КОЙТО ДОЙДЕ ПРИ МЕНЕ

БЕСЕДИ ОТ УЧИТЕЛЯ

СОФИЯ

1950

КОЙТО ДОЙДЕ
ПРИ МЕНЕ

БЕСЕДИ ОТ УЧИТЕЛЯ

СОФИЯ

1950

Който дойде при мене

„Който дойде при мене, няма да го изпъдя.“
Йоан, 6:37

Човешките думи са като семената. За да познаеш вътрешния им смисъл, трябва да ги посееш в живота. Следователно, за да познаеш смисъла на една дума, трябва да я посееш в живота, като в почва. Някои разбират думите:„който дойде при мене", буквално, както, ако отидеш при някой господар да му работиш, той няма да те изпъди. Ако си чиновник и работиш добре на държавата, няма да те уволнят. Един ден все ще те уволнят. Няма човек на земята, който да не е бил уволняван.

„Който дойде при мене, няма да го изпъдя." Тези думи имат дълбок вътрешен смисъл. Христос не говори като евреин, нито като националист, но като човек, който изнася една велика истина. Той иска да каже: Онзи, който отива при Бога, т. е. при любовта, няма да бъде разочарован. Проследете историята на човешкото развитие и ще видите, че всеки, който не е живял по законите на любовта – като индивид или народ, е изгубил всичко, което имал. Който е живял по законите на любовта, и до днес живее. И не само че нищо не е изгубил, но е придобил много повече от това, което някога е имал. Много естествено, любовта е основа на живота и само върху нея може да се гради. Това трябва да знаят всички културни хора. Без любовта, като основа, никой нищо не може да гради. Основата на едно здание е любовта, стените му – вярата, а покривът – надеждата. Когато надеждата отслабне, покривът на къщата се пробива, и дъждът започва да влиза вътре. Казват за някого: Вятър го вее. Това подразбира, че вярата му е слаба. Казваш: Нямам къде глава да подслоня. – Значи, любов нямаш. Следователно, за да бъдеш свободен, трябва да имаш основа, стени и покрив, т. е. да имаш любов, вяра и надежда.

Питате: Защо хората не успяват в живота си? – Защото не поставят за основа любовта, но човешкия егоизъм и казват: Учението на егоизма е свещено, здравословно. Който живее и мисли само за себе си, той ще бъде здрав. Майката казва на сина си: Синко, мисли за себе си. Не ставай

глупав, да се грижиш за другите. – Така живее и малката буболечица. И тя мисли само за себе си. И бръмбарът мисли само за себе си. И той прилага учението на егоизма. Казвате: Кога е научил човек това изкуство? – Когато е минавал през царството на бръмбарите. В това отношение, всеки човек е специалист – знае да се грижи за себе си. След всичко това, майката съветва сина си, свършил естествените науки, да се грижи само за себе си. Той сам знае това. Няма защо да го съветва тя. Неговият ум, и без нейните съвети, е пълен с грижи за себе си. От сутрин до вечер човек мисли само за себе си – за дрехите, за обувките си, за къщата си – само със себе си се занимава. Навсякъде се чува едно и също: Трябва да се грижиш за себе си. – Мислите ли, че това е особена наука? Кой не се грижи за себе си? В училищата, в университетите същото се проповядва: Да се погрижим за себе си. – Не, ще се грижите за любовта, за Бога. Ще възприемеш новото учение и ще забравиш себе си. – И това трябваше да чуем! – да забравим себе си. – Много просто. Ако не забравиш себе си, не можеш да намериш истината. Ако принципът „да се грижим за себе си" е верен, нека дойде един човек да ни докаже, че като е служил на този принцип, е придобил истинското щастие. Има ли такъв човек, бил той цар, патриарх, или адепт? Всеки, който е служил на този принцип, е фалирал. Въпреки това, и доднес още се чува: Да помислим за себе си, за своите деца, за близките си! Коя птичка не се грижи за яйцата си и за своите малки? Коя крава не се грижи за своето теленце? Кой не знае това изкуство? Всички знаят учението „да се грижим за себе си" и добре го прилагат. Първо Бог е научил човека да се грижи за себе си. Но това учение е отживяло вече времето си.

Мнозина минават от светския в религиозния живот и пак се държат за старото учение „да се грижат за себе си." Сега формата му е изменена – "да се грижим за своето верую." – Какво ще стане с вашето верую? Да не се страхувате, че ще го изгубите? Защо ще се страхувате за вашето верую? Отде дойде то? Отде дойдоха вашите мисли, чувства и желания? Кой внесе в човека тези възвишени желания, които го вдъхновяват? Отде дойдоха тези мисли, които изпълват цялото ви същество? Всичко чисто, светло и възвишено иде от Бога. Тогава защо се страхувате? Ето защо, когато човек противодейства на едно благородно желание или на една светла мисъл, сам се излага на страдания. Следователно, знай, че страданията, които преживяваш, се дължат на ограничаване на Божественото в себе си. Като дойде Божественото в тебе, ти започваш да го коригираш и казваш: Чакай малко, Господи, да ти дам един съвет. Бог ти казва: Ти имаш две къщи, дай

едната на брата си. Той няма нито една. – Почакай малко, Господи. Аз имам нужда от пари, да изуча децата си, да ги оженя. След това ще помисля, как да изпълня Твоя съвет. Сега съм на особено мнение. След време ще изпълня Твоята воля. Бог пише в книгата си: Този е един от учениците, който коригира Божественото. После Бог отива при свещеника или проповедника и му казва: Слушай, иди при своите слушатели и им кажи истината. – Почакай малко, Господи. Ние сме служители на църквата. Тя ни налага известни ограничения, които не можем да нарушим. Аз съм далновиден, учен човек, не мога да се излагам пред слушателите си, да изгубя своя авторитет. Един ден ще им кажа истината, но до това време ще ги залъгвам малко. Ще видиш, какво може да роди моята глава! Бог пише в книгата си: И свещеникът коригира Божественото. Всяка църква, всяко верую имат отлични закони, но все нещо им липсва. – Какво им липсва? – Любовта не е между тях.

Някой ми казва: Ти любиш другиго повече от мене. – Не си разбрал любовта. Има само едно същество в света, което можем да любим – то е Бог. Ако любиш малките листенца, цветове и клончета повече от Бога, ти не си разбрал любовта, не си познал Божественото. Когато познавам един човек, аз познавам Божественото в него. Ако го обичам, то е пак заради Господа в него. Вън от Божественото, той е сух клон. Като сух клон, за мене, той не струва нищо. Аз бих го турил на огъня да изгори.

Христос казва: „Който дойде при мене, няма да го изпъдя." В книгата на любовта няма нито един кодекс, според който тя може да изпъди някого, който иде при нея. Тя е толкова богата, разполага с толкова методи, с които изправя грешките на глупавите и непоправими хора. Тя приема при себе си тези хора, забравени в избата на природата. Ако краката и ръцете им са счупени, тя ще ги поправи; ако очите им са извадени, тя нови ще им постави.

Христос казва на учениците си: „Който дойде при мене, няма да го изпъдя." Това е един пасаж, който лесно се огъва, затова му дават различни тълкувания. Някои казват, че Христос подразбира следното: Който вярва в мене, ще го приема. С други думи казано: Който мисли, че Христос е Син Божи, ще бъде приет. И какви ли не още тълкувания се дават на стиха. Въпросът не е там. В живота трябва да се постави следното правило: При всички страдания и изпитания в живота ти, да не се яви сянка от съмнение, че в Бога има някаква неправда. Казвам: Не туряйте Бога далеч от себе си. Той прониква всякога в душата на човека, и всеки момент му говори. Ако

помислиш да направиш едно престъпление, веднага ще чуеш Божия глас да ти говори. Той тихо нашепва: Не прави това! Мислиш да отидеш някъде, дето не трябва. Божият глас пак ти нашепва: Не ходи там! Като извършиш едно престъпление, ти се извиняваш: Господи, направих едно престъпление, убих брата си. Бог въздигне брат ти в тебе и дето ходиш, той всякога те придружава. Ставаш сутрин, брат ти е с тебе. Легнеш вечер, пак е с тебе – не можеш да се освободиш от него. После си казваш: Чувах един глас, който ме съветваше да не върша престъпление, но не го послушах.

Христос казва: „Който дойде при мене, няма да го изпъдя." Значи, Господ живее в нас, и ние в Господа. Всички хора ще разберат това. Аз говоря за онези, у които съзнанието се е пробудило. А за онези, у които съзнанието още не е пробудено, това е безпредметно. Казано е в Писанието: „Продай имането си и го раздай на сиромасите." Питаш: Как е възможно, това, за което съм работил цял живот, да го раздам на сиромасите? – Това е естествено. Как може да стане това, то се доказва с две думи. Един параход, натоварен със стока, пътува. Из пътя не може да се разтовари, но щом дойде на Варненското пристанище, ще се разтовари. – Защо ? – Защото там е неговото предназначение. Не е ли разумно това? На някои приятели казвам: Вие ще се разтоварите на пристанището. На онези, които са още сред морето, казвам: Вие ще пътувате още с вашата стока. Като стигнете на пристанището, тогава ще се разтоварите. Питам някого: Ти на пристанището ли си? – На пристанището. – Значи, скоро ще се разтовариш, ще чакаш разписанието. Питам друг: Ти още сред морето ли си? – Сред морето. – Ще чакаш, докато стигнеш пристанището. Някой е недоволен, защото е още в морето. Друг пък, стигнал на пристанището, още стои натоварен. – Щом си натоварен и си стигнал на пристанището, ще се разтовариш. После ще отидеш в Божествения град, ще се разходиш, ще вземеш, каквото ти се пада, ще натовариш парахода си със стока и ще се върнеш на пристанището, от което си излязъл.

Христос казва: „Който дойде при мене, няма да го изпъдя." Така постъпва приятелят. Знаете ли, какво значи да имаш приятел? На едно американско пристанище слезли пътници от парахода. Всеки пътник бил посрещнат било от майка или баща, от брат или сестра, от роднина, приятел. Всички се целували, радвали се един на друг. Един пътник, беден човек, слязъл от парахода, но никой не го посрещнал. Той си казал: Няма ли поне един човек, който обича Господа, да ме посрещне? Докато си мислел това, към него пристъпил един човек. Хванал бедния за ръка,

целунал го и му казал: Хайде, братко, да вървим. Значи, имало един, който обичал Господа. Казвам: Като дойде на земята, човек трябва да има поне един приятел. Кой е вашият приятел? В онази тъмна нощ на съзнанието ти, когато отчаянието бучи в тебе; когато си изоставен от всички; когато си обезсърчен, един тих глас ти нашепва: Не бой се! Аз съм с тебе. Питам: Има ли смисъл да се отчайваш? Трябва ли да мислиш за самоубийство? – Не, тук смъртта няма място. Кой е онзи, на брега на пристанището, който те прегръща и целува? Това е Той, твоят единствен приятел. Това е Онзи, Който казва: „Отивам да ви приготвя място и когато дойда, ще ви взема при себе си, щото, дето съм аз, там ще бъдете и вие." Не само, че няма да ви изпъди Христос, но ще ви вземе при себе си. Като казвам, че Христос ще ви вземе при себе си, вие започвате да се плашите и казвате: Значи, смърт ни чака. – Не, това не е смърт, но живот. Щом ви кажат нещо за другия свят, вие се страхувате, а на земята сте дошли с плач. Този, когото Христос взима, той не умира. Според мене, всички, които грешат, са умрели хора. И Писанието казва: „Грешните хора са умрели, а онези, които любят, са живи."

Следователно, само в любовта има живот. Това, което може да заздрави нашите рани; това, което може да ни обедини, то е само Божията Любов. Само тя може да ни свърже с Бога и да осмисли сегашния ни живот. Значи, любовта препоръчва човека. – Кое препоръчва добрия художник? – Неговите картини. Ако си художник само за това, че имаш кутия с бои, четки и палитра, всеки може да бъде такъв. – Не, картините, произведенията го правят художник. – Кое препоръчва писателя: Перото ли? Всеки може да си купи перо и лист и да драще на него. – Не, написаните книги, с ценни мисли, препоръчват писателя. – Кое препоръчва добрия човек? – Неговите добродетели, а не само добрите дела. Чрез добродетелите се проявява човешката душа.

Казвам: Хората, които живеят на земята хиляди години, не могат изведнъж да изменят живота си, но трябва вече да внесат новия живот в себе си. И съвременните лекари са дошли до това заключение. Те констатират, че причината за много болести е храната, затова забраняват на болните да ядат месо, а здравите съветват да не си угаждат и да не преяждат. – Какво да яде болният? – Малко препечен хляб на огъня, лека зеленчукова супица и компот.

Представете си един гастроном, който се хранел само с кокошки и агънца, да се ограничи с толкова проста храна. Но щом я препоръчва

лекарят, няма какво да се прави. На един американски милиардер лекарят казал: Слушай, ти си милиардер, но, в интереса на твоето здраве, ще се храниш само с овесена чорба. – Значи, като кон. И този милиардер се хранел цели три години само с овесена чорба. Такова хранене, според вас, е нещастие. – Не, да прекараш три години от живота си в строга диета, която пречиства твоите мисли и желания, това е цяло щастие. Какво по-голямо щастие от това, да пречистиш ума и сърцето си така, че като срещнеш един добродетелен човек, да не се яви в тебе никакво желание да го използваш. Не се ли пречистиш, щом го срещнеш, веднага ще му искаш нещо. Той ще дава на този, на онзи, без да изгуби нещо от себе си. Но на какво приличат тези, които всякога само искат да им се дава? Отива един свободомислещ при един милиардер и му казва: Господине, ти имаш милиони долари, ти ми дължиш част от твоите милиони. – Да, дължа ти. Сяда той на един стол и започва да изчислява: на земята има два и половина милиарда хора. Аз имам два и половина милиарда долари. Заповядай един долар. Това ти се пада. Нека дойдат всички останали хора на земята, да си вземат своето. Аз и на тях дължа. – Така е, всичко на земята принадлежи на природата. То принадлежи на цялото човечество, не само на едного. Това не е само на думи, но в действителност е така. Всичко на земята е общо благо, и всеки, с еднакво право, трябва да участва на Божествената трапеза.

Всички хора, като души, имат еднакви права. – Защо? – Защото всички са излезли от Бога, и Той еднакво гледа на тях. Бог гледа еднакво на всички същества – от най-малките до най-големите.– Как е възможно това? Нали човек има образ и подобие на Бога? Той е по-високо от всички животни, и Бог към него трябва да има особено отношение. – Не говорете така. Сегашният човек е далеч от образа и подобието на Бога. Днес, когато на бойните полета се избиват милиони хора, не може да се говори за такива, които са запазили образа и подобието на Бога! Образ и подобие на Бога имат само онези, които любят. Невъзможно е да поддържаш убийството и да говориш за любов. И в свещената книга се говори за извършени убийства, но какъв е резултатът от тези деяния? Когато Каин уби брата си, Господ веднага го запита: Каине, къде е брат ти Авел? – Не зная, не съм слуга да ходя подир него – отговори Каин. – Кръвта на Авела вика към тебе. И за да не те убие никой, ще туря белег на челото ти, всички да те познават. Така, векове ще носиш греха на твоето престъпление. След всичко това вие минавате за християни, за културни хора. Казвате: Този да се обеси, онзи да се убие. Как смеете след това да проповядвате

Христовото учение? Ако светът може да се оправи с убийства, с обесвания, досега би се оправил. Всъщност, оправен ли е светът? Значи, този закон не е правилен. Светът не се оправя нито с убийства, нито с обесвания.

И евреите проповядваха за Бога, но имаха криво понятие за Него. Когато дойде при Христа един големец с въпроса, що да стори, за да наследи вечния живот, Христос му отговори: „Ти ме наричаш „Учителю благи", но благ е само Бог. Ако ти кажа истината, ще я приемеш ли?" Христос му каза, какво трябва да направи, за да наследи вечния живот, но той се замисли, стана и си отиде. Той искаше да си помисли, може ли да раздаде имането си на бедните. И се запитваше: Съгласно ли е това с тогавашните разбирания? Ако раздаде имането си на бедните и тръгне след Христа, как ще погледнат умните хора на него? Казвам: Няма защо да се страхувате, няма умни хора в света. Ще кажете, че религиозните хора са умопобъркани. – Всички хора са умопобъркани. – Целият свят е потънал в грях – казва Писанието. Щом е така, хората не знаят, какво правят. Те са като умопобърканите. – Ние сме хора на 20-ти век, културни хора сме. – Аз познавам само една култура, според която, не се позволява абсолютно никакво престъпление! – Невъзможно ни е да приложим тази култура в абсолютния й смисъл. Ние живеем на земята, имаме деца, трябва да се грижим за тях. Не можем да бъдем абсолютно честни, все ще поизлъжем, ще пооткраднем нещо. – Че имате деца, че живеете на земята, това не е оправдание. Ще живеете без лъжа, без кражба. Майките лъжат на общо основание, бащите – също. Майката казва на детето си: Иди, майка, да свършиш тази работа, ще ти дам нещо. Детето свърши работата, но нищо не получава. Втори път – пак същото: майката иска нещо от детето си, обещава, че ще му даде една ябълка, но не изпълнява обещанието си. Най-после детето си казва: И мама, и татко лъжат; и бате, и кака лъжат. Значи, и аз ще лъжа. Това не е морал. След време майката започва да морализира детето си: Не лъжи, не кради; има Господ на небето, Който наказва лошите и непослушни деца. Колкото и да го морализира тя, всичко е безполезно. Детето следва живия пример. Кажеш на някого една обидна дума, и той скочи на крак, започва да се защищава: Как смееш да ме обиждаш? Аз съм честен човек. – Късно е вече, ти си изгубил своя авторитет, като честен човек. – Истински честен е онзи, който не се поддава на никакви залъгвания и обещания от страна на дявола. А тъй, ще го повярваш, ще се сдружиш с него и после, като разбереш, че те излъгал, ще страдаш и ще се измъчваш.

Двама приятели, млади момци, се разговаряли често за жената. И двамата слушали, че жената била страшилище, мъчно се справя човек с нея. Единият бил сериозен, строг, добър педагог. Пръв се оженил той за една добра мома. Като знаел, че жената е страшна, още първия ден той раздрал една котка пред жена си. Като видяла това, тя се уплашила и си казала: Страшен е този човек! Как не го знаех по-рано? Щом може да разкъса една котка, без да му трепне окото, той пред нищо няма да се спре. Трябва и аз да внимавам. Тя започнала да се отнася към него внимателно, с уважение. Каквото мислела да прави, все до него се допитвала. Тя му казвала „милички", той на нея „миличка" и така живели десет години в мир и съгласие. И вторият приятел се оженил, но животът му не бил добър. Жена му постоянно го ругаела, не го слушала, не искала да го знае. Един ден той запитал приятеля си: Братко, защо вие си живеете толкова добре с жена си, а аз още от началото нямам мир и спокойствие в дома си? – Слушай, приятелю, още на първия ден аз раздрах котка пред жена си. Тя се уплаши и реши, че, за да живеем добре, трябва да се уважаваме и почитаме. – Щом е така, и аз ще раздера котка. Той взел една котка и я раздрал пред жена си. Тя го погледнала, усмихнала се и казала: Късно е вече, приятелю.

И десет котки да раздереш пред мене, няма да се уплаша. Сега вече нищо не помага. И вие, като направите едно престъпление, опомните се и казвате: Знаеш ли, че аз съм честен човек? - Късно е вече! В нашето съзнание не трябва да става никакво раздвояване, никакво пропукване.

Христос казва: "Който дойде при мене, няма да го изпъдя." Не само че няма да го изпъди, но дето е Той, там ще бъдем и ние. Как се възпитава днес младото поколение? Майката казва на дъщеря си: Дъще, мисли за себе си. Пази се от хората, те са лоши. Бащата казва същото на сина си. Аз пък казвам: Оставете това възпитание настрана! Вдъхнете в децата си любов. Никаква друга философия, никакво друго възпитание. Щом вложите любовта в децата си, всичко ще постигнете. Започнете от любовта. За да възпитаваш детето си, то трябва да почувства, че ти желаеш неговото добро така, както и своето. Ти му даваш всички права и привилегии, каквито задържаш и за себе си. Докато си на земята, трябва да съзнаваш, че слънцето еднакво грее и за човека, и за най-малкото животно и растение. Кой мисли днес така? Вие гледате на животните и на растенията като на развлечения. Че и Бог гледа на вас като на развлечение. Какво ще кажете тогава? Всички ваши страдания, мъчения и неволи са развлечение за Бога. - Той не вижда ли, че страдаме? - Всичко вижда и разбира, но погледне към

вас, усмихне се и казва: Слушайте ме само, и не се страхувайте! Който ме слуша, в един момент ще го освободя от страданията му. Това всеки може да опита. Когато изпаднеш в голямо отчаяние, помисли за Бога, за Неговата Любов и вложи в Него всичкото си доверие. В един момент съзнанието ти ще светне, умът ти ще почне да работи, и в тебе ще настане дълбок, вътрешен мир. Това значи, да живееш в радост и веселие, да бъдеш гражданин на новия живот.

Като не можете да се справите със своя живот, казвате: Да бягаме оттук! Да напуснем земята! - Няма защо да я напускате. - Светът е лош, животът ни е тежък. - Няма защо да бягаш. Животът е велико благо, но хората, със своите криви мисли и желания, сами себе си тровят. Те сами внасят отрова в своя живот. - Какво да правим тогава? - Заемете се като учените, като химиците, да извадите отровните елементи от вашите желания и да оставите в тях само великото, Божественото, което е в сила да просвети вашите умове. - Искаме да бъдем свободни. - Как ще придобиете свободата си: чрез войни и чрез убийства? Прочетете Библията и ще видите, че няма друг народ, който да е воювал толкова много, както еврейският. Придобиха ли те свободата? И до днес още не са свободни. Те работят за създаване поне на една малка държавица. Бог, на Когото те служеха и Когото разпнаха ги учи, да не бъдат егоисти, да отворят широко сърцата си, да възлюбят Господа и ближния си. И българите имат слабостите на евреите. Всеки народ трябва да знае, че може да се повдигне не чрез войни, а по Божествен път. На българския народ е определено да се повдигне. На българина, като индивид, се гледа другояче на небето, а не както тук се гледа. Знаете ли, колко милиони българи има в невидимия свят? Ако направите едно изчисление, колко българи се раждат годишно и колко умират, ще видите, че повечето заминават за другия свят, отколкото ония, които се раждат. Всеки народ на небето представя един индивид. И българският народ там е като един човек. Изобщо, всеки народ заема определено място, според степента на своето развитие. Всеки се познава от плодовете си. Когато един ангел слезе на земята, той познава човека по неговите плодове. Щом ги вкуси, той знае, какво място заема човек в живота.

Казвате: Да реализираме нашите национални стремежи. - Какви са вашите национални стремежи? - Да станем велик народ. - Според мене, велик народ, велик човек е само онзи, който е свързан с Бога. Следователно, ако в България има само един човек, който е свързан с Бога

и живее според Неговите закони, той ще повдигне не само България, но и целия свят. - Тогава, свържи българския народ с Бога. Аз не съм дошъл да свързвам никого. Аз съм дошъл да покажа на хората правия път. - Ти истината ли проповядваш? - Елате и опитайте! Връзката с Бога е единственият метод, който хората още не са опитали. Свържете се с Бога и ще постигнете всичко. Новият живот няма да ви покалугери; той няма да ви лиши от благата, но ще осмисли живота ви, дето и да се намирате. И най-долната служба да изпълнявате, ако сте свързани с Бога, животът ви ще бъде рай: дето и да стъпите, оттам ще потекат извори, оттам ще дойде благословението. В който и дом да влезете, вие ще бъдете приети като Якова, на когото Лаван каза: „Откак дойде в моя дом, благословението потече." Да, но когато същият Яков бягаше от брата си, Бог му каза: Ти взе първородството и благословението на своя брат, но това не е съгласно с моята воля. Аз ще ти дам един урок. Ти ще се ожениш за две жени. От тебе ще излезат два народа. Ти ще имаш разговор с мене и оттогава няма вече да се наричаш Яков, но Израил."

Сега и вие трябва да бъдете като Якова, да излезете от родното си място и да бягате. – Накъде? – В Ханаанската земя, при Лавана, да пасете стадата му, да му занесете своето благословение. И след като работи 14 години на вуйчо си Лавана, той му каза: Досега работих за тебе, отсега вече ще работя за себе си. Яков трябваше да работи 14 години, за да научи самоотричането. Ще кажете, че Яков бил лош брат. – Отговорете си: Не сте ли и вие като Исава, за една чиния леща продавате своето благословение.

Ще ви приведа един пример из живота: Един богат търговец си купил пуйка и гледал да намери някого, да му я занесе вкъщи. Гледал натук-натам, не могъл да намери. В това време, при него се приближил един господин, който го запитал: Какво търсите, господине? – Купих си тази пуйка и търся някой да ми я занесе вкъщи. – Аз съм готов да ви услужа. Търговецът подал пуйката в ръцете му, и той я занесъл вкъщи. После извадил един долар да заплати на човека, който му услужил. – Не, господине, не мога да взема парите. – Как, не сте ли доволен? Знаете ли, кой съм аз? – казал търговецът – и му подал картичката си. В същото време и носачът извадил картичката си и я подал на търговеца. Търговецът прочел: Вашингтон, председател на Съединените щати. Можете да си представите, каква била изненадата на търговеца. За Вашингтона разправят и други случаи от неговия живот. Десетина войници работили на един мост. Трябвало да вдигнат една тежка греда. Опитвали се оттук-оттам,

викали, махали с ръце, не могли да я повдигнат. По едно време минавал край тях един войник, когото те помолили да им помогне. Той им отговорил: Не виждате ли, че аз съм фелдфебел? В същия момент минавал един господин, който чул отказа на фелдфебела и веднага турил рамото си под гредата и помогнал на войниците да я вдигнат. Като свършил работата, той подал картичката си на войниците, на която те прочели: Генерал Вашингтон.

Съвременните търговци и фелдфебели чувстват своето благородство и не се унижават да носят пуйки и да вдигат греди. След това, вие ще проповядвате за Христа, ще плачете за Него, че носил тежкия си кръст. Мъже и жени плачат за Христа, а там някъде страдат Христови братя и сестри, ходят голи и боси, продават своята чест, без да се трогват за тях. Питам: Какъв смисъл има тогава християнството за нас? Не е въпрос, че един човек може да оправи света, но ако мисълта за Христа, за Неговата Любов проникне в душата на всички живи същества, светът в един момент ще се оправи. Днес Бог говори на всички души, които искат да живеят по нов начин, които искат да приложат любовта.

Христос казва: „Който дойде при мене, няма да го изпъдя." Това се отнася за онези, които са пристигнали вече на пристанището. И аз говоря само за онези, които са слезли вече на пристанището и са готови да изпълнят Христовия закон. Всеки човек може да изпълни този закон. Мощна е човешката мисъл! Ако вярвахте в Христа, както трябва, вие можехте да изпълните Неговия закон. Обаче, повечето хора гледат на Христа, като на историческа личност, живял на земята преди 2000 години. Това е механическо разбиране. Бог живее в сърцата и в умовете на хората и до днес. Той прониква цялата вселена, във всички светове: на Слънцето, на Венера, на Сатурн, на Юпитер. Бог обръща внимание и на най-малките същества, разговаря се с тях, урежда отношенията им с по-големите същества. На човека, като на разумно същество, Той е дал повече блага и им казва: Бъдете всякога разумни и добри. Проявявайте любовта си към всички живи същества. Това е новото верую, което трябва да прилагате. Като го прилагате правилно, лицата ви ще светят. Всички ще познаят, че ние сме с Христа. – Вярваш ли в това, което проповядваш? Вярваш ли в Господа? – За мене не е важно, в какво вярвам. Важно е, че аз мога да разделя хапката си със своя брат. – А леглото си? Стаята си? – Всичко мое мога да разделя със своя брат. Важно е, че аз нямам свое легло, нямам своя стая. Ако бих имал нещо мое, всичко щях да разделя с онзи, който се

нуждае. Утре ще дойдат да ми кажат: Излез вън, напусни стаята. Обаче, аз имам едно място, в което мога да приема всеки нуждаещ – то е моето сърце. Аз се моля за повдигането на всяка душа, за благото на всички живи същества, без да знаят те. Моето желание е да се молим един за друг. – Как ще се молим един за друг? – Ще се молите с любов, от дълбочината на сърцето си. Аз съм виждал, как по-голямото дете се моли за братчето си, да го прости майка му. То хваща майка си за ръцете и я моли, да не наказва братчето му. Майката обича децата си, но като види, как и те се обичат, тя е готова да прости на детето си.

„Който дойде при мене, няма да го изпъдя." – Защо няма да го изпъди? – Защото любовта е в Него. Тя разрешава всички кардинални въпроси. И при любовта ученият ще си остане учен; адвокатът ще си остане адвокат. Важно е душата на човека да се проникне от любовта и да стане чиста като кристал и светяща като диамант. Христос казва, че който отиде при Него, няма да го изпъди, а хората постоянно говорят за пъдене. Ние никого няма да изпъдим и никого не пъдим. Изобщо, ние нямаме право да пъдим. Бог е създал всички хора, всички живи същества, и Той има право да разполага с тях. Бог е вложил живот във всички живи същества, във всички хора. Следователно, ние трябва да живеем така, както Той изисква от нас. – Искаме да се обичаме, но не знаем как. Обърнете се към Бога. Той ще ви покаже, как да се обичате.

Сега аз не ви проповядвам учение, което не знаете. Аз само ви припомням това, което сте знаели, но сте го забравили. Вие знаете, как да любите; знаете учението за любовта, аз само ще ви го припомня. Казано е в Писанието: „Когато дойде Духът на Истината, Той ще ви научи и припомни всичко." И аз само ще ви напомня за любовта, а който е готов, ще я приеме. Тогава вие ще бъдете свободни. Само в любовта има свобода. Дето е любовта, там има вътрешно разбиране между хората. Когато любиш, ти си внимателен не само външно към човека, но и вътрешно – към неговия ум, сърце и воля. В любовта няма никакво съмнение, никаква обида, никакво отчаяние. В любовта всичко е положително. Там отрицателните сили не виреят. Те изгарят в нея, като на огън. Тя ги кани на гости при себе си, угощава ги, възпитава ги, и те остават в нейното царство като послушни слуги, за вечни времена. Думите, че грешните ще погинат, подразбират, че те ще се превъзпитат, ще се повдигнат и ще кажат: Едно време бяхме слепи, сега прогледахме. Някога мислехме по един начин, сега мислим другояче. Помнете: Бог живее във вашите сърца. И за да се

обновите, да се освободите от робството, да приложите силата си, обърнете се към Бога с думите: Господи, искаме да изпълним Твоя закон, да вършим Твоята воля, да изявяваме Твоята мисъл. Изпълнете всичко с благодарност за любовта на Бога към вас, и не се съмнявайте в Него!

„Който дойде при мене, няма да го изпъдя." Нека отправим сърцата си към Христа и Му благодарим за любовта към нас. Да любиш, това подразбира изпълнение на Христовия закон. Щом изпълняваш този закон, ти се свързваш с Бога. Какво по-велико нещо от тази връзка? Това значи, да бъде отворен светът за тебе, да имаш свободна карта за пътуване. Дето пожелаеш, там ще отидеш. Ще кажете, че това са залъгалки. – Не е така. Трябва да отидете в света на ангелите, да видите, каква култура има там! Който е ходил в този свят и след това се върне на земята, той не би могъл да се примири с грубите условия на земния живот. Ако някой влюбчив влезе между ангелите, веднага ще се влюби в тях и няма да иска да се върне на земята. В ангелския свят се допущат само силни хора, герои, които са готови на пълно самоотричане. Затова казва Христос: „Който не се откаже от майка си, баща си и от себе си, не може да бъде мой ученик." Казано е още: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила; да възлюбиш ближния си като себе си." Това значи, да минеш от смърт в живот, т. е. от живота на човека към живота на ангелите. Докато не влезеш в ангелския свят, не можеш да разбереш тяхната култура. – Можем ли и ние да станем ангели? – Можете. – Кога? – Когато се преобразите не само по ум, но и по същество. В България има много ангели по ум, но по същество няма нито един. Да бъдеш ангел по същество, значи, като изгубиш всичкото си богатство, да останеш тих и спокоен, и да кажеш: Благословен Господ! Бог даде, Бог взе. Умре някой твой близък, да кажеш: Благословен Господ! Бог разруши старата къща, ще даде нова. Няма зло в света, което Божията Любов да не превърне на добро. Това е истина, вярна 101 на стоте. Като знаете това, приложете вярата и не се обезсърчавайте.

Питате: Това отнася ли се до нас? – До всички се отнася. Ако имах време, щях да напиша по една покана до всеки от вас. Понеже нямам време, пиша общо до всички: Бог на Любовта ви кани, да се върнете в пътя на Любовта и да прилагате нейните закони. – Как ще познаем, че сме в този път? – Ще изчезнат страданията ви. Затова е казано: „Ще изтрие Бог всичките ви сълзи, ще заличи всичките ви грехове и няма да ги помене повече." Така ще дойде радостта и веселието в света. Млади и стари, жени

и деца, всички ще живеят в радостта. Няма да има смърт на земята. Това подразбира да живееш в Любовта.

„Който дойде при мене, няма да го изпъдя." – казва Христос. И днес, Христос отправя към всеки от вас, специална покана. Вземете си поканата и като се върнете вкъщи, прочетете я още един път. Турете поканата близо до сърцето си. Скрийте я, да не я виждат хората. Така младата мома крие писмата на своя възлюбен, да не ги види майка й. Майка й вижда, че тя крие нещо и я пита: Какво има? – Нищо няма. Тя се стеснява от майка си, не смее да каже истината. На вас казвам: Четете и препрочитайте поканата от Христа, докато сърцето ви трепне за любовта. Няма по-велико нещо в света от Божията Любов. Да бъдем в съгласие с нея!

Казваш: Разстроиха се нервите ми, не зная, как да си помогна. – Твоите нерви се нуждаят от любов. Твоят ум се нуждае от светлина, твоето сърце – от топлина и твоята воля – от сила. Това ще донесе великата Любов. Под велика Любов разбирам живия Господ, Който призовава всички народи. Иде Царството Божие на земята! – Кога ще бъде това? – Ще бъде. Казано е в Писанието: „Словото Божие няма да се върне, без да принесе своя плод." Това е въпрос само на време. Като дойде това време, всички хора, всички велики народи ще приемат тази велика истина. Тогава ще се изпълнят думите в стиха: „Вълкът и агнето ще пасат заедно." Така е казал Исайя преди няколко хиляди години.

„Който дойде при мене, няма да го изпъдя. Отивам при Отца си да ви приготвя жилище и ще дойда да ви взема; щото, дето съм аз, да бъдете и вие." Дето е Любовта, там е Христос. Той живее в душата на човека. Следователно, иде времето, когато ще бъдем граждани на великото царство на любовта, дето има мир и светлина, дето има свобода на мисълта.

„Който дойде при мене, няма да го изпъдя."

1. Беседа от Учителя, държана
на 16 март, 1924 г. София.

Брат ти си дойде

А той му рече: „Брат ти си дойде."
Лука 15:27

„Брат ти си дойде. И закла баща ти охранено теле, защото го прие здрав." Съвременните учени – философи, математици, естественици, всякога търсят причината на нещата. Всяко явление си има причина. Следователно, разбирането на великите процеси в природата зависи от вътрешното разбиране на живота. Под „живот", в дадения случай, аз разбирам съзнанието на човека. По отношение на външните предмети, ние гледаме на тях като на неща без съзнание. И да не разглеждаме този въпрос, във всеки даден случай ние имаме съзнание, чрез което съдим за външната проява на явленията в природата. Когато изгуби съзнанието си, човек не забелязва проявите на природата. Когато е в пълно съзнание, той някога е доволен от проявите на природата, а някога е недоволен.

„Брат ти си дойде, и баща ти закла охраненото теле, защото го прие здрав." Като чу това, големият брат се разгневи и не искаше да влезе вкъщи. – Какво лошо има в това, че бащата заклал охраненото теле за своя изгубен син? Защо бащата се радва, а големият син се сърди? Ще кажете: Това е животът. Наистина, на пръв поглед изглежда, че животът е просто нещо. – Не, животът е най-сложната задача. Ето защо, за да постави живота си на разумна основа, човек трябва да има светъл, проницателен ум. Няма същество на земята, колкото малко да е, което да не знае, на каква основа да постави живота си. Както да поставите живота си, то е временно, преходно.

Като четете притчата за блудния син, веднага бързате да осъдите големия брат. Казвате: Той не трябваше да се гневи. Питам: Вие защо се гневите? Защо сте недоволни? Когато страдате, вие сте недоволни. Когато се радвате, доволни сте. Знаете ли, че вашата радост се дължи на скръбта на някого? Ти продаваш къщата си и скърбиш, че я губиш. Който я купува, той се радва, че е придобил нещо. Дал е пари, но срещу това е получил нещо ценно. Следователно, твоята радост не показва, че всички хора се радват. И скръбта не показва, че всички хора скърбят. Казвате: Ние знаем тези работи, учени хора сме. – Не е достатъчно само да си въобразявате, че

сте учени. Трябва да имате ясна представа за науката, за целите, които тя преследва, и за услугите, които допринася. Например, изучавате анатомията и мислите, че много знаете. – Какво знание е това? Според мене, анатомията е суха наука – на мъртвите кости. Знаете ли, какво значи да изучиш една кост, да измериш нейните линии? Ако не изучите костите в подробности, нищо не знаете. Анатомистът изучава всяка кост, всеки мускул поотделно, без никаква връзка между тях. Благодарение на това, анатомията минава за суха, мъртва наука. Анатомията без физиологията нищо не представя. Ако анатомията не се прилага в живота, нищо не струва. Същото се отнася и до физиологията. Каква наука е тя, ако не се прилага в медицината? Казват за някого, че е отличен физиолог. Той знае, как стават всички процеси в живия организъм. – Това не е достатъчно. Той знае, как се извършват процесите, но трябва да знае и тяхното приложение.

Сега, да дойдем до биологията. Казвате, че биологията е наука за живота. Обаче, това не е достатъчно. Ще изучавате живота на клетката, а също и произхода на живота. Всяка майка трябва да изучава биологията, за да знае, как да ражда здрави деца. За да бъдеш истински човек, да се развиваш правилно, трябва да знаеш живота на живата клетка – биологията, както и психологията – животът на душата. Психологът говори за душата, без да я вижда. Душата се познава по своите прояви. Така е за онзи, който вижда; той знае, че душата има своя определена форма, както и тялото. – Вярно ли е това? За онзи, който вижда, това е факт. Следователно, когато се произнасяте за нещо, не вадете заключение от частичните изводи. Частичното разбиране не е валидно за всички.

И тъй, като разглеждам науките, аз имам особен поглед по това. За мене, всяка наука е на своето място. Важно е, че между всички науки има тясна връзка. От материално гледище, всички науки имат приложение само на физическия свят. От мое гледище, обаче, всички науки имат отношение и към човешкото съзнание, както и към вътрешния живот на човека. Значи, сегашните науки са само за земята. Като отидете в другия свят, те ще останат тук. Какво ще правите тогава в другия свят? Знания нямате, не можете да влезете в общение със съществата от онзи свят. За да се ползвате от условията на онзи свят, трябва да започнете от а, б. Там ще изучавате духовната наука. Казваш: Как така, аз, ученият човек, да започна отначало? И детето, което е свършило четирите отделения на първоначалното образование, си мисли, че е свършило четири факултета. – Да, свършило е четири факултета, но като влезе в прогимназията, ще започне отначало.

Там ще се използва само основата, с която иде, и върху нея ще градят. От прогимназията ученикът влиза в гимназията, дето започва пак отново. От гимназията ще влезе в университета, дето пак ще започне отново. Каквото ново знание да придобиеш, пак ще си в положението на малкото дете. – Учен човек съм аз. – Като влезеш в другия свят, там ще видиш, колко си учен и колко още трябва да знаеш. В другия свят ще видите, колко малко знаете.

Рече му: „Брат ти си дойде." Тези думи произведоха в големия брат вътрешна реакция. Той се разсърди и не взе участие в радостта на бащата. – Защо се разсърди? – За нещо материално. Той си каза: Този брат, който изяде и изпи своя дял, сега се връща отново в бащиния дом, пак да яде и пие от моя дял. Мислех, че баща ми ще постъпи умно, няма да го приеме. Затова не искам да вляза при тях. Привидно, големият брат философстваше, а всъщност, той беше недоволен от баща си, ревнуваше го от малкия си брат и му казваше: Толкова време, как ти служа, но ти не закла за мене едно теле. А за този, който изяде и изпи всичко, даваш голямо угощение. Ти го обичаш повече от мене. Бащата, който познаваше сърцето на големия си син, каза: Синко, всичко, каквото имам, е твое. Да се повеселим сега за брата ти, който беше изгубен и се намери; мъртъв беше и оживя."

Казвам: Пътят, по който вървите, изисква правилно разбиране. Седиш спокоен, разположен и изведнъж състоянието ти се изменя. Дал ли си отчет на себе си, защо се измени състоянието ти? Казваш, че състоянието ти се измени, но защо, сам не знаеш. Мислиш, че това се дължи на вътрешна причина – станал си индиферентен към живота. – Кога стана индиферентен? Преди няколко момента беше разположен. Ако си млад, естествено е да стават бързи смени на състоянията, но ти си възрастен, с улегнал характер. Значи, състоянията се сменят и в младите, и във възрастните, и в старите. Днес си бодър, весел, добре разположен, а след няколко деня духът ти отпада и казваш: Животът няма смисъл. За такъв човек учените, психолозите казват, че той изгубил своя обект на физическия свят. Следователно, щом животът ти се обезсмисли, знай, че си изгубил обекта си, към който може да съсредоточиш енергията си. Когато тази енергия се развие чрезмерно, в човека настъпва разширение. Ако не може да се справи с него, той изпитва тягостно състояние. Как ще се справиш с това състояние? Казваш: Ако получа нещо материално, има смисъл да го понеса. Представи си, че ти дадат два милиона злато, да го

пренесеш от едно място на друго, на разстояние няколко километра. Лесно ли се носи злато на гърба? Казваш, че ще го пренесеш на няколко пъти. И така да е, ти ще се изтощиш толкова много, че ще се откажеш и от златото, и от всички материални блага. Ако ти дадат да пренесеш един чувал пясък, веднага ще се откажеш. Защо се съгласи да пренесеш златото, а се отказваш да пренесеш пясъка? Отговаряш: При пренасяне на златото имам обект – печеля нещо ценно, а при пренасяне на пясъка нямам обект.

Често хората се товарят с толкова много желания и мисли, които не съдържат нищо ценно и в резултат се изтощават. Все едно, че пренасяте чували с пясък. Четеш един роман и се влюбваш в главния герой. – Да, но този герой е фиктивен, не е действителен. Авторът е създал един фантастичен герой, в който се влюбваш и разочароваш. Този герой играе своята роля в романа, но не и в действителния живот. Гледате, как героят представя на сцената щедър човек, готов всеки момент да дава. Обаче, идете в дома на този герой и вижте, дали е готов да ви помогне, поне с една малка сума. Ако му искате пари на заем, той е готов да ви услужи. Иначе, не дава пари, даже и на просяк.

Казвам: Животът на земята не е действителен; той представя живот на актьори, които играят чужди роли. Когато дъщерята плаче за нови обувки, тя е актьор на сцената. Нещастие ли е, че тя няма обувки? Когато детето плаче пред майка си, да му даде ябълки и орехи, и то е актьор. Като застави майка си да изпълни желанието му, то казва: Ето, добре изпълних ролята си, желанието ми се задоволи. Майката казва: Добро е моето дете. Поплаче си малко, но скоро млъква – чистосърдечно е поне. То греши, тя го извинява. Питам: Грешникът, който прави грешки и престъпления, не е ли чистосърдечен? И той изявява навън всичко, което се крие в сърцето му. Когато добрият човек прави добро и по този начин се изявява, казват за него, че е благороден. Когато грешникът краде, върши престъпления, за него не казват, че е благороден. И той се изявил, и той изнесъл това, което е в сърцето му. Какъв морал е този? Как е изработен той? Истинският морал е общ за всички хора. При това, той подразбира взаимно уважение и почитание между хората. Който прилага този морал, той се отличава по едно качество: каквото каже, или каквото обещае, всичко изпълнява. Аз имам предвид разумните обещания, а не глупавите. Веднъж дадено едно разумно обещание, човек го изпълнява. Честността трябва да бъде качество на всеки индивид. Ще бъдеш честен и към растенията, и към животните, и към хората. Който не изпълнява обещанието си, той нарушава хармонията

в Божествения свят. Тогава се пише в Божествената книга: Ето един човек, който не изпълнява обещанията си. Щом не изпълняваш думата си, невидимият свят се заема да те изправи. Той казва: Трябва да се изправи това непослушно дете. Знайте, че както ангелите се радват за доброто, направено от човека, така скърбят и за всяко зло и непослушание. – Скърбят ли ангелите? – Скърбят, но не като човека. За един недъг в човека всички ангели стават на крак. Те искат да го изправят. Не е лесно да изправиш един човек. Някой мисли, че с един замах на ръката може да се поправи. Това е механически процес. Ако можеше светът да се изправи механически, пръв Бог би направил това. Добродетелта е качество, което човек сам може да си изработи. Търпението, кротостта, въздържанието, самообладанието, проницателността са качества, които човек сам може да изработи. Има неща, за изработването на които сам човек трябва да залегне.

Често религиозните цитират стиха: „Даром сте взели, даром давайте." – Даром се взимат и дават пари, хляб, дрехи, но даром не се учи. Мислите ли, че съм прав, ако ви поканя на моята трапеза и пръв аз изям супата и кажа, че всичко се взима даром? За мене се дава даром, защото изядох яденето, но за вас не е така. Следователно, щом дойдем до яденето, всеки сам ще си яде, то не се дава даром. Всеки за себе си ще пие; всеки за себе си ще печели. Под „печалба" разбирам придобиване на известни сили, необходими за нашето развитие. Под „даром" разбирам условия, създадени от ближните ни; при тези условия ние можем да се развиваме.

Питам: На какво се дължат нашите криви схващания в живота? Един французки граф, наречен граф Абизи, изпаднал материално – това не е истинското му име – се влюбил в графиня Мелби. Като човек от високо произхождение, графът държал на думата си. Той бил крайно честен, но изпаднал, останал без никакво богатство. Мелби, богата графска дъщеря, не искала да се ожени за него. Обаче, имала желание да му помогне. Един ден тя му казала: Готова съм да ти дам 200 хиляди франка, но с условие, да ми подпишеш полица. Че ме обичаш, това нищо не значи. Аз постъпвам по търговски, искам да имаме чиста сметка. Втори път му дала заем от 500 хиляди франка, пак с полица, за определен срок. И трети път му дала заем от един милион франка, и пак си записала срока на полицата. В това време изпадналият граф се влюбил в друга мома. Един ден той отишъл на разходка със своята възлюбена и срещнали графиня Мелби. Тя искала да го смути, затова го спряла да му каже нещо. Графът се извинил на

възлюбената си, че ще я остави за малко, и отишъл при графиня Мелби. Тя се приближила до ухото му и го запитала тихо: Кога ще изплатиш първата си полица? Той я изслушал и се отдалечил от нея. Като се върнал при своята възлюбена, тя го запитала: Какво ти каза тази млада мома? – Не мога да ти отговоря. – Значи, ти имаш връзки и с други жени. – Да – помислил си графът – и това са връзки, но материални, които всеки момент могат да ме изложат. – Как мислите, честен човек ли е графът? – Честен е, но има да дава.

Всички човешки заключения, всички философски разсъждения са като тези на графа. Честен е, но има да дава. Готов е да се издължи, но няма пари. Следователно, когато някой ви шепне нещо на ухото, други ще ви питат: Какво ви каза? Ще ви приведа разказа за двамата приятели и мечката. Те минавали през гората. Насреща им излязла една мечка. Единият бързо се покатерил на едно дърво, а другият останал на земята. Като видял, че мечката е близо до него, той легнал на земята и се престорил на умрял. Мечката се приближила до него, помирисала го и, като помислила, че е умрял, продължила пътя си, без да го докосне. Щом отминала мечката, първият, който бил на дървото, слязъл от него и запитал другаря си: Какво ти каза мечката? – Каза ми друг път да не тръгвам с такъв другар като тебе. Питам ви: Каква особеност има в характера на граф Абизи? Той се отличавал с една затаена гордост. Той не казал на своята възлюбена, какво му говорила графинята, не от желание да не смути духа на своята възлюбена, но да не изложи себе си. Графът трябваше да й каже: Тази мома ми услужи с пари. Имам да й давам, и тя ме пита, кога ще се издължа. Готовността на човека да си каже истината, даже и когато се излага, в християнството се нарича състояние на покаяние.

И тъй, да се покаеш, това значи, да изнесеш своите слаби черти, своите недостатъци, не пред хората, но пред Бога. Ще кажеш: Господи, имам няколко полици, които трябва да изплатя. – Полиците представят слабости и недостатъци, с които човек трябва да се справи. Щом се изповядаш пред Господа, ти можеш да се изповядаш и пред ближния си. – Какво ще мислят хората за мене? – Нека мислят, каквото искат. Ти ще се представиш такъв, какъвто си. Това значи истински човек, в пълния смисъл на думата честен, благороден. Днес повечето хора играят незавидна роля, поради което се излагат като нечестни, неблагородни. Когато не се проявява такъв, какъвто е, човек се натъква на големи противоречия. Например, големият брат се разсърдил на баща си, че дал угощение за

малкия брат. Той мислел за себе си, че е добрият син, че е работил на баща си безкористно, но неговата доброта и безкористие се подложиха на изпитание. Вместо да се зарадва, че изгубеният му брат се върнал, той се разсърдил на баща си и показал своето недоволство. Като наблюдавам хората, които идат да ме слушат, по лицата им чета, какво мислят. Аз познавам науката за съкращението и разпущането на мускулите и по тях различавам добрия човек от лошия. На добрия човек мускулите на лицето се разширяват, и то приема спокоен, благороден израз. На лошия човек мускулите се свиват – става стягане на лицето. Това се основава на един от законите на топлината, според който, при топлината телата се разширяват, а при студа се свиват. Ще кажете, че и този закон има изключение. Например, водата при изстудяване се разширява. – Така е, обаче, вън от това изключение, законът е верен. Наблюдавайте лицето си, когато имате лошо разположение. То потъмнява, и мускулите се свиват. Видите ли такова лице, не правете опити да му говорите, да изменяте състоянието му. Каквото и да му говорите, той на нищо не вярва. Той казва: Не съм разположен, в нищо не вярвам. Значи, вярваш, когато си разположен; не вярваш, когато не си разположен. Това не е вяра, това е настроение. Когато условията на живота са добри, ти вярваш; когато не са добри, не вярваш. Така и възлюбената на граф Абизи изгубила вярата си в него. – Защо? – Защото една млада мома се приближила до него и му пошепнала: Кога ще изплатиш полицата си? Знаеш ли, че срокът й приближава? – Какво лошо има в това? Лошото е в съмнението. Възлюбената на графа помислила, че в шепненето се крие някаква тайна.

Мнозина говорят за тайни в природата. Чудни са хората, които търсят тайни. На земята няма тайни. Ако търсите тайни, идете на небето, там ще ги намерите. Каква тайна ще намериш под снега и леда? Ако питаш леда, каква тайна се крие под него, той ще каже: Почакай още малко. Като дойде пролетта, като започне слънцето да грее силно, ще видиш тайната – трева е поникнала. Ако питаш реката, какво се крие под леда, и тя ще ти каже: Почакай малко, докато дойде пролетта. Ледът ще се стопи, и под него ще видиш живота на водата. Следователно, всички тайни на земята лесно се откриват. Това е въпрос на време. Когато дойде пролетта, слънцето изпраща повече светлина и топлина, и тайните една след друга се откриват. – Нали живеем в реален свят? Нали нашият живот е реален? – Като живеете, сами ще се убедите, доколко сте реални. Това може да се докаже научно от гледището на новата наука. Лесно може да се докаже, че човек е

направен от лед. Че е така, виждате, колко малко време живее човек на земята. При сегашните условия, човек може да живее най-много 120–150 години. Има ли случай в историята, някой човек да е живял две-три хиляди години? В Библията се казва, че някой е живял 900 години, но това е в миналото. В наше време няма такъв случай. Ето защо, аз наричам сегашните хора – човеци на леда и на снега. Сегашният човек е направен от лед. Щом пекне слънцето, той се стопява. Всичките му добродетели се превръщат на вода. Той живее на земята най-много шест месеца. Казваш на някого: Обичам те, сърцето ми гори за тебе. Готов съм на всички жертви за тебе. – Така е, но колко време ще издържи твоята любов? До пролетта. Щом пекне слънцето, ледът започва да се топи, и твоята любов се стопява. Щом пекне слънцето, и обещанието ти се стопява. – Не, кажи на своя кредитор: Приятелю, аз ти дължа хиляда лева. Готов съм да ти ги платя, но нямам пари. Ти си търговец, имаш голяма гостилница. Приеми ме в гостилницата си да ти работя. Срещу труда ми ще ти се изплатя. Колко ще ми плащаш? – Хиляда лева месечно. Доволен ли си? – Доволен съм. Така ще платя дълга си и ще бъда свободен.

Като слушате да говоря така, някой казва: Как, аз, благородният човек, да отида като прост слуга в гостилницата да работя! Това е невъзможно. – Тогава, как ще платиш дълга си? – Когато имам пари, тогава ще се изплатя. – Това е философията на съвременните хора. Така постъпват и учени, и прости. Така постъпват хората и в морално отношение. Ученият прочете една теория, вмъкне нещо ново в нея, и казва, че създал една теория. – Тази теория е чужда, не е негова. Той не е мислил върху нея. – Прибавил е нещо. – Важно е, че теорията е от друг учен. Един поет чел стихове от различни поети и събрал по нещо оттук-оттам, написал няколко стихотворения, които представя за свои. – Това са чужди стихове. Аз наричам поет онзи, който напише само едно стихотворение, но да излезе от него. Ако създадеш една теория, тя трябва да прилича на тебе. Ако напишеш едно стихотворение, и то трябва да прилича на тебе. Роденото от тебе трябва да прилича на тебе. Иначе, всичко, което не прилича на тебе, е чуждо, заимствано отнякъде.

Рече му: „Брат ти си дойде." Големият син остана недоволен. Той се разсърди на баща си. И в София има хора, недоволни от нас. Те казват: Как се създаде това духовно движение? Не е ли достатъчна за нас църквата? Какво ли не се пише във вестниците за нас! По-големият брат се разсърдил на баща си, че заклал едно охранено теле за малкия син. Какво лошо има в

това? „Брат ти си дойде." Че е дошъл, това е факт. Друг е въпросът, ако ние, вашите братя, идем да вземем вашия дял, да изядем и изпием вашето богатство. Тогава имате право да бъдете недоволни. Бъдете спокойни, ние няма да вземем нито стотинка от вас. Ние ще се опретнем да работим на нивата, с пот на лицето да изкарваме прехраната си. Ние никога няма да прострем ръка, да кажем: Моля, в името на Господа, помогнете! Който следва Божия път, не трябва да проси. Бог, Който живее в нас, никога не проси. Аз съм против просията; против това, да искаме от хората. Да искаме от Бога, има смисъл. Но да искаме от хората, това не е правилно. Когато имате нужда от пари, ще ги намерите. – Как? – По един правилен начин. Представи си, че можеш да лекуваш болни. Отиваш при един болен, за когото лекарите се произнасят, че няма да оздравее, и ти му помогнеш. Ти си беден, а болният е богат. Първо, той ще те пита, колко искаш. – Ще ти кажа, но искам да зная, каква е болестта ти. – Лекарите казват, че имам рак в стомаха. – Искам да ми платиш 10 000 лева. Още сега ще подпиша, че ще те излекувам. И ако в продължение на една година болестта ти не се повтори, ще ми дадеш уговорените 10 000 лева. Ако болестта се върне, нищо няма да получа. Следователно всяко знание, всяко изкуство трябва да се приложи в живота. Иначе, то остава неизпитано, непроверено.

Казвам: Хората на 20-ти век, у които се е пробудило съзнанието, се отличават с голяма интелигентност. Аз взимам думата „интелигентен" в широк смисъл. Интелигентният трябва да носи в себе си качествата на истинския човек. Време е да се освободите от своите криви възгледи и заключения. Когато видиш, че някой мръдне главата или ръката си, трябва да знаеш, защо прави това. Като си клати главата, той може да се заканва на някого. Като стиска юмрука си, той показва, че иска да воюва. Много деца се раждат със стиснати юмруци. – Какво означава това? – Те искат да кажат, че не са много благородни. Старият държи ръцете си отворени, с което иска да каже, че е благороден, че е готов да пожертва всичко. И това е хубаво. И младият, и старият трябва да бъдат естествени. Това е и добро, и лошо. За едни е добро, а за други – лошо. Например, с въжето можеш да извадиш падналия в кладенец; същевременно, можеш да обесиш човека със същото въже. Това зависи от интелигентността и разумността на човека. Интелигентният и добрият човек може да употреби силата си и за добро, и за зло. Питам: От какво правят военните своите саби – от злато ли? Онази част от сабята, с която сечеш, се прави от стомана. Казвате: Нас не ни трябват ножове. – Не, трябват ви ножове. За нас казват: Тези хора говорят

за мир и любов, но и те си служат с ножове. – Така е, характер се иска от човека, т. е. нож, желязо се иска от него. Желязото е необходим елемент за човека. Ако го няма в нас, не можем да говорим за устойчив, стабилен характер. Ако нямаш злато в кръвта си, не можеш да бъдеш благороден. За да бъдеш прозорлив, интелигентен, трябва да имаш сребро и мед в организма си. Всички елементи са необходими за човешкия характер.

И тъй, нашият живот, както и нашето тяло, представят книга, от която можем да се ползваме. В този смисъл, всеки трябва да се изучава. За онзи, който обича да вдига главата си, да я държи вирната, българите казват, че се е надул много. Онзи пък, който тресе главата си назад, е лишен от равновесие. Според законите на природата, човек трябва да държи главата си изправена, да може центърът на тежестта да пада надолу. Иначе, при най-малкото отклонение от това равновесие, той може да се спъне и падне. Вие пазите равновесие главно на физическия свят; обаче, в умствено и сърдечно отношение не пазите. Взимате 10 – 15 хиляди лева на заем и обещавате, че след два-три месеца ще ги върнете. Обаче, срокът за плащане минава и отминава, а вие не искате да знаете. Къде е вашата стабилност като човек? Какво показва това? – Че не сте умни. Това трябва да го знаете. Вие трябваше да вземете на заем толкова пари, колкото можете да платите. Никога не взимай повече, отколкото ти трябва! Никога не осигурявай живота на другите. Ако човек беше умен и работеше главно да осигури себе си, в света щеше да има по-малко страдания от тези, които сега съществуват. Всички велики Учители, които са идвали на земята, са дали много максими, много правила за живота. Не е моя работа да цитирам, какво са казали тези Учители. Обаче, трябва да се разясни това, което те са проповядвали. Днес ние не можем да живеем, както във времето на Христа. След хиляда години ще живеем малко по-добре, но не както при Христа. Всяко време изисква свои условия за развитие. Ние не сме единствените стимули за създаване на условията. Над нас има други същества. Бог е предвидил един план, който трябва да се изпълни. Всяко нещо става на времето си. Бог изисква реформирането и оправянето на света. Не сме ние, които правим това. Бог изисква да има ред и порядък в света. Той изисква от хората да бъдат истинолюбиви, честни, справедливи, кротки, да се въздържат и т. н. Ако мислите, че вие изисквате това, сами се заблуждавате. Бъдете сигурни в това, което Бог изисква. Когато и да е, то ще се сбъдне.

Казвате, че светът е лош. – Не, светът е такъв, какъвто трябва да бъде.

Вие мислите, че Бог е създал света лош, но всъщност не е така. Лош е светът по отношение на нашето разбиране, а не че Бог го е създал лош. От философско гледище, не можем да кажем, че светът е лош. В сравнение с бъдещето, светът не е идеален, но в сравнение с миналото, той е по-добър. В миналите времена, когато хората са воювали, как са постъпвали със заробените? – Жестоко. – Как постъпват днес? – По-благородно. Взимат ранените, лекуват ги в болниците; после разменят пленниците си. Значи, има едно подобрение, един малък напредък в хората. Отношенията на сегашните синове и дъщери към родителите са по-добри от миналите, но още много се иска от тях, да станат такива, каквито трябва да бъдат. И ние можем да бъдем по-добри, отколкото сме сега. Като казвам това, имам предвид да използваме по-добре и по-рационално условията, вложени в нашите сърца, умове и души. Ето, в България има много природни богатства, но няма хора, които могат да ги използват. Има начини, при които, с малко гориво, може да се произведе повече енергия. За тази цел могат да се използват слънчевите лъчи. Обаче, нужни са учени хора, които да използват природните сили и богатства. – Защо? – Защото, ако се яви един изобретател, ще се явят други десет души, които да му препятстват. У българина няма солидарност. Те са големи индивидуалисти, всеки иска да бъде пръв. Стремежът на хората към първенство е представен в картината на един велик художник. Той изразил символично тази идея, този стремеж, в един висок планински връх. Милиони хора искат да се изкачат на него. Първият, който тръгнал към върха, веднага бива сграбчен от другите и смъкнат надолу. В това време, друг успява да поеме към върха, но и него смъкват. Така става с всички. Едни други се спъват, падат - стават, като че играят хоро, но никой не може да се изкачи на върха.

Днес мнозина казват: Не може да се живее честно. – Защо не може? – Защото не сме уредили живота си. Като се наредим, тогава ще живеем добре, ще бъдем честни. – Не, по този начин не може да се качите на върха. Не е само един начинът, по който можем да се изкачим на върха. Защо, като казаха на големия син, че брат му си дойде, той се наскърби? Когато обичаме някого, сърцето ни се отваря, и ние се радваме. Когото не обичаме, не се радваме, не искаме да го видим. Казват: Този ми е брат. – Не, брат може да бъде само онзи, когото обичаш. Такъв е Божественият закон. Обичаш някого, брат ти е; обичаш някого, сестра ти е. Ако не го обичаш, не ти е брат, не ти е сестра. Когото обичаш, ти се свързваш с него. Когото не обичаш, стоиш далеч от него – няма връзка между вас.

И тъй, онези от вас, които са напреднали в развитието си, трябва да имат правилно разбиране за живота. Следователно, всеки трябва да се стреми да изпълни волята Божия. Няма друга воля по-висока, по-разумна от Божията. В нашата слънчева система, преди нас са минали много същества, по-разумни от нас. Те са достигнали до висока степен на развитие. Те са наречени ангели. Между ангелите и човешките души има тясна връзка. Един ден те ще бъдат наши братя, а хората – техни сестри. В дома на Бога има и синове, и дъщери.

Днес всички хора на земята са жени – мъже още няма. Не си правете илюзии да мислите, че сте Синове Божии. Синове още няма. Те са възвишени духове. Докато дойдете до високо развитие, вие ще орете и сеете, ще жънете, ще месите, ще готвите. Дълго ще работите като земеделци на нивите и лозята. Обаче, това не е работа за един човек, всички трябва да вземат участие. Казват за някого, че е велик човек. – Не, великите хора са на небето. Великите духове са създали слънчевите системи. А на земята и мъжете, и жените се занимават с дребни работи. Постоянно чувате да казват, че Иван, Петко, Драган откраднали нещо, или злоупотребили с известна сума. Каква наука има в това? Какъв смисъл има да се занимавате с честността и безчестието на хората? Това е женска работа. Само жените се занимават с дребни работи. Следователно, когато мъжете се занимават с дребни работи, това са все жени. Казвате: Еди-кой си Иван, Драган, Петко откраднал нещо. – Каква наука има в това, да се занимавате с чуждите работи? Великият живот изисква широк замах. Той изключва обикновените, женски работи. Вие, сестрите, ще ме извините. Ако се обидите, не ме разбирате. Който се обижда, той е жена. Мъжете са още на небето, не са слезли. Жените са на земята. В този смисъл, всеки човек трябва да знае своята роля. Някои жени носят панталони, мъжки шапки и минават за мъже. Не си правете илюзии, всички сте жени. Че не сте мъже, лесно мога да ви докажа. Като умре жената на някого, той плаче. – Защо? – Жена е, само жените плачат. Ангелите никога не плачат. Те не знаят това изкуство, да им текат сълзи от очите. Плачът е изкуство на жените. Казвате: Кой мъж не плаче? И те плачат като деца. Гледаш, някой свършил четири факултета, плаче, а при това минава за мъж. Щом плаче, не е мъж. Не е лошо, че сте жени, но каква е работата ви, като жени?

„Брат ти си дойде." Зарадва се бащата и закла най-угоеното теле. Обаче, големият брат се разсърди и не се яви на угощението. – Защо? – „Да спи зло под камък." Казвам: Недоволството в човека представя старите,

изопачени възгледи в живота. Хората още се държат за старото. Христос казва: „Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие." Никъде не е казано, че ако станете като старите, ще влезете в Царството Божие. Обаче, казано е, че ако станете като децата, тогава ще влезете в Царството Божие. Така е и при нашите условия на живота. Следователно, ако плачете и се обезсърчавате, вие сте жени. Такова е естеството на жената – да плаче, да се обезсърчава. Нека знае, че един ден ще дойде брат ѝ, и тя трябва да го очаква, да бъде готова да го приеме.

Днес хората се делят на мъже и жени. Всъщност, мъжете, нашите братя, са горе, там работят те. Сега идат братята, т. е. нашите напреднали братя. Като казвам „земята", не разбирам обикновената земя. Казано е в Писанието: „Бог ще направи нова земя и ново небе." Аз вярвам, че вие ще разберете нещата правилно. Считам ви за разумни. Новото не съдържа качествата на старото. Следователно, материята, от която е направена нашата земя, ще се преустрои по особен начин. Новата материя ще се вземе от пространството, и от нея ще се създаде нова земя. Земята ще се преустрои вътрешно. Нови неща се създават сега. И вие днес не сте такива, каквито сте били преди една година. Човек постоянно черпи: неговите клетки, неговите мисли и чувства се изменят и обновяват постоянно.

„Брат ти си дойде." Един от тези братя, дошъл на земята, е Христос. Как посрещнаха евреите този брат, това всички знаете. Като се върна на небето, Той каза, как са Го посрещнали. Евреите бяха недоволни от Него, защото Той им казваше, че не живеят добре. Той им показваше правия път, но те не Го слушаха. Днес, най-добрата дума, която можем да изкажем, е „брат ти си дойде." Това радва всички. Какъв е този брат по народност, не е важно. Ние се радваме на всеки брат, на когото сърцето трепти от любов и е готов да живее в мир и съгласие със своите братя и сестри. Какви са неговите възгледи, не е важно. Оставете го свободен да прояви това, което Бог е вложил в душата му. Не препятствайте на Бога. Не коригирайте Божия план. Ще кажете, че трябва да имате различни възгледи. – Да, възгледите ви могат да бъдат различни, но от всички се иска единство в прилагане на любовта. Всички трябва да приложим Божията Любов. В природата съществува голямо разнообразие. Всички хора не са еднакви на ръст, но от всички се иска работа. Докато хората работят, животът им се осмисля. Ще кажете, че разумните хора трябва да работят. – Не, всички ще работят – и растения, и животни, и хора. Какво ще стане, ако животните и растенията изчезнат от земята, а останат само разумните хора да работят?

Всяко животно, всяко растение, в зависимост от степента на своето развитие, извършва някаква работа. Ще кажете, че това не е съгласно с религията.

„Брат ти си дойде." За да не изпаднете в положението на големия брат, изхвърлете от себе си всички горчиви чувства. Братът, който си дойде, е Божественият Дух. Следователно, като дойде той, не се борете с него. Какво представя Духът? Той е ангел, който осмисля живота. Казвате: Духът влезе в мене и излезе. – Това е детинско разбиране. Когато силният, крепкият Дух влезе в тебе, кажи: Братко, аз уповавам на тебе, на твоята сила и мощ, нека те ме ръководят. Ученикът трябва напълно да се ръководи от своя Учител. Братът трябва да ръководи сестрата, а не сестрата да ръководи брата. Такъв е законът. Казано е в Писанието: „Ще изпратя Духа си, и Той ще ви научи, какво да правите." В църквите дават различни тълкувания на този стих. Под „Дух", в широк смисъл, разбирам възвишените същества – ангелите. Те са пряко заинтересувани от нашето положение. Тяхното бъдещо развитие зависи от връзката им с нас. Като направят тази връзка, те се повдигат на една степен по-високо. Ако не я направят, тяхното развитие ще се спъне. Същото се отнася и до нас: ако и ние не направим връзка с ангелите, и нашето развитие на земята ще се спъне. Значи, тази връзка е необходима, за да се разшири нашето съзнание, да минем от една фаза в друга. Много хора виждат, че в света иде нещо ново. Това е духовно виждане.

Сега аз ви говоря за неща, които стават в духовния свят. Като ме слушате, ще кажете, че това са илюзии. За онзи, който вярва в това, казват, че той е хипнотизиран. – Какво означава хипнотизмът? – То значи изгасване на всички свещи в ума ти. Само една свещица оставят да свети. Щом излезе човек от хипнотичното състояние, всички свещици отново се запалват. Хипнотичното състояние е необходимо. – Защо? – За да забрави човек онова свое положение, което може да го спъне. Например, ако царският син не забрави своето царско произхождение, не би могъл да се учи. – Но той имал царска кръв. – Не е кръвта, която дава знания. Царският син трябва да учи с всички ученици заедно. Той може да преживее и без знания, но по никой начин не трябва да остане невежа. Ето защо, щом сме дошли на земята, ние трябва да забравим своето царско произхождение, т. е. да забравим, че сме произлезли от Бога. Ние сме дошли на земята, като царски синове, да се учим, и като придобием знания, да се върнем в своето отечество. Тогава ще имаме един плюс, че като произхождаме от Бога, ние

сме придобили повече знания.

„Брат ти си дойде." Като не разбират смисъла на този стих, някои казват: Пазете се от този брат. – Какъв е той? Отде дойде? – От чужбина. Ще кажете, че той е глупав, не трябваше да се връща при баща си, той е ненормален. Питам: Сегашните хора нормални ли са? Нека учените ни дадат образец за нормален човек. Нека опишат неговите външни, физически белези. Аз бих желал да видя типа на нормалния човек. Казват за някого, че не разсъждава логично. Аз бих желал да зная, в какво се заключава правото, логично мислене. Според мене, нормални хора са тези на любовта – не на обикновената любов, но на онази, която повдига човека. Човекът на любовта е мощен. Като чукне с пръчицата, трапезата веднага се слага. Щом се свърши яденето, трапезата отново се вдига. Имаш нужда от пари. Чукнеш с пръчицата, и парите веднага идат. – Искаш да пътуваш някъде. Чукнеш с пръчицата, и веднага се пренасяш там. Каквото пожелаеш, всичко е възможно за тебе. Обикновените хора, които са жени, за тях са нужни тренове, за пренасяне от едно място на друго. Всички съобщения са направени все по женски. Днес и в църквите, и в държавите – навсякъде жени управляват. И в Писанието е казано: „Моят народ все деца го управляват." Децата, това са жените. Първото дете, което се е родило, то е донесло нещастията в света. Обаче, един ден, когато жената завърши своето развитие, тя ще стане отлична сестра. Тогава всички ще кажат за нея: Тази сестра мина вече своя път. Сега тя е крилат ангел.

„Брат ти си дойде." Да благодарим на бащата, че той се зарадвал на сина си и заклал най-угоеното теле. Да благодарим, че той приел сина си с радост и устроил голямо тържество за него. Да влезем и ние в неговия дом, да участваме в неговата радост. Да не се сърдим на баща си, като големия син, да не казваме, че светът е лошо направен, но да благодарим, че брат ни се завърнал.

„Брат ти си дойде."

2. Беседа от Учителя, държана
на 23 март, 1924 г. София.

Плати ми, що ми си длъжен

Щом излезе този слуга, намери
едного от съслужителите си, който
му бе длъжен 100 пенязи; улови го,
и го давеше и казваше: „Плати ми,
що ми си длъжен.“
(Матея 18:28)

В тази притча Христос е вложил един основен принцип, по който хората трябва да се ръководят. Той се отнася само за онези, който разбират живота.

Като изучаваме човешкия живот, ние различаваме три категории хора: физически, духовни, между които влизат образованите, учените и божествените хора. И трите категории имат свои специфични разбирания, в зависимост от условията и средата, в които живеят. Една от причините за грешките и заблужденията на хората се дължи на факта, че те са размесили етикетите си: на физическия човек турят етикета божествен. Някога и на духовния, т.е. на учения турят същия етикет – божествен човек. Божественото се различава от физическото и от духовното. Следователно, не можеш да кажеш за физическия човек, че е божествен. Божественият свят се отличава по своята абсолютна разумност. Да кажеш за някого, че е ангел, това значи, да бъде по сърце чист, нежен, благороден. Такъв ли е той в действителност?

В прочетената глава Христос изнася основните принципи в живота. Той казва, че не трябва да се презират децата. За да придобие човек великата Божествена Истина, за да влезе в Царството Божие, не е нужно да бъде философ. Философията е нужна за земята, за физическия свят, но не и за небето, т.е. за Царството Божие. Ако хората не са разумни, сами се излагат на нещастия. Следователно, философията е за хората, а Царството Божие – за децата. От човешко гледище, обаче, децата минават за слаби, глупави, невежи. Ето защо, когато детето греши, всички казват: Дете е, не може да не греши. На възрастния не се позволява да греши. От него се иска разумност. Казват, че той има опитности, не трябва да греши. В Божествения свят нещата са диаметрално противоположни на тези от

физическия свят. Там децата са на по-голяма почит от възрастните. Какво представя Божественият свят, не е време да се говори за това. Този свят е отвлечен, следователно, колкото и да се говори за него, все ще бъде чужд за вас. Учените ще кажат: Докажи, че това, което говориш, е истина.

Казвам: Ако направя статистика за вярата на учените в Бога, интересно е, колко от тях ще излязат вярващи. Аз говоря за вярата на образования, на учения човек, за да не се докачат другите. Ако говоря специално за философите, лекарите, богословите, някои от тях могат да се докачат. Като взема думата образован, тя обхваща всички. Ние не говорим за специалистите, но за техните схващания. Големите грешки в света раждат малките неразположения и погрешки, а малките погрешки причиняват всички нещастия на хората. Същият закон се отнася и към добродетелите. Великите добродетели раждат малките добродетели, а малките добродетели са носители на всички радости. Щастието на хората иде от малките ангелчета на небето. Когато едно благо се изпраща на земята, то иде от малките ангелчета. Бог изпраща едно малко ангелче да донесе благото на земята.

В прочетената притча се казва, че един господар искал да си направи сметка със слугите си. Той намерил един от слугите неизправен в сметките си. Слугата ял и пил, но не могъл да се справи със сметките си и останал с един дълг от 10,000 таланта. Царят заповядал да продадат жена му и децата му, понеже не могъл да плати дълга си. У слугата се заражда видимо разкаяние. Той пада пред нозете на царя и казва: Почакай малко, господарю, аз ще си изплатя всичко. Царят бил добър човек, смилил се над него и му простил дълга. Но като излязъл слугата оттам, намерил едного от съслужителите си, който му дължал сто пеняза – на наши пари 60 лв., и му казал: Дай ми скоро парите! Съслужителят му почнал да се моли, да го почака, но той го хванал за гушата, дал го под съд, дето го осъдили и затворили в тъмница. Другите слуги, като видели тази негова постъпка, казали на царя. Той го повикал и казал: Слушай, аз ти простих 10,000 таланта, а ти не можа да простиш на брата си, който ти дължи само сто пенязи, и го даде под съд. Не трябваше ли и ти да му простиш по същия закон? И той го предаде на мъчителите, докле заплати всичко, що бе длъжен.

И Христос прави своя извод и казва: „Така ще бъде с всеки от вас, който не прости на брата си." Прощаване има само там, дето царува любовта. Само човекът на любовта може да прощава. Вън от любовта

никаква прошка не съществува. Царят имал любов, затова бил снизходителен. Слугата нямал любов, той бил само физически човек, затова хванал своя съслужител и му казал: Ще ми платиш стоте пенязи! И ако разглеждаме съвременния живот от гледището на любовта, виждаме, че той се изявява в индивидуалните постъпки на хората. Често говорите и осъждате големите погрешки на хората, а не се вглеждате в себе си, да видите своите грешки. И малки грешки да имате, те са като малките камъчета, които спъват колата. Малките камъчета образуват големите камъни. Какви тухли са нужни за съграждането на една къща? – Здрави, добре опечени. От качеството на тухлите зависи здравината на къщата. Важно е още, как майсторът ще спои тухлите, да няма празнини между тях. И хората са живи тухли и камъни, които влизат като градивен материал във великото Божествено здание. Щом е така, те трябва да бъдат доброкачествени, да се използуват на място. С други думи казано: Човек трябва да бъде изправен към Божествените закони. – Не се ли допущат никакви грешки? – В душата не се позволяват никакви грешки. Не е позволено да гледаш, как брат ти се моли да го почакаш малко, докато плати дълга си, а ти го даваш под съд и го осъждаш. Той се моли на колене пред тебе. Не трябва ли да му простиш ? Христос казва да му простиш. – Защо? – Защото Бог прощава на него. Животът, на който се радвате, не е ли от Бога ? Тялото, умът и сърцето ви не са ли от Бога? Водата, въздухът и светлината, с които разполагате, не са ли от Бога ? Какво сте платили за тях?

Мнозина ме питат, кой ме храни. Чудни са хората! Господ ме храни. Ами вас, кой ви храни? – Ние сами си изкарваме прехраната. – Да каже човек, че сам си изкарва прехраната, това е квадратна лъжа. Колко плащате за водата? Даром ви се дава. Колко плащате за въздуха ? – Даром ви се дава. Колко плащате за хляба ? – И той се дава даром, само че хората са му турили цена. Голямо изобилие има в природата, всичко се дава даром. Съвременните хора са изопачили живота си и постоянно питат, кой ме храни. – Господ ме храни. Той има определен бюджет и за вас, и за мене; също и за малките мушици и насекоми, които са толкова нищожни за вас. В книгата на Бога е определен специален бюджет за прехраната на всяко живо същество. Казвате: Какъв е този ум, който е предвидил всичко? – Това е Божественият ум. Той схваща нещата правилно и ги нарежда абсолютно разумно. Славно и велико е, когато виждаме, как Бог е наредил всичко в пълен ред и порядък, и как се грижи за нас. Той ни храни, а хората

ме питат, отде взимам пари. Господ не е създал парите. Те са човешко изобретение. Аз отговарям: От Бога взимам храната. Мога да отида при един свой брат и да му кажа: Братко, Баща ми каза, че при тебе е оставил един хляб. Бъди тъй добър, в името на нашия Баща, да ми дадеш парче от този хляб. – Може. И този мой брат ме поканва и угощава добре. Друг път ще дойде някой брат при мене и ще каже: Братко, можеш ли да ме нагостиш ? При тебе са оставени баница, сирене, ябълки. Той не казва нищо за хляба. Казвам му: Братко, за тебе имам и хляб, и баница, и ябълки. Ето, заповядай, вземи си, каквото искаш. Като го нахраня, ще го целуна и ще го изпратя с думите: Когато искаш, пак ела. Такова трябва да бъде отношението между хората. Това е великата истина.

Казвам: Всички наши братя, които са завършили своето развитие, всеки ден слизат на земята и виждат, как живеем ние. Не мислете, че земята е изоставена. Милиони очи са насочени към нея; те следят всяка човешка постъпка. Няма нещо, което може да избегне от Божиите очи. Там, в тайните съдилища, в тайните участъци и казарми тези очи гледат и всичко виждат. Господ гледа и държи сметка за реда и порядъка навсякъде. Той е Господар, Той е Царят в света. Бог е единственият Цар в света. Той е направил света, следователно, земята е Негова, и ние сме Негови. Той е Баща. – На кого ? – На онези синове, които Го разбират.

Сега ще ви приведа накратко един разказ, да видите, как се изпитва нашия живот. Един от древните прочути царе имал единствен син, когото много обичал. Той сам искал да му намери мома, за която да го ожени. Царят бил умен, добър и намислил сам да тръгне из царството си, по градове и села, да търси достойна мома за сина си. Преоблякъл се и тръгнал на път. Като обикалял градовете и селата, попаднал в едно бедно село и влязъл в къщата на една бедна вдовица, която имала само една дъщеря. Още на вратата момата го посрещнала, поканила го да влезе вътре да си почине. – Де е майка ти? – На работа. – Можеш ли да ми дадеш нещо за ядене? Гладен съм, цял ден не съм ял. – Ето, заповядай тази питка. Майка ми я остави за мене и отиде да работи – нищо друго нямам. Радвам се, че мога да ти предложа поне тази питка. Царят взел питката, отчупил си парче от нея и започнал да яде. В това време той се разговарял с младото момиче и видял, че то било много умно. На тръгване, царят дал една кутийка на момичето и казал: Ще отвориш кутийката, когато дойде майка ти и, каквото намерите вътре, то е за вас. Вътре имало един хубав пръстен. Вечерта, като се върнала майката, дъщеря й разказала, как я посетил един

беден човек, когото тя нахранила с питката. И от благодарност той оставил тази кутийка, с условие, да я отворят, когато майката се върне вкъщи. Майката отворила кутийката и останала учудена – вътре имало един хубав, скъп пръстен. Какво станало после? След една седмица извикали момата в царския дворец, да заеме едно от най-високите места. Така и Бог някога посещава хората, изучава ги, да види, как живеят и как постъпват. Един ден ще се спре и във вашия дом. Питам: Ще остави ли Той кутийката с пръстена в дома ви?

Какво представя пръстенът ? – Той може да се изтълкува различно. Всеки човек, дошъл на земята, има един такъв пръстен, с който душата е свързана. – С кого е свързана тя? – С Божествения Дух. Това представя пръстенът. Значи, душата е царската дъщеря, която ще се ожени за красивия царски син, т.е. за Духа.

Да се върнем към стиха, в който се говори за неблагодарния слуга. Съвременните хора, които гледат философски на нещата, казват: Всичко е вятър, празна работа, няма защо да се прощава. – Не, не е така. Има празни работи в живота, но всичко не е вятър. – Всичко изтича като водата. – Има вода в света, но всичко не е вода; всичко не изтича като водата. – Всичко е земя. – Има земя, много неща са като земята, но всичко не е земя. – Огън е това. – Има огън в света, но всичко не е огън. Значи, всичко в света не е земя, не е вода, не е въздух, нито е огън. – Какво е тогава? – Има нещо, на което хората не знаят името. Питате: Въздухът има ли граница ? – Няма граница. Учените и досега още не са определили, отде идат нещата и докъде стигат. – Водата има ли граници? – И това не е определено. – Защо? – Защото водата на океаните може да се пренесе в пространството и да се излее на друго място, например, в България. Какво ще кажете тогава? Ще кажете, че тази вода е българска. – Не е българска, но е вода на Атлантическия океан. Така се разнасят водите по целия свят: В Русия, в Германия, в Франция, в България – навсякъде се разнася тя. Земята пък е сбор от останките на милиарди малки живи същества. Днес те представят почвата. Някои от тези малки същества са живели в България, в нея умрели и така образували българската почва. После учените се произнасят по свой начин за образуването на земната кора, на скалите. – Всичко не е пръст, нито скали. Какво, всъщност, е земята ? Това не се знае, обаче, ние изучаваме проявите на земята. Това, което ни дава земята, нейните блага, са резултат на великата разумна Божия Любов, която организира всичко в света. Връзката, която съществува между хората, е резултат на Божията

Любов. Тя съществува, изобщо, между всички живи същества. Наблюдавайте птичките, например, които не са толкова разумни, като хората, но съберат се женска и мъжка птичка, направят си гнездо, снасят яйца и ги излюпват. След време двете птички хвъркват заедно със своите малки, отиват на друго място. Значи, и между тях работи същата Разумност. И птичките живеят разумно. Карат ли се те? Не се карат – любовта ги свързва. Обаче, в домовете на хората, често мъжът и жената се карат, спорят за нещо. Казвам: Птичките разбират живота по-добре, отколкото разумните хора. Те разрешават семейния въпрос по-добре от хората. Не казвам за всички хора, но повечето от тях още не са разрешили семейния въпрос. Един английски статистик казва: В града Лондон има само 250 щастливи семейства; 3000 семейства донякъде живеят добре, а на останалите – Бог да им е на помощ! Както виждате, малък е процентът на щастливите хора.

Като разглеждам живота на съвременните хора, виждам, че всички говорят за братство. Според мене, братството е основа на живота. Във всеки дом има братя и сестри. Те са основа на дома. Това е единството в природата. Тя казва на хората: Както братът и сестрата могат да живеят заедно, така всички семейства, всички общества и народи могат да живеят в същите отношения, като братя и сестри помежду си.

„Плати ми това, що си ми длъжен." Питате: Защо този съслужител е постъпил така със своя длъжник ? Сто пенязи на наши пари са около 60 лева. Има ли смисъл да осъдиш брата си за 60 лева? Като вземеш тези пари от него, ще оправиш ли живота си ? – Няма да го оправиш. В тази притча Христос представя слугата като човек, в сърцето на когото нямаше милосърдие, нямаше и любов. Тази е причината, дето за 60 лева той даде брата си под съд. Следователно, за да не стават такива работи, човешкото естество трябва да се проникне от Божествената разумност. Всичко, което човек прави, трябва да го насочи към Божията Любов, като основа на своя живот. Така ще се укрепят и религията, и науката, и общественият живот. Всичко в живота трябва да бъде в услуга на Божията Любов. Само тя е в състояние да донесе на човека това, което той очаква. Любовта ще научи хората да живеят правилно. Колкото и да се проповядва на хората да живеят братски, без любовта нищо не се постига. Без любовта всяка проповед остава без резултат. Какво ще допринесе вашата проповед за любовта и за морала на болния, ако той няма никакъв морал в себе си ? Колкото и да му говорите, думите ви ще звучат напразно. За да ви разбере,

болният трябва да бъде морално здрав. Без здраве, физическият живот няма смисъл. Следователно, здравето е нужно за физическия човек; знанието е нужно за духовния, т.е. за образования, а любовта – за Божествения. Който иска да бъде Божествен, цялото му естество трябва да бъде проникнато от любовта.

Мнозина казват, че човек полудява от любов. – Не е така. Аз съм проследил историята на цялото човечество, на всички народи, на всички общества и семейства и не съм срещнал нито един случай, дето човек да е полудял от любов. От всичко може да полудее човек, но не от любов. Когато изгуби любовта си, човек може да полудее, но докато любовта е в него, той живее, той се разширява, той мисли и чувствува свободно. Ще кажете, че дето има любов, там има и ревност. – Не, любовта изключва всякаква ревност. Любовта внася в човека широта и благост. Тя е извор, който напоява целия свят. Който люби, той дава път на Бога в себе си, затова е в състояние да обхване целия свят. Казваш: Аз любя. – Значи, Бог живее в твоята душа. Казано е, че Бог е Любов. Следователно, щом любиш, ти си във връзка с Бога. Който може да хване брата си за гушата и да го даде под съд за 60 лева, той няма любов в себе си.

Съвременните хора търсят различни методи да подобрят живота си. Те орат земята, правят училища, проповядват, но въпреки това, животът им не се подобрява. И това е добре, но единственото нещо, което може да подобри живота им, е Божията Любов. Тя е в състояние да уравновеси силите в природата, да регулира живота. Още еврейските пророци казват, че Бог ще живее между хората не външно, но вътрешно. И Христос казва: „Аз ще дойда, ще направя жилище във всеки едного." Христос ще живее във всеки човек. – Как ще се засели в човека? – Като любов. Казано е: „Каквото вържете на земята, вързано ще бъде на небето. И каквото развържете на небето, развързано ще бъде на земята." Казва се още: „Двама или трима, събрани в мое име, каквото попросят, ще им се даде." Така хората, особено религиозните, опитват силата на своята молитва. Казваш: Аз се моля, но молитвата ми не се приема. – Значи, имаш някаква грешка. Като я изправиш, молитвата ти ще се приеме. В Бога няма никаква промяна, нито измяна. Ако отношенията ти към Бога са чисти и свети, молитвата ти непременно ще бъде чута. Това, което ви говоря, изразява един вътрешен процес на душата. Всеки от вас е минавал и минава тежки моменти в живота си. Всеки има един идеал, един стремеж на душата си, който иска да реализира. Ако не успее, той страда. Прав е той. Обаче,

вътрешният стремеж на човека се постига по пътя на любовта. Първо ще започнете от физическия човек. За това е нужно здраво тяло. Още със създаването на човека, като физически, духовен и божествен, Бог му е дал всички условия, да се прояви. Първо, дал му е здраве, вложил е в него здрав морал, вложил е в него и любовта си. Това са три прояви, чрез които душата се характеризира. Ако на земята човек не прояви своето здраве, морал и любов, той сам се излага на изпитания. Той ще мине през много теории, ще решава различни задачи, но в края на краищата, той трябва не само да ги разреши, но и да ги приложи. Дърводелецът не трябва само да представя своите модели, но и да ги приложи. Иначе, ние не можем да покажем на хората Божествения живот. Моделът трябва да се реализира. Не е достатъчно само да раздадем имането си, но да го раздадем с любов. Без любов, без вътрешно разположение, без вътрешни добродетели нищо не се постига. Когато срещнеш едно сираче на пътя, не го отминавай. Спри се и му помогни.

Казват: Трябва да пресъздадем обществото, т.е. да го подобрим. – Оставете обществото само да се оправя. При сегашните условия вие не можете да направите нищо. Зима е, вън е студено, вятър има; не можеш да излезеш навън. Ще чакаш да се стопли, да дойде пролетта. Друга работа има сега: да нарежеш дърва и да запалиш огъня. Ще кажете, че имате други планове. – Каквито планове и да кроите, вън е студено, не можете да ги реализирате. Снегът ще ви застави да седите вкъщи. Ако излезете вън, ще измръзнете и пак ще се върнете. – Трябва да воюваме. – И това е невъзможно, снегът е дълбок един метър. Ще седите вкъщи – нищо повече. На сняг, дълбок един метър, воюва ли се? Карат ли се волове да орат в дълбок сняг? Дето има дълбок сняг, нищо не се прави. – Кога ще свършим работата си? – Когато времето се стопли, и снегът изчезне. Щом водите придойдат, тогава ще се отвори път за оране и копане. Тогава ще се градят училища – всичко може да се направи. Първото нещо – снегът трябва да се стопи. Що е снегът? – Омразата, която царува в света. – Кой може да премахне омразата ? – Вие не можете да я премахнете. Само Господ може да се справи с нея. Може ли огънят от малките пръчици, които горят в нас, да премахне омразата ? – Не може. – Само слънцето, с неговите силни и светли лъчи, т.е. само Бог може да премахне омразата. Никаква друга сила не може да я отстрани. Следователно, ще влезеш в стаята си и ще се молиш, докато Бог стопи омразата. Какво е нейното произхождение, това не ни интересува. Учените обясняват произхода на снега. Те казват: Паднал

е дълбок сняг. – Така е, но този сняг има едно свойство: той вкочанясва, парализира човешките ръце. Достатъчно е да постоиш три-четири деня вън на снега, да замръзнат ръцете ти, да се парализира всякаква твоя дейност. След това ти не си в състояние да свършиш каква и да е работа. Такова нещо е омразата. Тя е снегът в човешкия живот. Тя не е много опасна. Има закони, които се справят с нея, но ние ще очакваме времето й. Не се плашете от този сняг. Вярвайте в Бога, Който живее във всички. Аз вярвам, че в сърцата на всички хора има нещо добро. Казваш за нещо: Хубаво е това, но интересите ми не позволяват да го приема.; Значи, той признава, че има нещо добро, но не може да го приеме.

Казано е: „По-скоро камила ще влезе в иглени уши, отколкото богатият в Царството Божие". Казвам: Богатият не може да възприеме свободните идеи. – Защо? - Той съзнава, че в тях има нещо добро, но интересите не му позволяват това. Един ден, когато осиромашее, той пръв ще стане свободомислещ, пръв ще приеме социализма. Като беден, той казва: Да се разделят богатствата между хората. Като богат, той казва: Не може да се раздели богатството между хората. Значи, като богат, снегът е паднал около него. Щом осиромашее, снегът се е стопил, и той казва: Да разделим земята помежду си. – Как ще я разделите? – Разумност се иска за това. Във всички прояви на живота е нужна разумност. Ако синовете искат да разделят помежду си богатството на баща си, ще се оправи ли животът им? Няма да се оправи. Всеки брат ще иска да си продаде имането и да го изяде. С това нищо не се постига. Синовете трябва да се сплотят около баща си, да работят задружно и да изкарват прехраната си с общ труд. Трудът на всички хора трябва да се използува за общото благо.

Съвременните хора имат един и същ стремеж, всички искат да бъдат щастливи. Обаче, какво виждаме в притчата? Истинският господар прощава 10,000 лева дълг на слугата си. Същият слуга хваща своя съслужител, който му дължи само 60 лева, и го дава под съд. Той не подозира, че има Един, Който следи всичко. Онзи, който не вижда това, казва: Несправедливи са хората, животът не е добре нареден. Те казват, че царете са лоши, но грешката не е в царете. Ето един отличен цар, който е постъпил справедливо. Той прощава 10,000 таланта на своя слуга. Лошият човек не е в лицето на царя, но в простия слуга, който хваща своя брат за гушата, не му прощава даже 60-те лева и го туря в затвор. Къде е погрешката: в царя, или в слугата ? – В слугата. – Защо днес в света има повече слуги, отколкото господари? – За да се поправят. Ако при това

отнасяне на слугите към своите братя вадим заключение за неправдата в света, питам: Защо има толкова болни хора на земята? Казвам: Има болни на земята, защото хората не живеят хигиенично.

Христос казва: „Да не съблазняваме едного от тези малките." Това е закон. Ако вярващите прилагат Христовото учение, без съмнение и подозрение, всеки ще си бъде на мястото. Ако имаш един кон, можеш ли да измениш неговото естество ? Конят, дето и да е, все кон си остава. И аз да се моля, и целият свят да се моли за него, все кон ще си остане, Естеството на коня е такова, че при сегашните условия, той не може да се измени – пак кон ще си остане. Обаче, аз мога да се отнасям с него добре, като приятел: всеки ден ще го реша, ще го чистя и ще го карам на работа. Вечер, като се върне от работа, добре ще го приема. Така ще се отнасям и с овцете, и с воловете си. Ако с животните се отнасям добре, колко повече със своите братя, подобни на мене. Всеки човек може да се отнася с близките си добре. Богатият не може да направи слугите си богати, но може да се отнася с тях братски, т.е. по човешки. Ако и слугите се отнасят с господаря си добре, ако са честни, и на господаря, и на тях ще бъде добре.

Какво са донесли сегашните хора със своите съмнения? – Нещастия, страдания и болести. Днес има толкова болести в света, че лекарите не знаят, как да ги кръщават. Неврастенията, в различните си видове, е толкова разпространена, че не знаят, какви имена да им дадат. Един германски лекар, който изследвал нервните болести в Америка, намерил 400 различни вида и, като ги кръщавал, не могъл да намери толкова различни имена. Най-после, той ги нарекъл с общото име „американичи". На какво се дължи неврастенията? – На неестествения човешки живот, лишен от Божественото. Когато изгуби връзката си с Божественото, човек става неврастеник. Изобщо, когато човек се лиши от нещо съществено, той става неврастеник. Ако подложите един здрав, силен човек на тридневен глад, той ще стане неврастеник. Не казвам да се подложи на глад, когато няма апетит, но когато организмът му се нуждае, когато апетитът му е голям. Страшно е да лишиш човека от любовта, като храна за неговата душа. Тази истина е позната на всички хора. Следователно, когато човек се лиши от същественото в живота, нервната му система се разстройва. Какъв е цярът за това ? Само Божията Любов е в състояние да лекува неврастенията. Щом Божията Любов посети болния, той моментално оздравява.

Съществуват няколко начина за лекуване на болните. Единият начин

е лекуване от природата. Оставете болния на природата, няма да се мине много време, и той ще оздравее. Този начин е най-добрият. Вторият начин е лекуване от лекар. Ще дойде лекарят, ще препоръча някакво лекарство, и след известно време болният се подобрява. Обаче, има и трети начин на лекуване – Божествен. Там болният оздравява моментално. Ще кажете, че тук действува вярата. В една книга за лекуване по Божествен начин се разказва следния пример. Една англичанка боледувала цели дванадесет години и станала почти инвалид. Лекували я видни лекари. Тя изгубила всякаква вяра за оздравяване. Отчаяна и обезсърчена, един ден ѝ попаднала в ръцете една книга за лекуване по Божествен начин. Там се казвало, че който повярва в Бога и приеме Неговата Любов, може да се излекува от всякаква болест. Тя си казала: От този момент посвещавам живота си в служене на Бога. Приемам Божията Любов за. основа на живота си. Казала, и станала от леглото. Като се върнал мъжът ѝ вкъщи, той я заварил здрава и на крака. Веднага той разбрал, че е станало някакво чудо.

Сега, като ме слушате, казвате: Това са приказки от „Хиляда и една нощ." – Не са приказки, това са изключителни случаи в живота. Такива случаи са описани и в Стария, и в Новия Завет. Така се лекуват само онези хора, които с голямо търпение са очаквали своето изцеряване. Те са били вътрешно подготвени. Трябвало е само един подтик отвън, за да се излекуват. Христос им казвал: „Да бъде според вярата ви!" Такъв е случаят с жената, която боледувала 12 години от кръвотечение; с онзи, който е боледувал 38 години; със сина на онази майка, когото Христос възкресил. Този ден в Израил били умрели много синове, но Христос възкресил само един.– Защо? – Той е бил готов. И днес, като дойде Христос, няма да излекува всички хора, но само онези, на които съзнанието е пробудено. Само те могат да приемат моментално Божията Любов. – Тогава ние ще отидем в горите, там да се подвизаваме. – Гората, това е животът между хората. Ще отидеш между хората, и там ще се подвизаваш. В миналото много отшелници прекарвали в горите, в пустините; там са изучавали Христовото учение и са оставили ценни знания и опитности. Трябва ли и ние да се подвизаваме като тях ? Не, ние ще използуваме техните знания и опитности, като школа, която трябва да изучаваме. Сегашните светии трябва да живеят между хората, да опитат тяхната омраза и студ. Само така те ще възприемат любовта и ще дадат път на Божественото в себе си. Онези хора, колкото малко и да са те, посветили живота си в служене на Бога с любов, са в състояние да подобрят положението на своя народ в

материално, социално и политическо отношение. От тях зависи всичко. Проследете историята на човечеството и ще видите, че е така. Бъдещето на един народ зависи от дейността на духовните хора в него. Докато римляните служеха искрено и с любов на своите богове, Рим беше велика империя. Той заповядваше на целия свят. Но когато Рим стана велика държава и почна да избива своите граждани християни, тя се отдалечи от Божието лице и изчезна като държава. Докато Египет пазеше своите свещени идеали и служеше верно на своите богове, той беше велик. Щом наруши светостта на идеалите си; щом се отдалечи от своите разумни и добри хора, Египет пропадна. Това става и днес с всички народи.

Величието на един народ се дължи на неговите морални сили, на неговите високо духовни, просветени хора. Величието на един народ се дължи на неговите вътрешни идеали, които се прилагат в обществения и политическия живот. Добрите, разумните хора в една държава представят ядката на нейния вътрешен живот. Те са спасители, както на своя народ, така и на цялото човечество. Всички спорове и недоразумения между държавите представят едно болезнено състояние, през което те неизбежно минават. Божият Дух работи във всички християнски народи. Тази е причината, дето те търсят път – да живеят разумно и в любов. Казвам: Не е дошло още времето за това. – Защо? – Защото не се е стопил още всичкият сняг; омразата още се шири в света. Когато Божият Дух стопи омразата в света, тогава Бог ще слезе на земята. Докато Бог не слезе на земята, светът няма да се оправи. Докато Божият Дух не дойде между хората, всичките им усилия ще бъдат напразни. Следователно, когато Божият Дух дойде, Той ще внесе своята светлина, топлина и сила между нас.

По какво се познава слизането на Духа между хората? – Когато злото се увеличава, когато болестите и неправдата между хората се увеличават, Духът е далеч от тях. Щом злото се намали, болестите и неправдата изчезнат, Духът е между хората. Днес българите, както и всички останали народи, искат да се наредят работите им, да подобрят живота си. – Прави са те, и това е възможно. Ето, казано е в Новия Завет: „Дето са събрани двама или трима души, каквото попросят в мое име, ще им се даде." – Кога? – Когато желанията им са съгласни с Божията воля. Всичко зависи от Бога. Той управлява всички народи. Те са Негови служители, и Той им заповядва. Не схващайте това по човешки. Като казвам, че Бог управлява света, имам пред вид следното: Той не се меси в личните работи на хората. Има нещо, в което Той ги оставя да се проявяват свободно. Бог само

наблюдава, какво правят хората, и мълчи. Ние наричаме мълчанието на Бога дълготърпение. Той е добрият цар, който прощава дълга от 10,000 таланта на своя слуга, но щом чуе, че този слуга хваща своя съслужител и го дава под съд за 60 лв., веднага казва: „Доведете го при мене."

Помнете: В Бога има една особена черта – Той има особена любов към онези, които Го любят и изпълняват Неговата воля. Един ангел, от висока йерархия, забелязал, че всяка сутрин Бог се разговаря, с някого от земята, като му отправял по една усмивка. Той се чудил, как така, Бог, Който има толкова работа и се занимава с велики неща, има време да се разговаря с някое същество от земята. Навярно Бог отделя малко време за някоя високо напреднала душа. Един ден гой се обърнал към Господа с молба да слезе на земята, да види, коя е тази душа, с която Бог се разговаря всяка сутрин. Молбата му била задоволена. Той слязъл на земята и какво било учудването му, като видял, че Бог се разговаря с един крайно беден човек, който живял някъде в гората. Бедният човек отивал всеки ден на работа и, каквото печелил, приемал го с благодарност. Той посветил целия си живот на работа и благодарил на Бога, че е здрав и може да изпълнява волята Му. Като гледал този беден човек, ангелът искал да разбере, какво величие представял той, но нищо не могъл да намери. Обаче, Бог вижда и най-малката любов, която прониква в човешката душа. Следователно, ако търсите добър приятел, ще го намерите в лицето на Бога. Ако искате да намерите един добър брат, търсете го между ангелите и светиите. – Как ще дружим с тези братя? – Много просто, те са навсякъде, в цялата вселена.

Съвременните хора са недоволни от живота си и казват: Какво ще придобием от този живот ? – Животът на земята има смисъл по причина на духовния живот, на живота на небето. Това трябва да се знае. – Възможно ли е това? – Възможно е, разбира се. Вие отивате, например, на театър, с часове прекарвате там. За кого отивате? – За актьорите. Значи, те ви дават подтик, те са прицелна точка на посещението на театъра. Кои са главните лица в оркестъра ? – Музикантите. Кои са главните лица във време на война ? – Войниците, а не посрещачите. Войниците могат да отслабнат, актьорите могат да изчезнат, договорите между държавите могат да се нарушат, държавите да изчезнат, но едно нещо остава вечно в света – Божията Любов. Бог е един и същ и неизменен през всички времена и епохи. Народите не изчезват, но се заместват с други, по-напреднали. На ваш език казано: Всички бедни, онеправдани, страдащи, които вършат Божията воля и Му служат с любов, ще бъдат изпратени отново на земята.

Бог ще им даде сила и мощ и ще им каже : Работете в мое име. Аз ще ви дам сила, ще ви подкрепя, за да внесете ред и порядък по цялата земя, но без никакво насилие. Абсолютно никакво насилие! Това е проповядвал Христос. Че има насилия в света, това е човешко. Да любим, това е Божествено. – Хора сме, не можем това. – Е, като обикновени хора, ще прилагате насилието, а като божествени хора, ще любите, ще живеете без насилие. – Как ще бъде това ? – Като станеш божествен човек, ще разбереш, че може и без насилие. С насилието ти вредиш първо на себе си.

„И намери едного от своите съслужители, който му дължеше сто пенязи и улови го, та го давеше и не искаше да му прости." – „Доведете го при мене" – каза царят. Така ще стане с всеки човек, който не иска да прости на брата си. Не туряйте в ума си идеята, кой ви дължи. Според мене, човек трябва да благодари на Бога, че му е простил 10,000 таланта, че му е дал ум, сърце и воля, да служи с тях на Бога. Ако си търговец, бъди един от най-честните; ако си адвокат, бъди един от най-честните; ако си слуга, бъди един от най-честните; ако си учен, лекар или професор, бъди един от най-честните; ако си майка, баща, брат или сестра, бъди един от най-честните. – Възможно ли е това при условията, при които живеем ? – Възможно е. Приложете този закон навсякъде в своя живот. Престанете да виждате грешките на своите братя. Не ги изобличавайте за погрешките им, но им прощавайте и кажете: Ела, братко, да си подадем ръка. Казвам: Като хора, вие не можете да си прощавате напълно, но Божията Любов ще прости грешките ви, и вие ще станете живи извори. Щом Бог живее в нас, ние всякога ще прощаваме. Ето къде можем да приложим своята воля. Това не става лесно, обаче, с постоянство всичко се постига. Християнството изисква герои. Днес вас няма да ви горят, да ви турят на кладата, но ще преживеете вътрешна борба. Съмнението ще дойде, но ще се справите с него. Философията, че животът се заключава само в ядене и пиене, отживя времето си. Няма да мислите, че смисълът на живота е в парите и в къщите. Ще учите – нищо повече. Къде останаха старите учени? Аз виждам старите учени между сегашните учени. Всички са на едно място. А божествените хора ще имат паметници горе, на небето, а не на земята. Затова казва Христос: „Блажен е онзи, на когото името е написано в Божествената книга. Блажен е онзи, на когото светиите и ангелите са братя. Блажен е онзи, на когото Бог е Баща." За това се изисква абсолютно съвършен морал, абсолютна чистота по ум, сърце и душа – нужна е съвършена воля, която да прилага абсолютната Божия воля.

Като не разбират живота, мнозина питат: Къде отиде нашият близък? Защо умря? – Той е при вас. Казано е в Писанието: „Бог не е Бог на мъртвите, но на живите." При Него всички са живи. – Къде е моят мъж? Къде е синът ми, дъщерята ми? – Те са при Бога, при Любовта. Това трябва да го разберете. Бог търси начин, как да помогне на страдащите, да ги направи щастливи. Като дойде на земята, Бог вижда, че една жена плаче за умрелия си мъж. Бог търси начин, как да върне нейният възлюбен отново на земята. Майката плаче за умрелите си деца. Бог търси начин, да изпрати децата, да й съобщят, че са живи. Не бойте се, не бързайте, всички ще възкръснат и оживеят. Всичко това ще проверите и ще видите, че в света съществува абсолютна правда, абсолютна мъдрост, абсолютна любов към всички хора. Това е Божественото. Ето защо, Христос казва: „Дето са двама или трима, събрани в мое име, там съм и аз." Трябва ли да се страхуваме, щом Бог е с нас ? Ето пътят, по който българите могат да оправят работите си. За кои българи говоря ? Аз говоря за съзнателните българи. – Не трябва ли да бъдем патриоти? – Има нещо по-високо от патриотизма. Кажеш ли, че си българин, това значи, че си пратен на земята да служиш на Бога. Българи има и горе. Знаете ли името на българите на небето? Това име е важно. И ако Бог – Създателят на вселената, Който ръководи съдбините на народите, е на наша страна, Той ще изпрати разумни хора – разумни майки и бащи, ще ги благослови, и работите ни ще се оправят. Тогава всички спорове и недоразумения, всички размирици ще изчезнат. Добри хора са нужни на света.

Аз не говоря за външния свят, но за онези разумни хора – дето и да са те – в църквата, в обществото, които служат на Бога с любов. Нека те отворят сърцата си и кажат: Господи, ние Ти служим с любов. Постъпвай с нас, както желаеш. Това е било Христовото учение преди 2,000 години, това е Христовото учение сега. Всички светии, всички добри хора по целия свят ще проповядват учението на Любовта. Аз желая Ормузд-дей да прости на всички и да остави по една кутийка с хубав, скъп пръстен за вашата дъщеря. И като отворите кутийката, да вземете този пръстен в знак на връзка с Бога. Само така животът ви ще се осмисли.

3. Беседа от Учителя, държана
на 30 март, 1924 г. София.

Кажи само реч

Отговори стотникът и рече му:
„Господи, не съм достоен да влезеш
под стрехата ми; но кажи само реч,
и ще оздравее момчето ми."
Матей 8:8

Две положения са важни в живота: отрицателното и положителното. Стотникът разсъждавал правилно, разумно, логично. Той съзнавал, че силата на Христа не е във влизането в дома му, но в речта, която може да каже. Следователно, и нашата сила не е в тялото, нито в ръста, нито в пълнотата ни, нито в нашето богатство, но в разумността, която проявяваме в своя живот. Всеки човек, какъвто и да е, дължи своето величие на три съществени фактора: на своя ум, сърце и воля. Например, казват за някой лекар, че е знаменит, прочут. – Защо е прочут? – Защото е умен, знае как да използва четирите важни, основни елементи в природата – светлината, въздуха, водата и храната. Ако болният не използва тези елементи, колкото лекари да го лекуват, техните усилия ще бъдат безполезни. Ораторът или проповедникът, колкото и да са велики, без тези елементи нищо не струват. И те дължат величието и силата си на тях. Ще възразите, че светлината е външен елемент. Обаче, ние говорим за вътрешната сила на светлината, за това, което тя произвежда в съзнанието на човека.

Какъв е смисълът на сегашния ни живот? – Всеки има свой идеал и според него се определя и смисълът на живота му. Всички същества, от най-големите до най-малките, имат свои стремежи, свои цели. Въпреки това, никой не може без светлина. Пътуваш вечер през една тъмна, мрачна нощ, всеки момент може да объркаш пътя си. Далеч някъде виждаш една малка светлинка. Единствената цел, която имаш в този момент, това е малката светлинка. Ти се отправяш към нея. Какво ще стане с тебе, ако тази светлинка изчезне моментално? Спираш се изненадан, не знаеш, коя посока да поемеш. Стоиш и чакаш, дано отново блесне светлинката. Щом се появи, ти пак тръгваш. Следователно, смисълът на живота, особено в тъмната, мрачна нощ, е светлината, която свети някъде далеч на хоризонта. – Коя е причината за явяването и изчезването на светлината? – Зависи или от мястото, или от самия човек. Ако пътят, по който вървиш, не е равен,

светлината ту ще се явява, ту ще изчезва; ако съзнанието ти не е будно, светлината пак ще се явява и изчезва – става прекъсване на светлината в човешкото съзнание. Като се качваш нагоре, светлината свети и ти показва пътя; като слизаш, тя постепенно изчезва. Същото става и в психичния живот на човека, поради което той ту губи идеала си, ту го намира. Казваш: Изгубих идеала си. – Не си го изгубил, но пътят, по който вървиш, е хълмист, срещаш съпротивления. Когато слиза в материята, човек губи своя идеал. Няма нищо по-тежко в живота за съзнателния човек от това, да изгуби своя идеал. Той може да живее в охолство, да разполага с богатство, но щом изгуби идеала си, и животът му се обезсмисля. Той винаги ще чувства празнина, която с нищо не може да се запълни. Това са положения, които всеки е опитал.

И рече му: „Господи, не съм достоен да влезеш под стрехата ми; но кажи само реч." Само една дума искал стотникът от Христа. Питам: Кое е онова, което повдига човека? Кое е важно за вас: каквото вие мислите за мене, или това, което другите хора мислят? Над всичко е важна онази Божествена светлина и топлина, онзи жив хляб, онази небесна манна. Те слизат до човека, те създават условия за живот в него. Питат ме, какво мисля за Христа. – Какво мисля за Христа? Че и хората, от две хиляди години мислят нещо за Христа. Отворете книгите, да видите, какво са писали и пишат за Христа. Всички тълкуват въпроса, кой е Христос, дали, наистина, е Син Божи. Половината човечество е на едно мнение, другата половина – на друго мнение. Едни-други се убеждават и не могат да се убедят. И едните доказват въпроса, и другите го доказват, но в доказателствата им има нещо криво. Това, което Христос внесе в живота, то е разумната любов, т.е. любовта в Божествения живот. Любовта е достояние за всяка душа. Явиха се различни тълкуватели на Христовото учение, но не засегнаха същественото. Те се занимаваха с неговата външност, с каква тога бил облечен, на какъв кръст бил разпнат и т.н. Мнозина и до днес още носят този кръст на врата си, особено в трудни моменти, когато отиват на бойното поле, когато боледуват. Въпреки това, кръстът не им помага: много войници умряха на бойното поле. Ако те бяха приели любовта в себе си, нито един от тях нямаше да умре.

„Кажи само реч." Под „реч" стотникът разбира разумното. Неговото момче е болно. От какво? Съвременните хора не са ли болни? Чудно ви се вижда това, нали? Каква по-страшна болест има от неразбирането? Днес хората един с друг не се разбират. – Защо? – Болни са те. Кой ще слугува

на тези болни. Необходимо е да влезе разумността между тях. Наша задача е да покажем на хората истинския път за лекуване. Нужна им е светлина, чист въздух, чиста вода и здравословна храна. Това са четири елемента, които, правилно преведени в духовния живот, ще разрешат всички важни въпроси. Днес съществуват различни течения в живота, които го обясняват от различни гледища, с различна светлина. Добре е човек да се занимава с всичко, но той трябва да разрешава основно въпросите. Той трябва да изхожда от една здрава, непоколебима основа. Щом нощта е тъмна, мрачна, той се нуждае от една малка светлинка, към която да се стреми. Неговата посока трябва да бъде точно определена. И вие трябва да знаете, че вън от разумната любов, животът няма никакъв смисъл. Човешката любов сте опитали вече. Майките от години раждат, но коя майка е доволна от своите синове и дъщери? Хората са живели за своето отечество, издигали са велики империи. Това е светът, който те са съградили, но коя империя е доволна от тази любов? Империята не е в състояние да задоволи любовта. Това показва, че и досега хората се скитат в илюзиите на живота, далеч от същественото. Тази е причината за вътрешния страх в човека. Всеки се стреми да се осигури по някакъв начин. Според мене, най-малко трябва да се мисли за осигуряване. Разумните хора няма защо да се осигуряват. Ако всички хора биха живели по Божествените закони, за всички щеше да има достатъчно. Богата е земята, тя разполага с неизчерпаеми енергии. Тя напълно би задоволила нуждите на цялото човечество. Обаче, неразумният човешки живот е разделил хората на лагери: на богати и бедни, на учени и прости. Действително, има разлика между учени и прости, но срещал съм учени, лишени от права, трезва мисъл, както и такива, със здрава, положителна мисъл.

„Господи, кажи само реч." И вие често се намирате в безизходно положение, като този стотник. Към кого ще се обърнете? Ще кажат, че сте малодушни, че търсите помощ отвън. Кой човек не се нуждае от помощта на разумните хора? Аз не съм срещал човек, който сам да разрешава задачите си. Някой се моли на Бога, но за него казват, че е глупав. Казвам: Глупав е, защото се моли на Бога. Ами ако се моли на човек, като тебе, не е ли глупав? Това не показва, че не трябва да се молиш на човек. Ще се молиш на брата си, и той ще се моли на тебе. Това е в реда на нещата. По-добре е, преди да ни се моли нашият брат, да разберем нуждите му и да ги задоволим.

Сега вие искате да заповядвате на любовта и казвате на ближния си:

Ти трябва да ме обичаш. – Няма закон в света, който да регулира любовта. Единствената сила в света, която не се подчинява на никакви закони, това е разумната Божия Любов. Всичко, което осмисля живота, това е разумната любов. Тя прави хората безсмъртни. Който възприема любовта, той влиза в рамките на Божествения живот, дето всичко е хармония, дето няма смърт. Под „смърт" разбирам всичко онова, което ограничава човешките мисли и чувства. Привидно, човек може да е спокоен, да се мисли свободен, но вътрешно той се терзае. Някой външно е спокоен, но в стомаха нещо го гложди – вътрешно е неспокоен. Тази болка може да го заведе на онзи свят. Лекарят констатира, че този човек има тумор в стомаха и трябва да го оперират. Сигурен ли е той, че след операцията ще оздравее? За другиго казват, че има тумор в мозъка. И него трябва да оперират. Сигурен ли е той, че като извадят тумора, ще оздравее? Бръкне ли лекарят в мозъка, всичко се свършва с този човек. Той може да остане жив, но разумното го няма вече. Лекарите и досега продължават да бъркат в светите места на човека. Те са бъркали и в гърдите, и в стомаха, и в мозъка, и в очите, и в ушите на човека. Няма тайно място в човешкия организъм, дето лекарите не са бъркали. И след това говорят за морал! После всички се питат, къде е човекът. Човешкото тяло е къща, но човекът не е там. Обаче, има едно място, дето лекарите не могат да бъркат. То е свещеният храм на човешката душа. Когато се прави операция на човека, святото в него, т.е. неговата душа, излиза навън. Когато разпнаха Христа, Божественото, т.е. Неговата душа Го напусна. Божественият Дух излезе от Христа и Го остави сам. Много естествено, Божественото не могат да разпнат. Никой не може да се докосне до Него. То прави човека силен, мощен. Всички хора се подчиняват на Божественото Начало в себе си. Затова в Писанието се казва, че двоеумният е раздвоен в своите пътища. – Защо е така? – Божественото не е в него. Такъв човек едно говори, друго разбира. Говори за Любовта, а крие в себе си нещо користно. Това не е любов. Любовта подразбира единство в целокупния живот. Единството осмисля живота. То го прави красив. Дето има единство в музикалните тонове, там има хармония. Дето има единство в мислите, чувствата и постъпките, там има хармония. Ако имаше единство в целия живот, той щеше да има друг израз.

Две неща спъват човешкия живот; те са го спъвали в миналото, спъват го и сега. Едното е, че хората не устояват на своите обещания – верността към Бога. Другото е, че не устояват на своя велик идеал. Ще ви приведа един разказ от египетската история. Някога, фараонът Хаки Бал

искал да изпита верността на своите поданици, също и на своите слуги. Една вечер той извикал тайно при себе си, един от верните си поданици, Озирис Бен, и му казал: Искам да те поставя временно да управляваш държавата вместо мене, без да подозират това моите поданици. Ще управляваш, както намираш за добре. Ще разполагаш, както знаеш, с всичко, което имам. Питам: Колко верни поданици може да има един цар? Ако остави един да управлява вместо него, да разполага с всичката му власт и богатство, без да злоупотреби с тях, как би постъпил той? Озирис Бен е постъпил разумно. След една година царят се върнал, и Озирис Бен му предал всичко в изправност. В ума и сърцето на този верен поданик не се явила никаква мисъл, никакво желание за обсебване на царския трон. Той стои по-високо даже от своя цар. Той си казва: Това място не е мое, то принадлежи на друг. Като заел мястото си, Хаки Бал си казал: Намерих един верен човек в света. На него всякога мога да разчитам. И аз ви казвам: Този идеален образ на истински човек е от мъжки пол.

Сега ще приведа друг разказ, пак из египетския живот, дето се разказва за една идеална жена – египтянка. Тя живяла във времето на Рамсез Салу – египетски фараон. Наричала се Елтамар, най-бедната мома в Египет. Същевременно, тя била толкова благородна, умна и красива, че обърнала внимание на младия фараон, Рамсез. Той се влюбил и пожелал да се ожени за нея. Тя му отговорила: Аз мога да се оженя за най-умния човек, макар и беден. В моите очи ти не минаваш за толкова умен. Ако не намеря такъв човек, няма да се оженя. Такъв трябва да бъде идеалът на човешката душа. Следователно, ако и вие имате верността на Озирис Бен и идеала на Елтамар, съвременният свят щеше да бъде съвсем друг, в сравнение със сегашния.

Днес всички говорят за Христа, за Неговата любов, а какви ли не измислици, изопачени неща се пишат във вестниците. Едва чуят нещо от мене и бързат да го предадат в изопачен вид. Защо изопачават думите ми? – Защото само външно, механически ги разбират. И след това, пак продължават да говорят за Христа, за Бога. Ние не говорим за Бога, а за Любовта. Без любовта никой не може да разбере Бога. Като обичаш някого, ти си готов на всички жертви за него; наричаш го с най-хубавите имена. Ако не го обичаш, не си готов на никаква жертва, не виждаш нищо хубаво в него. Само любовта разкрива нещата. Тази е причината, дето човек греши по отношение на любовта. Любовта с нищо не се подкупва. Ако момата иска да привлече момъка чрез външната си красота, тя се лъже. Ако

богатият момък иска да привлече красивата мома със своето богатство, той се лъже. Ако ученият иска да те привлече със своето знание, а светията със своите добродетели, и двамата са на крив път. Единственото нещо, което може да привлече човека и да преобрази неговия живот, това е великата, разумна любов, която действа вътре, в самия човек. Тя се проявява или по пътя на необходимостта – пътят на човешкото минало, или по пътя на сегашния живот, или по пътя на бъдещето. Миналото е законът на необходимостта, настоящето е Божественият Промисъл, а бъдещето – законът на Божията Любов. Значи, миналото, настоящето и бъдещето са трите посоки на Любовта. В закона на необходимостта има мъчение. Колко моми и момци са осакатени от човешката любов! Колко млади хора срещате с изгорени лица от ревност! Колко сърца е промушила ревността със своя нож! И тази любов минава за чиста! Не, в закона на необходимостта няма истинска любов. За да излезеш от тази любов, трябва да живееш в настоящето, дето работи Божественият Промисъл. В тази любов всички хора влизат като членове на едно семейство; всички са под закрилата на Божия Дух. От тази любов ще влезеш в закона на свободата, дето всички хора, всички живи същества имат еднакво право на живот. Всяко живо същество има право да живее.

„Речи само реч". Това са думи, изказани не от евреин, който изпълнява Мойсеевия закон, а от езичник, в душата на когото имало светлина, който разбирал великата истина на живота. И вие трябва да разбирате Христовото учение и да го прилагате. Ще го прилагате трояко: по закона на необходимостта, по закона на Божия Промисъл и по закона на свободата. Роден си, например, в християнски народ. Такава е вярата на баща ти и майка ти. Следователно, по необходимост, и ти ще бъдеш християнин. Можеш, като християнин, да виждаш навсякъде Божия Промисъл. И най-после казваш: Ще живея като Христа, по закона на свободата. Не е достатъчно само да разбираш Христовото учение, но да живееш според него. – Как е живял Христос? – Той е живял според закона на Любовта и изпълнявал волята на Отца. Христос казва: Готов съм да положа живота си за Бога и да изпълнявам всичко, което Той желае.

От две хиляди години хората говорят за Христа, но християните още не са обединени. Ще се изминат още 2000 години и пак няма да се обединят. Обединението не може да стане механически, както се стягат обръчите на кацата. Ако няма обръчи, които да съединят дъските на кацата, нищо не може да стане. Докато обръчите на кацата са здрави, те я стягат

добре. Щом те се разпаднат, с тях заедно се разпадат всички части на кацата. Не става ли същото нещо и с хората? Костите са техните обръчи. Достатъчно е да се пръснат те по лицето на земята, за да не остане нищо от тях. Колко деликатни пръсти на млади хора са разпръснати по земята! Казвате: Трябва да се стремим към добър живот. Кой ще ни помогне в това? Ще кажете, че християнството е в състояние да ни помогне. – Защо? – Защото то изключва смъртта. Безсмъртието се постига само чрез закона на любовта. Ако в тебе се роди желание за отмъщение, или мразиш някого, то е все едно да се тровиш, да страдаш от проказа, която рязяжда живота ти. В средните векове алхимиците са търсили жизнения елексир, чрез който да продължат живота си. Няма сила, по-велика, по-мощна от любовта. Тя ражда живота и го продължава, внася мир в човека. Ако любовта не работи еднакво във всички хора, тя не е истинска. Като знаете това, не мислете, че любовта ще дойде само чрез един човек. Впрочем, един човек я донесе, но всички хора ще я проповядват. Сега всички хора отиват срещу „Възкресение Христово" в църква, със запалени свещи, и чакат да каже свещеникът: „Христос възкресе." Следователно, когато и ангелите кажат: „Христос възкресе", и вие трябва да запалите своите свещи. Запалената свещ е Божественият Дух. Когато Той дойде на земята, когато човешкото сърце възприеме Божественото в себе си, само тогава може да запалите свещите си. Това се изисква още сега от всички християнски народи.

Като говоря за живота, аз не го отричам в неговите съвършени прояви. Не казвам, че онзи, който е придобил любовта, не трябва да се занимава с наука, музика, с изкуство. Не, той ще учи всичко и лесно ще разбира. В Божията Любов има музика на любовта, наука на любовта и изкуство на любовта. Често ме питат, какво е учението, което проповядвам. Аз отговарям: То е учение за живата природа, която включва в себе си всички живи сили, с които се занимава науката. То е наука за човека, наука за разумното в света. То е наука за Бога, за любовта. Новото учение включва всичко, което е предмет на живота и на природата. Ето защо, ако кажа нещо, било по медицина, по музика, изкуство или каквато и да е област на науката, все ще се намери някой да се обиди. Лекарят ще каже: Това учение по-високо ли е от медицината? Според мене, истинският лекар трябва да знае много повече от това, което практикува. – Кога ще го научи? – Когато стане ученик на живата природа. Малко лекари изучават живата природа. Казвате: Кога не е имало лекари? Та те не познават ли още живата

природа? – Да, от памтивека има лекари. И онези от тях, които са свързани с живата природа, се раждат лекари. Те идват с готово знание. Същото се отнася и до учените: астрономи, естественици, математици. Следователно, човек трябва да започне с това, което е вложено в неговата душа; да бъде верен на онези дарби, сили и способности, вложени в него. Това значи, да носи човек в себе си вътрешна наука, вътрешно знание. С това знание човек ще изучава себе си, живата природа и любовта. Който се учи по този начин, той е на правия път. Срещнеш ли такъв човек, веднага ще се разбереш с него: нито ти ще му говориш много, нито той на тебе. Трябва ли добрият художник да ти разказва, как рисува? Достатъчно е да видиш, как четката се движи в ръката му, за да разбереш неговото изкуство.

Приятно е да гледаш, как рисува този художник. Приятно е да слушаш чистите и нежни тонове на цигулката, в ръцете на опитния цигулар. Като чуеш, как скърца лъкът в ръката на цигуларя, ти запушваш ушите си и бягаш далеч от него. – Защо не останеш да послушаш? – Не взима чисти тонове. След четири - пет години, като се научи да свири добре, тогава аз ще го слушам. Има умни хора в света, но и те още не разсъждават правилно. И хората, живели 2000 години след Христа, се осмеляват да ме питат, вярвам ли в Бога. Как да не вярвам в Бога! Аз живея в Него. – Ами в любовта вярваш ли? – Щом живея в Бога, естествено, че вярвам и в любовта. – Още в какво вярваш? – Вярвам в човека. – Още? – Вярвам и в живата природа. – Във друго нещо вярваш ли? – Не зная в какво още може да се вярва. Ако ви кажа, че и в друго вярвам, няма да бъде истина. Вън от истината всичко е лъжа. Няма лъжа в света, на която не може да се открие опашката. Една българска пословица казва: „На лъжата краката са къси." Кой човек се е облагородил с лъжата? Какво е допринесла лъжата на хората? Истината повдига хората, а лъжата ги понижава.

Има един закон, който изключва насилието и облагородява човека. Казват, че аз съм хипнотизирвал хората. Чудно нещо! Хипнотизирането е насилие, а аз проповядвам любовта, която изключва всяко насилие, всякакъв хипнотизъм. Ако е вярно, че аз хипнотизирвам, първо щях да хипнотизирам онези, които говорят против мене. А както виждате, те са свободни да говорят против мене, каквото искат. Какво ще говорят за мене? Аз оставям хората свободни, понеже служа на любовта.

Мнозина казват, че ние се занимаваме с духове. Какво зло има в духовете? Всички хора на земята са все въплътени духове, излезли от Бога. Под „дух" разбирам разумното начало в човека. За нас се говори, че сме

викали духове. Запитали една жена, как вика духовете. Тя отговорила: Хвърлям едно въже във въздуха и на него закачвам някой дух. – Не, не е този правият начин. Жената се е пошегувала. Нашите братя, обезплътени духове, идват при нас по закона на любовта. Достатъчно е да ги обикнете, за да дойдат при вас. Казано е в Писанието: Викайте Бога, Който е Дух, чрез закона на любовта. Щом се отправите към Бога, към Великия Дух, Той веднага ще ви се отзове. Без Бога няма мисъл, няма чувства, няма действия. Благодарение на Него, нашият живот се изправя. Любовта – ето базата, върху която стъпваме, като основа на нашия живот. Други ни упрекват, че сме били против църквата, против държавата. Не е така. Ние цитираме стиха: „Всяка власт е от Бога дадена." Ще кажете, че и вие зачитате властта. Щом е така, ще ви изпитат и в това направление. – Как ще ни изпитат? – Както изпитват професора, който иска да заеме катедра в университета. Преди да стъпи на катедрата, той представя диплома и научните си трудове. И цветът има свои признаци, свои отличителни белези. Така и властта, която зачитате, трябва да има отличителни белези, че е от Бога дадена. Аз съм казвал много пъти и сега казвам: Съществува една държава в света; тя е Божията държава и на нея трябва да се подчиняваме.

В Господнята молитва е казано: „Защото е Твое царството и силата, завинаги". Прочетете седма глава от Данаила, дето е казано: „Бог въздига народите. Той им дава власт да управляват." Обаче, ние не правим въпрос за държавите. Ние се интересуваме от любовта, понеже тя разрешава всички въпроси, всички противоречия. Ако имаш любов, ти ще разрешиш всички въпроси. Като не разбират любовта, някои казват: Този е военен, той си служи с оръжие. – Какво е предназначението на военния? Според мене, предназначението му е да пази реда и порядъка в живота. Че е воювал, това е една случайност. Какво е предназначението на лекаря? – Да учи хората на ония закони, които обуславят тяхното здраве, техния добър живот. Че се явила някаква болест, и лекарят трябва да се занимава с нея, това е случайност. Лекуването и воюването са случайности. И лекарят, и военният се борят с неприятели, които случайно срещат на пътя си. Животът не почива на случайности, но на любовта. Вложете любовта в живота си, за да разрешите основно всички въпроси.

„Кажи само реч, и ще оздравее момчето ми." Стотникът разбирал, че разумното Слово на Христа ще въздейства върху момчето му и ще го излекува. Статистически е доказано, че болестите се явяват и изчезват

периодически. Определено е, колко болни ще оздравеят и колко няма да оздравеят. Изчислено е, всяка година, колко параходи ще потънат, колко къщи ще изгорят, колко деца ще се родят, колко хора ще умрат. Тези числа, в продължение на период от 20 години, постепенно се увеличават, след което започват да намаляват. Има един закон, според който събитията стават периодически. – Защо потъват параходите? – Защото не са взети под съображение някои неща. – Защо изгарят къщите? – Защото не са взети предвид някои предпазителни мерки. Всички нещастия се дължат на нарушение на известни закони. Болестите показват, че хората не спазват закона на любовта. Казано е: „В който ден ядеш от забранения плод, непременно ще умреш." Значи, преди да беше нарушен този закон, смърт не съществуваше. Смъртта дойде след непослушанието на първите човеци. Те не изпълниха Божия закон. Следователно, дето любовта отсъства, там има нарушение на великите Божии закони. Тази е причината за вътрешната празнота, която хората усещат. Дето любовта отсъства, там съмнението и подозрението се ширят. Слушаш някой да ти говори и се питаш: Говори ли този човек истината, или не? Всеки може да разбере, кой говори истината. Няма скрито - покрито в света. И в човека, и в животните е вложено едно чувство, с което те проверяват нещата.

Великата истина, към която се стремим, не е само за хората, но за всички живи същества. При сегашните условия на живота, две неща се искат от човека: любов и разумност. Разумният лесно си създава приятели. Достатъчно е да прости задълженията на своите длъжници, за да ги направи свои приятели. Обаче, неразумният жертва висшето за нисшето. Той дава под съд длъжниците си, осъжда ги и така си създава неприятели. Ако оставите животът да се развива разумно и естествено, вие бихте придобили дълбок вътрешен мир в себе си. Някой се мъчи да докаже, съществува ли Господ, или не. Каква полза от това доказателство? Каквото и да е доказателството ви, Бог съществува. Представи си, че доказваш на слепия, че Бог съществува, че има блага в света. Каква полза от тия блага, ако нямате сетива, с които да ги възприемете? Казваш на слепия, че има светлина, а той не я вижда. Какво е нужно на слепия? – Да развива зрението си. Аз не говоря само за външните сетива. Ако е въпрос само за тях, как ще възприемете Божията Любов? Как ще почувствате Божиите блага? В човека има едно особено сетиво, особено чувство, чрез което той може да възприеме Божията Любов, Божиите блага. Това чувство не е еднакво развито у всички хора. Тази е причината, задето говориш на

някого за Бога, а той или нищо не разбира, или друго нещо разбира. Когато Божественото чувство у човека се развие, той ще възприеме Божията Любов и сила в себе си и ще стане безсмъртен. Христос казва: „В последните дни ще го възкреся." – Кои са последните дни? – Когато това чувство се разцъфти, както пъпката на слънчевата светлина, ти ще направиш първата вдишка, ще възприемеш Божествения живот. Докато не цъфне, човек е в положението на малкото дете в утробата на майка си. Щом излезе вън от нея и направи първата вдишка, то се разцъфтява. Значи, съществуването и животът на човека зависят от първата вдишка. Ако дете се роди и не заплаче, то е мъртво. То трябва да направи първата вдишка, да стане реакция в него и да започне новият живот. В първата вдишка се крие съзнанието на човека.

Като говоря на хората за Божията Любов, те ме питат: Ти говорил ли си с Христа, говорил ли си с Бога? – Чудни са хората! Ако им кажа, че съм говорил, ще кажат, че не съм с всичкия си ум. Как ще си обясните тогава думите на Христа, Който казва: „Идете и проповядвайте моето Слово, и аз ще бъда с вас до скончанието на века." На друго място казва: „Ако вие пребъдвате в мене и изпълнявате моите заповеди, аз и Отец ми ще дойдем и ще направим жилище във вас." Значи, животът, сам по себе си, не е нещо реално; той е израз на Божия Дух. В този смисъл, всички хора трябва да станат духовни, да придобият Божията радост, Божията интелигентност; да разберат живата природа; да влязат в Божествения живот. Само така, животът на сегашните хора ще се преобрази.

Като не разбират смисъла на живота, хората сами се тровят. Няма по-силна отрова от отрицателните мисли, чувства и състояния на човека. Страхът, омразата, съмнението, подозрението са такава отрова. Те са утайки, които се наслояват в кръвта и я тровят. Може ли, при такива състояния, човек да бъде здрав? Той се нуждае от вътрешно преобразуване, от нова, чиста среда. Като влезе в тази среда, там той намира истинската почивка. Тази среда е Божията Любов. В нея човек се чувства свободен, от никого необезпокояван. Какво по-голямо благо от това: да живееш в Божията среда; да се разговаряш с Бога; да изпълняваш Неговата воля. Какво по-велико от това: да живееш с разумни същества; да разбираш разумната природа, и тя да ти отговаря.

Днес всички се питат, какъв е смисълът на живота. – Да живеете в съгласие с живата природа; да живеете в съгласие с разумните същества; да живеете в съгласие с Бога на любовта – ето смисълът на живота.

4. Беседа от Учителя, държана
на 6 април, 1924 г. София.

Още малко

„Още малко и няма да ме виждате ;
и още малко, и пак ще ме видите, за-
щото аз при Отца отхождам".*
Йоана, 16:16.

При сегашното си развитие, животът е едно голямо противоречие, с което не можем да се примирим и на което не може да се намери цяр. От хиляди години великите умове на човечеството се занимават с великата задача, да намерят цяр за това противоречие. Не че абсолютно няма цяр, но както няма цяр за всички болести, така няма цяр и за всички противоречия. Ето защо, всички се питат, защо и как е влязло противоречието в живота. Всички хора искат да бъдат щастливи. Това е естествен, вътрешен стремеж в човека. Всички хора искат да осигурят съществуването си на земята. Като наблюдавате хората, виждате, че всеки живее така, като че хиляди години му предстоят да живее на земята. Той е толкова сигурен, толкова убеден в това, като че никой не може да го измести. Обаче, днес го срещаш здрав, разположен, а утре чуеш, че заминал за онзи свят. Една малка причина го отнесла: или паднал лошо, или ял мъчносмилаема храна, или имал слабо сърце. Казват: Замина човекът за другия свят. Всички търсят щастие, но въпреки това, се натъкват на различни философски системи, които убеждават хората, че на земята няма щастие. Щом е така, защо трябва да насочвате своите сили и енергии в път, който не ви обещава щастие? И паякът, който изплита добре своята мрежа, стои със седмици на едно място, без да хване нито една мушица. С какво търпение очаква той да му падне отнякъде една муха! Обикаля той мрежата си, поправя я. Майстор е паякът. Питам: Какво мисли паякът, не разбира ли, че времето е неподходящо, че няма мухи ? Той си мисли, че все ще му падне нещо. Той е търговец без купувачи. Има такива търговци. Седне някой в дюкяна си и чака клиенти. Той се пита: Толкова време чакам, най-малко 30 души трябваше да дойдат в дюкяна ми. Колко лекари седят и очакват пациенти. Лекарят минава за благодетел на човечеството: лекува болни, помага им. Но все пак очаква, дано дойде някой, да спечели нещо. Ако не дойде нито един болен, той пак се пита: Къде отидоха болните, защо ги няма? Той не

мисли толкова за тях, колкото за себе си – да изкара по някакъв начин прехраната си. На физическия свят реалността е в яденето.

Съвременните хора говорят за някакъв морал, но те го нямат. Истинският морал е неизменен. Мойсей казва: Не лъжи, не кради, не убивай, не прелюбодействувай и т. н. В какво се заключава кражбата, убийството? – Какво да не крадеш, какво да не убиваш, Мойсей не е обяснил. Под „не убивай" разбирам: Не отнемай на кое-да е живо същество условията, при които Бог го е поставил да живее. Вие мислите, че в света съществува голям безпорядък и търсите начин, да внесете нов порядък, нов морал. Какъв е вашият морал ? – Безморалие. Някой вземе пари на заем от съседа си, обещава му голяма лихва, но после не дава нито лихвата, нито взетата сума. Младият момък, като се жени, обещава на своята възлюбена въздушни кули: на ръце ще я носи, в коприна ще я облича, с файтон ще я разхожда; слуги ще й прислужват. Нарича и ангел, свой спасител. Но щом се оженят, положението се изменя. Коя е причината за промяната в човешките състояния ? Защо човек се изменя така бързо ? – Защото няма здрава основа в живота си. Под „здрава основа" разбирам тази, която при всички условия остава неизменна. Човек се нуждае от истински, жив морал, от жива разумна сила, която да обхваща целокупния живот.

Религиозните, учените и философите често разглеждат въпроса за Бога, но, в същност, какво е тяхното понятие за Бога? Кой учен или философ е дал истинско понятие за Бога? Какви ли не дефиниции са дали за Него! Ако има някой, който е дал всички блага на човечеството, това е Бог. Въпреки това, Той е най-малко познат на хората, и към Него е отправена най-малката благодарност. Най-големите престъпления се вършат в Негово име. Христос казва: „Иде час и сега е, когато всеки, който убие един вярващ, ще мисли, че служба принася на Бога." Това е криво разбиране за вътрешния смисъл на живота.

Христос казва: „Още малко, и няма да ме виждате." Щом престанете да виждате Бога, може да извършите всички престъпления. Днес, когато се вършат големи престъпления в света, искат да ме убедят, че хората са правоверни. Какво означават думите „няма да ме виждате" ? Това показва, че слънцето на живота залязва. Когато слънцето залезе, тогава излизат нощните птици и животни. Обаче, тогава всички пойни птички заспиват. „И още малко, и ще ме видите." Какво ще видите? – Изгревът на Божествения ден – на великото и разумното в света. Това означава времето, когато човек разбере и съзнае, че животът има смисъл; когато той

се закваси от разумния, Божествен живот. Седели ли сте под слънчевите лъчи? От хиляди години слънцето говори на нашите уши, но ние не можем да разберем неговия разумен говор. Кой учен човек е разбрал този говор ? Човек е създал фонографа и се хвали със своето изобретение. Какво би казал той, ако можеше да създаде една машина, която да възприема звуковете в пространството? Ако можеше да направи това, той щеше да схваща, какво му се говори от разумния свят. Откак е създадено слънцето, то все говори, но и най-големите учени не могат да разберат неговия език, затова те казват, че слънцето не говори. – Не, слънцето говори, но няма хора, които да го разбират. Когато някой ваш приятел ви говори, а вашето ухо не е достатъчно развито, вие чувате само шум. Колкото повече се приближавате до приятеля си, или колкото повече се развива ухото ви, вие започвате да различавате звуковете на разумната Божествена реч. И българите се смущават, че излизаме рано сутрин на разходка. Аз искам да ви науча на езика на светлината. Тя е езикът на природата, чрез която слънцето ни говори. Когато хората научат езика на слънцето, тогава ще дойде новата култура. Там е спасението на човечеството. Не можем ли да разберем езика на светлината, ние постоянно ще страдаме, ще боледуваме, ще ни затварят, ще ни убиват. – Защо става това ? – Защото хората още не разбират разумния език. Знаете ли, как действува една блага дума? Велика сила се крие в нея. Всеки може да каже една блага дума. Някой се гневи на съседа си, че му дължи 2,000 лв. и му се заканва, че ще го убие. – Чакай, приятелю, какво има? – Този ми дължи 1,000 лв. – Аз ще ти платя вместо него. Като получи парите, той омеква и казва: Малко се разгневих, извини ме. Човещина е. – Ако е въпрос само за 1,000 лв., давам ти 2,000 лв. Този приятел струва повече от 2,000 лв., защо ще го убиваш? – Това не е моя работа, аз си искам парите. Днес всички хора говорят за морал, жалят Христа, че се измъчил на кръста. Мъже и жени плачат за Христа, а не искат да знаят, че техен брат умира за 1,000 лв. Друг пък гние в затвора. За този Христос, който страда там, не мислят. Те казват: Това е в реда на нещата, или тъй рекъл Господ. – Не, това ние казваме, Бог не е рекъл така. – Защо става всичко това? – От неразбиране на великия Божествен език.

Един от древните царе решил да направи едно угощение, на което поканил представители на всички животни. Това било преди хиляди години, когато птиците и животните говорели като хората и живеели братски с тях. Най-напред поканили вълка на гости и пред него сложили едно добре опечено агънце – той много обичал агънцата. А на трапезата,

пред овцата, сложили малко трева. Представителка на змиите била една голяма боа. Пред нея турили една печена жаба, гълъб и мишка. Пред гълъба сложили в една чинийка житни зрънца. Дошъл и песнопоецът славей – пред него сложили мушички. Славеят си казал: Така ставаш певец. Умен трябва да бъдеш! Като нахранили, царят запитал всеки поотделно, защо яде такава храна. Като запитал вълка, защо яде агнета, той отговорил: Тази храна се добива най-лесно. Искам да имам свободно време за работа. Хвана агнето и всичко свършва в един момент. Попитал същото и змията. Тя казала: Аз ям жаби, защото, според нашите учени, в тях крие такава енергия, необходима за поддържане на нашия живот. – Защо ядете гълъбчета ? – В тях има енергия, която разширява нашата мисъл. – Защо ядете мишки? – И те ни дават особена енергия. Най-после, царят запитал овцата: - Защо се храниш с трева? – Като няма какво да се яде, ще се храним с трева. Оттук-оттам ни гонят, принудихме се да ядем най-простата храна, да не ни преследват. Само така можем да живеем в мир. Като дошъл ред до гълъба, царят го запитал, защо се храни с житни зрънца. – Когато слязох от небето, казаха ми да се храня само с житни зрънца. Те са храната на любовта и на чистотата. Един ден, когато хората започнат да живеят като нас, тогава ще настане мир по цялата земя. Този разказ е алегоричен.

Съвременните хора търсят начин да оправят живота си. Те не искат да отстъпят от своите възгледи, защото всеки мисли, че неговата философия е най права. – Прави са вашите възгледи, но един от най-важните е, каква трябва да бъде вашата храна. Христос е дал пълен отговор за това. Той казва: „Не само с хляб ще се храни човек, но с всяко слово, което излиза от устата на Бога." Следователно, истинска храна е Словото Божие. Преди две хиляди години Христос е изказал това, но въпросът още не е разрешен. Всеки се пита: Как можем да се храним със Словото, излязло от Божията уста ? Вие били ли сте при Господа, да знаете, кое е Словото, което излиза от устата на Бога? Това е най-великото, дадено от Бога преди хиляди години. Питам: Не излиза ли най-красивото нещо от човешката уста? Не очакваме ли най-сладките думи от човешката уста? Кое ни радва в майките и бащите, в братята и сестрите, в поетите и музикантите ? Не е ли тяхната красива, разумна реч ? Няма човек, който да не обича сладката дума. Не само хората, но и животните, като се срещат, разговарят се и си разменят по една сладка дума. Те се вслушват в гласа на интуицията и но нея вървят. Ако си гладувал три деня и срещнеш човек, който ти предложи малко хляб и плодове от своите, какво ще кажеш? Той

ти предлага да седнете заедно и да си хапнете. Ще си размените по няколко сладки думи и, като се нахраните, ще се разделите. Ще помните ли този ден ? Не само че ще го помните, но той ще остане един от великите дни в живота ви.

Какво правят съвременните хора, като се срещнат ? Първата им работа е да се критикуват. Ако разберат, че не са с еднакви религиозни или политически разбирания, веднага започват да спорят, кой е на правата страна. И до днес още религиозните спорят върху християнството. Кой е основният принцип на християнството? Малцина имат ясна представа за това. Онези, които си отговорили на този въпрос, са в разумния свят, между разумните същества, не са на земята. Те живеят според Христовото учение. Христос казва: „Още малко, и няма да ме виждате". Има хора, които от 2,000 години не са виждали Христа и дълго време още няма да Го виждат. Същото се отнася и до някои народи. – Защо е така ? – Проследете историята на християнските народи, сами ще разберете това. Вижте, какви жестокости проявиха християните в последната война. Цели четири години се биха без почивка. Те нямаха време даже мъртвите си да погребат. И това са християнски народи! Едно време, когато се биеха варварите, от време - навреме си даваха почивка и, след като погребваха мъртвите, отново се биеха. Каква е разликата между варварските и християнските народи? Как се биеха евреите? Те избиваха населението на цял град и над избитите прекарваха дикани. Цели четири години, ден и нощ, се биеха съвременните християнски народи, с желание всеки да победи, да покаже своето юначество. Приложиха ли те Христовото учение? Постъпиха ли като ученици на Христа?

„Иде час и сега е, когато всеки, който ви убие, ще счита, че принася служба Богу." Днес, в 20 век, хората продължават да се убиват. Като ги питат, защо правят това, те се оправдават с условията. Такива били времената и условията, че не могло без война. – Кой е казал това? Кой е дал живот на човека? – Не зная, кой му е дал живот, но зная за себе си, че съм роден в България. – България ли е дала живот на българина? – Майка ми ме е родила, тя ми е дала живот. – Представи си, че се отнеме храната, водата, въздуха, светлината и топлината в природата, тогава ще видиш, може ли майка ти да те роди. Трябва да знаете същността на нещата. Бог е дал живот на всички живи същества, следователно, никой няма право да отнема този живот. Бог е Любов, която ражда живота. На тази Любов ще посветите живота си и на нея ще служите. Религиозните очакват да дойде

Христос на земята и да възкреси мъртвите. Ще дойде Христос на земята и ще произнесе думите „Бог е Любов." Само Любовта е в сила да възкреси мъртвите. – Тогава да дойде Христос по-скоро. – Ще дойде, но ще намери ли хора, които ще повярват, че Бог е Любов? Ето, слънцето, което всеки ден изгрява, ми говори, че Бог е Любов. От хиляди години го познавам и слушам неговите думи. Аз слушам, какво ми говори слънцето, а не, какво ми казват богословите. Аз не слушам и пророците, макар че се разговарям с тях. Като срещна Исайя, казвам му: Ела, приятелю, да кажеш нещо. В миналото много говори, кажи и сега нещо. – Много говорих, но още не е дошло време да се изпълни пророчеството ми. – Вярно ли е, че се разговаряш с пророците? – Разговарям се с тях, защото те и днес са на земята. Вие сте ги турили горе някъде и само разисквате, кой какво е казал. И апостолите са на земята. Апостол Павел, апостол Петър и сега работят, проповядват Христовото учение. Те са носители на любовта. Ако мислите, че те имат корона на главата си, много се лъжете. Те минават като обикновени работници, които прилагат любовта. Не само те, но всички апостоли, всички добри християни работят в света и прилагат Христовото учение. Ако не е така, как ще разберете стиха от Писанието, дето е казано: „Идете и проповядвайте Словото Божие, и аз ще бъда с вас до скончанието на века." На друго място е казано: „Ако опазите Словото ми, аз и Отец ми ще дойдем и ще направим жилище във вас."

Мнозина казват: Ако приемем християнството по нов начин, нашите умове ще се объркат. Чудни са хората, като мислят така. Че техните умове никога не са били оправени! В какво се заключава нормалният човешки ум ? Какво ще кажете за жестокостта на хората ? Къде е нормалността им? В жестокостта ли? Аз съм срещал безверници с по-меко и добро сърце, отколкото във вярващите. Това се дължи на доброто естество на човека. Макар и безверници, те проявяват своето добро сърце. Някой казва, че не вярва в Бога, но като види, че човек се дави, веднага се хвърля във водата, да го спаси. Защо го спасява, като не вярва в нищо? Той казва: Дави се човекът, трябва да му помогна. Това показва, че в човека има нещо добро, което всякога може да се изяви. Тази е добрата страна в човека. Срещал съм вярващи, които повече философстват, а по-малко вършат добро. Благодарение на това философстване, хората се отдалечили от пътя на истината.

Христос казва: „Още малко, и няма да ме виждате." Нека всички свещеници и проповедници от целия свят, отговорят на въпроса: Виждали

ли са Христа? Знаят ли, какво означава Духът Христов? Вятър ли е той? Според мене, Духът е Разумното, Великото Начало, Което носи всички блага в живота. Аз Го виждам във всички хора, дето Той работи неуморно. Той слиза до човека и отново се качва. Казано е: „Духът на истината ще ви научи на всичко." Питате: Той всякога ли говори истината ? – Да, Той носи не обикновената, а абсолютната истина. Всеки, който говори абсолютната истина, е готов да сподели с брата си всичките си блага. Не говоря да споделяте благата си с онзи, който има къщи, ниви, дрехи. Аз имам пред вид бедния, който няма нищо. Щом имам два чифта обувки, две дрехи, ще дам едната на онзи, който е лишен, който живее в мизерия. Това изисква любовта. Не чакай да ти искат, но като разбереш, че някой се нуждае, пръв ти пристъпи към него и му дай, каквото имаш. Това е великото и красивото в живота. Това изисква Бог от нас. Ако Той носеше нашия ум, ако се гневеше като нас и ако нямаше любов в себе си, Той би затворил небесата за човека; би затворил пътя към всички блага; би изпъдил хората от земята. – Какво ще стане тогава ? – Всякакъв живот щеше да се прекрати. Обаче, в Бога има велика любов. Аз виждам, как хората отиват при Бога. Те се изправят на молитва, после коленичат и казват: Не виждаш ли, Господи, какво вършат с нас? Обраха ни. - Колко ви взеха? – Десет хиляди лева. – Дайте му 10,000 лв. – казва Господ – и да си върви. Друг се моли: Господи, аз бях проповедник, но ме изпъдиха от църквата. – Не се безпокой, аз пак ще те назнача. – Добро да е мястото, Господи. – Всички майки и бащи все се оплакват, и Господ ги назначава. Не съм срещал човек, който да каже: Господи, благодаря Ти за благото, което си ми дал. – За какво се молят хората? – Те постоянно се оплакват, че това нямали, онова нямали. Казвам: Велик е Бог! Той изведнъж приема мисълта на всички и казва: Дайте на тези хора, каквото им е нужно. Колкото по-лоши са хората, толкова повече Бог казва: Дайте им, дайте им! Колкото по-лоши са хората, толкова повече - богатство им дава Господ. Те едва могат да го носят.

Като наблюдават живота на хората, някои християни се питат: Защо този човек е толкова богат? Защо има толкова много къщи? – Какво искаш ти: да имаш една къщичка на земята, или горе на небето? Да имаш голямо богатство на земята, или да имаш светъл ум, благородно сърце и диамантена воля, да успяваш във всичко. Ако имаш десет къщи, и всеки ден се караш с наемателите си, на прав път ли си? Кое предпочиташ: богатство, или светъл ум? – Светъл ум, разбира се. Чистото сърце се възприема от хора с чисти сърца. Аз бих желал да проповядвам на хора с

добри сърца. Ако е за философстване, и аз зная да изопачавам нещата. Обаче, зная, че няма човек на земята, който, като изопачил Божествената Истина, да е успял в живота си. В цялата окултна история, от незапомнени времена, от как свят светува, няма нито един човек, нито един ангел, който да е изопачил Истината и да е придобил нещо ценно. В Божествения свят най-малката лъжа или най-малкото зло носят най-лоши последствия. Ето защо, всякога помнете, че Бог е Любов. Само така ще се ползувате от благата на живота. От 8,000 години човечеството си служи с насилие, за постигане на благата. Обаче, насилието нищо не е допринесло. Приложете любовта и влезте във връзка с Божествената мъдрост. Като ставате сутрин от сън, кажете си: Господи, покажи ни, как да използуваме деня. Колкото по-искрено се молите на Господа, толкова по-ясно ще се открие пред вас целият план за прекарване на деня. Ще чуеш един тих глас да ти говори: Посети днес няколко бедни вдовици, няколко сирачета. Занеси им нещо за ядене. Каквото ти каже Господ, трябва да го изпълниш. Казваш: Господи, зает съм: правя научни изследвания, имам да решавам сериозни задачи. Нямам време да ходя при вдовици и сирачета. Щом се отказваш да изпълниш волята Божия, нищо няма да постигнеш. Всичките ти усилия в науката и в изкуството ще пропаднат. Като не изпълняваш волята на Бога, ще дойдат болести, сиромашия. Питаш след това, защо страдаш. – Защото не си в съгласие с Бога. Казвам: Лишете човека от светлина, от чист въздух, храна и вода, и в продължение на една година, той ще стане инвалид. Лишете човека от любовта, мъдростта и истината, и в една година той ще стане инвалид. Целият свят е пълен с инвалиди, с хора, които не разбират, що е любов, що е истина в живота.

Помнете: Любовта носи живота. Тя внася разширение в човека. Мъдростта носи светлина и знание. Тя внася хармония в живота. Истината носи свобода за човешката душа. Който не разбира трите велики закона – на любовта, мъдростта и истината, започва да философствува върху живота, светлината и свободата и дохожда до своеобразни заключения. Аз не съм против философствуването. Нека всеки мисли по свой начин, но добре е да си създадете една положителна философия за живота. Тогава математикът ще се занимава със своите формули и изчисления, но ще ги прилага в живота. Какъв математик е този, който не може да изчисли, какво го очаква след една година? Това е най-малкото, което той може да предскаже. Духът работи в хората, и те трябва да използуват условията, които той им дава. Казвате: Всичко се дава даром. – Даром се дава, но

усилия са нужни за това. Изследвайте мозъка на великите и гениални хора, да видите, как е организиран той. Мозъкът им не е като на обикновените хора. Това показва, че те са работили много, за да го организират и обработят. Мозъчните клетки на добрите и праведни хора се различават от клетките на грешните и лоши хора. Аз съм разглеждал под микроскоп кожата на човек, който е престъпил Божиите закони и намирам голямо деформиране на клетките й. Дали този човек е роден престъпник, или отпосле се е отклонил от правия път, не е важно. Клетките му се различават от тези на праведния и добър човек. Погледът му също се различава. Изобщо, от грешните и престъпни хора се разнася смрад надалеч. Като дойде някой престъпник при мене от него излиза такъв смрад, че едва го издържам. Ще кажете, че престъпленията се скриват. – Няма нищо скрито-покрито в света. Престъпленията отдалеч миришат. От тялото, както от ума и сърцето на чистите и праведните излиза голямо благоухание. Те носят живот на хората. Те са живи, динамични сили, проводници на Бога. Божият Дух се проявява чрез хората. За да предават Словото Му, те трябва да бъдат смели, безстрашни. – Какво ще говорят на хората ? – Ще говорят за Божията Любов, за възприемане на Божествените сили. С други думи казано: Не се противопоставяйте на Божествените сили, на това, което Бог е вложил във вас. Тогава, като срещнете някой религиозен, кажете му: Братко, да си подадем ръка в името на Бога и да се разберем. Радвам се, че и ти, и аз вярваме в Христа, като Син на Бога, като проводник на Неговата Любов.

Питате: По колко трябва да се плаща за проповядването на Словото ? – Колко плащаха на Христа ? Колко плащат на Христовите последователи? – Ако проповядваме без пари, как ще живеем ? – Ами Христос как живя, как се прехранваше? Ще кажете, че Христос имал сила. – Че и вие, като последователи и ученици на Христа, можете да бъдете силни. Щом искате да проповядвате на хората, вие трябва да им дадете пример на безкористие. Не казвам, че на свещениците не трябва да се плаща. Ако аз кажа това, значи, изнасилвам положението. Свещеникът сам трябва да каже: Братя, аз искам да работя безкористно, по любов, както Бог е определил. Мислите ли, че като работи човек безкористно, ще умре гладен? Направете този опит, да видите, как работи законът. Силата на човека е в прилагане на любовта. Като обичаш някого, той е готов да даде последната си хапка за тебе. Това се отнася и до животните. И те проявяват любовта си към хората.

Ще ви приведа един пример. Когато отиваме на Витоша, минаваме през село Драгалевци. Едно селско куче се привърза към нас толкова много, че през което време минавахме през селото, то всякога ни придружаваше. Качваше се с нас на планината и там прекарваше целия ден. Като се връщахме, и то с нас тръгваше. Щом слезехме в селото, кучето си оставаше там, а ние продължаваме пътя си. Разправяха ми един интересен случай с един французин колар и един кон. След войната коларят намерил този кон на бойното поле и го взел у дома си. Между коларя и коня се завързала такава дружба, че не могли един без друг. По това време автомобилите в Париж толкова се умножили, че по нямане на работа, коларят трябвало често да гладува. Пък и конят бил стар, не могъл да работи, та и той гладувал заедно с господаря си. Като гледал страданията на коня, коларят го потупвал нежно и му казвал: Их, братко, и двамата сме осъдени на страдания! Един лен коларят впрегнал колата и се отправил в една гостилница, дано някой от клиентите да го потърси за работа. Влязъл в гостилницата, поогледал се, никой не го повикал, и пак излязъл. Пред коня си видял един офицер, който със сълзи на очи милвал коня и му говорел нещо. – Какво има? – запитал коларят. – Този кон е мой; той ми спаси живота през войната. Можеш ли да ми го продадеш ? Ще ти дам, колкото искаш. – Не, този кон е единственият ми приятел, с когото споделям всичко. Не го давам! Как разрешил въпроса офицерът? Той казал на коларя: В такъв случай, ти и конят ще дойдете да живеете при мене. Така осигурили животът си и коларят, и конят.

Сега и Христос казва: „Елате при мене и вие, и вашият кон, да живеем всички заедно. Чистосърдечни хора са нужни днес. Всички, които любят Бога – православни, евангелисти, католици, теософи, каквито и да са те, трябва да си подадат ръка в името на своя Велик Баща, Който им говори чрез езика на светлината. Тогава ще дойде новата епоха в света. Тогава ангели ще слизат на земята. Велики Учители ще дойдат между хората, и сухите науки, като сухи кости, ще се облекат в плът и ще оживеят.

„И още малко, и ще ме видите." И днес казва Христос: „Още малко, и ще ме видите. Защо ще ме видите? - Защото аз отивам при Отца си, и Отец ми е Любов." Тази Любов прониква в цялото Битие. Отсега нататък, Отец ще се проявява. Това се казва и в Откровението: „Чух цялото създание да хвали Бога." Със своята Любов Той примирява всички противоречия. Всяко същество, което чуе гласа на Любовта, ще каже: Един си, Ти, Господи! Една е Твоята Любов! Една е Твоята Мъдрост! Една е Твоята

Истина! Ти ще ни дадеш свободата.

„Още малко, и ще ме видите." Знаете ли, какъв тържествен ден е да видите Христа? Знаете ли, колко тържествен за вас е денят, когато видите майка си, която не сте виждали 20 години ? С голям трепет очаква дъщерята своята майка. С голям трепет очаква синът онзи ден, когато ще види своя изгубен баща. Ще кажете, че голям е трепетът на младия момък, когато види своята възлюбена. Да, но този трепет не е траен; той се изменя. Възлюбена, в правия смисъл на думата, е само душата, на която сърцето никога не изменя. Ние трябва да живеем като души, а не като тела. Голямо е съмнението на човека. Какви ли съмнения не са прониквали в човешкото сърце! Какви ли съмнения не са отправяли хората и към мене! Някой ме гледа и се съмнява в мене. Казвам му: Не се съмнявай, пред тебе стои човек, който може да ти каже истината. Опитай ме, но не ме човъркай. Ако ме човъркаш, ти сам се спъваш. Аз съм готов да споделя всичко с тебе; да пожертвувам всичко за тебе, без да осиромашея. Казвам, че няма да осиромашея, защото зная, че Великият Божи Дух работи в мене. Казват: Какво говори този човек? – Аз зная, че говоря абсолютната Истина. Аз свидетелствувам за Божията Истина и казвам, че в нея няма никаква измяна и промяна. Тя е абсолютна и неизменна. Същото се отнася и до любовта, през всичките векове. Хората могат да се обличат с каквито искат дрехи, но дрехата на любовта е една и съща.

Мнозина ме питат, как гледам на държавата. Чуден въпрос! Представете си, че пътувам с параход, несполучливо направен. Заедно с мене пътуват около 1000 души. Повдига се буря. Параходът се люлее, всеки момент може да потъне. Ние сме всред морето. Какво ще правим? Трябва ли да се бием помежду си? Единственото нещо, което можем да направим, е да се молим на Бога да стигнем благополучно на брега. Щом се видя вън от опасността, ще кажа: На такъв параход втори път не се качвам. И на сегашните народи казвам същото. И вие се намирате в такива несигурни параходи. Молете се да излезете благополучно на брега. Втори път не влизайте в такива параходи. Има един единствен, здраво направен параход. Има една държава в света, която се налага на всички. Тя се управлява по три велики закона: по закона на Божията Любов, по закона на Божията Мъдрост и по закона на Божията Истина. От тези закони произлизат други два: Законът на Правдата и законът на Добродетелта. Това е кодексът на тази единствена държава. По него тя се управлява.

„Още малко, и ще ме видите, защото аз отивам при Отца си." Тази

държава иде вече в света. Вие ще бъдете свидетели на това време. Ще проверите, дали думите ми са верни. Бог иде в света! С грамадна сила ще бъде разтърсена цялата земя. Всички народи ще се разтърсят. Умовете и сърцата на хората ще се обърнат, и те ще започнат да мислят и да чувстват правилно. Всички хора ще станат кротки. Знаете, че слонът е лош, когато се раздразни. С хобота си той може така да те подхвърли, че нищо да не остане от тебе. За да го укротят, индусите го обръщат няколко пъти с корема нагоре, след което той става кротък, безопасен. Метод е това. Така постъпва и Господ с хората. Като ги обърне няколко пъти с корема нагоре, те стават кротки като агънца. Иде великата Любов в света! Тя ще организира сърцата на всички хора. Днес всички хора, всички учени – англичани, руснаци, французи чувствуват, че иде нещо велико, красиво. Ето защо, всички трябва да бъдем готови. Смело да приемем Божията Истина и да я приложим в живота си; да проявим беззаветната Божия Любов към всички хора, към всички живи същества. Да възприемем Божията Мъдрост, носителка на знание и светлина. Да се радваме на свободата на новия ден – за всички хора, за всички животни и растения. Само така ще познаем, че Христос царува в света. Тогава и хора, и животни ще си отдъхнат и ще кажат: Благодарим, че Бог царува на земята! Тогава ще се чуе новият химн, който някога Йоан е чул. На земята ще се пее нова песен – песента на необятната Божия Любов. Когато хората се срещат, ще си кажат: Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина царуват на земята!

Бог царува на земята! Това значи, да заживеят всички хора по братски.

5. Беседа от Учителя, държана
на 13 април, 1924 г. София.

Просете, търсете и хлопайте

"Просете, и ще ви се даде; търсете, и ще намерите; хлопайте, и ще ви се отвори."
Матей 7:7

„Просете, търсете и хлопайте!" Просяците разбират смисъла на думата „прося". Майките, загубили своите синове, разбират смисъла на думата „търся". Закъснелите пътници, които хлопат по хотелите, разбират смисъла на думата „хлопам". В тези думи Христос е предал една идея, която не е напълно изразена чрез тях. И на еврейски тази идея не е изразена, както трябва. Какво се разбира под думата „прося"? – Искам нещо. Просенето показва, че на човека му липсва нещо. Не само хората просят, но и животните, както и растенията. Просенето е вътрешна нужда, вътрешен подтик на живата природа, която иска нещо. Какво просят растенията? – Светлина и влага. Като пренесем този процес в човешкия живот, виждаме, че човек, в едно отношение, е като растението. – Какво му липсва тогава? – Липсва му нещо съществено, не само днес, но още от създаването на света. От осем хиляди години, цялата човешка култура е насочена към търсенето. Всички философски системи, всички религии, целият обществен живот са насочени към търсене, с цел да доставят на хората това, което им липсва. Религията ни говори за един живот, извън някъде; незнаен, непонятен. Някога ни го представят като този на земята. Както и да описват другия живот, все ще го опишат в същите форми, както и земният. И философите, които търсят смисъла на нещата, искат да проникнат в дълбокия смисъл на живота. И те ни запознават с онзи свят. Изобщо, в религията се изучава закона на просенето. И богомолците изучават този закон. Те просят, с цел да постигнат нещо. Значи, религиозните просят, а философите търсят, ровят в природата, изучават я и казват: Ние ще ви покажем истината. Според мене, най-умни са онези, които хлопат. В това отношение, децата знаят най-добре това изкуство. На какво ли не хлопат те – на дъски, на тенекии. В хлопането човек проявява своята воля. Само разумното хлопа, търси и проси. Какво означава думата

„просете" на български? Ако махнете буквата „п", остава „росете." Ако махнете следните две букви, ще остане „сете." На български „сете" подразбира, да се досети човек за нещо, да разбере това, което му се говори. Или човек се досеща, какъв е дълбокият вътрешен смисъл на нещата. Аз свързвам думата „прося" със закона на обичта. Търсенето свързвам със закона на мъдростта, а хлопането – със закона на истината. Да просиш, да търсиш и да хлопаш, това са вътрешни, психологически прояви на човешката душа. Това не са само думи. Като кажеш една дума, тя трябва да изявява своя вътрешен смисъл.

„Просете, търсете и хлопайте!" Като говоря върху този стих, някои ще кажат: Искаме да чуем нещо съществено. – Аз бих желал да чуя от някой философ, кое е съществено в живота. Българинът ще каже: Същественото е да бъдеш българин. Англичанинът ще каже, че същественото е да бъдеш англичанин. Обаче, същественото не е нито да бъдеш българин, нито да бъдеш англичанин. Това е само една форма, един стремеж. Под „съществено" разбирам неизменния идеал на човешката душа. – Кое е същественото, според вас? – Да изкарвам прехраната си. – Яденето съществено нещо ли е? Днес много спорове се водят за яденето. Например, явява се спор, месо ли да яде човек, или растителна храна, главно плодове. По този въпрос учените са на различни мнения. Те доказват, какви елементи се съдържат в месната храна, какви – в растителната и оттам вадят заключение за ползата от едната или другата храна. – Какво ще придобиете като месоядци или като вегетарианци? Месоядците казват, че месната храна дава повече сила. Вегетарианците казват, че растителната храна предава повече мекота на човека. – Това ли е същественото, да станеш по-силен, или по-мек? И овцата, която е по-мека, умира; и вълкът, като силен, също умира. В края на краищата, дохождат микробите, червеите и изяждат и овцата, и вълка, и човека. Тези, които проповядват месоядството, или вегетарианството, имат друга някаква идея зад тях. Как разбирате думите на Христа: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си"? Тъй щото, ако въпросът за месоядството или вегетарианството се разглежда по буква, той ще доведе до катастрофални резултати. От такива резултати страда цялото човечество.

„Просете, и ще ви се даде." Питам: Ако човек проси цял живот, какво ще придобие? Придобива ли той нещо съществено? – Не, пак просяк си остава. – Като прося, все ще получа нещо. – Обработил ли си даденото?

Ученикът иска от Учителя си да го осведоми върху тайните сили на природата, но ако не обработи силите, вложени в него, той не би могъл да се ползва от силите на природата. Следователно, просенето има смисъл само при любовта. Ще просиш от онзи, когото обичаш, и като ти даде нещо, ще го обработиш. Така ти ще се свържеш с този човек. В живота съществува механическа връзка между хората, както са свързани дъските на кацата с обръчи; съществува и органическа връзка – между мисли и чувства; най-после, съществува връзка и между човешките души. Важно е, с какво е свързан човек. Ако е свързан с железен обръч, това е едно нещо – механическо свързване. Ако е свързан, както клетките в растенията, това е органическо свързване. Така се свързват човешките мисли и чувства. Ако двама души са свързани в мислите и чувствата си, те непременно ще се обичат. Външно не се вижда никаква връзка; всъщност, те са свързани вътрешно, затова се обичат.

Преди години, като правех разходката си, видях двама души, вързали с въже едно малко теле и го водят. Веднага след тях тича една крава. Спрях се да разбера, защо кравата тича сама. Казах си: Тя тича след теленцето си, свързана е с него. Как ще си обясните вие това? Какво съзнание има кравата?

Често ни се казва: Защо се занимавате с отвлечени въпроси? Дайте ни нещо съществено, реално. – Кое е реално в живота, видимото ли? Чудни са хората, които казват, че само видимото е реално. Реално е не само това, което виждаме и опитваме със своите сетива, но и това, което можем да подложим на вътрешен опит – не само чрез своя ум и сърце, не само чрез своята душа, но и онова, което можем да проверим чрез своя дух. Реалното, до което човек се домогва, по външен или вътрешен път, му дава мощ и сила.

Ще приведа един разказ от древността. Адептът Азман Бера, като изучил всички тайни, свършил и двете школи – школата на черното братство и школата на Всемирното Бяло Братство – трябвало да държи изпит пред своя Учител. Учителят му го превърнал първо в кокошка. Тя живяла известно време при своя господар, на когото снасяла яйца. Като престанала да снася, един ден децата на господаря казали на баща си: Татко, мазничка е тази кокошка. Не можем ли да опитаме вкуса на нейното месце? Бащата решил да я заколи: хванал я и я заклал. Пръв бащата искал да опита вкуса на нейното месо. Като го опитал, Азман Бера оживял в корема му и започнал да рови. Бащата станал от масата, започнал да вика,

да крещи, не могъл да си обясни, как така кокошката оживяла в корема му. А кокошката си ходела в корема и ровела. Най-после, той повърнал, и кокошката излязла от устата му и проговорила: Втори път да не колите кокошки. Разбрахте ли, какви са последствията на клането? Който се опита да ме заколи, така ще ровя в корема му. Разчуло се навсякъде, че кокошката ровела в корема на господаря си. Един ден тя се изгубила, отишла при Учителя си. Той й казал: Добре разреши задачата си.

Сега аз мога да ви обясня този въпрос от научно гледище. В случая, заклaната кокошка представя опасен микроб. Има неща в живота, които не можем да ядем. Те са отрова, която, щом влезе в организма на човека, ще го умъртви. В този смисъл, отровата не е нищо друго, освен излишъците на живите същества, на които отнемате живота. Те искат да ви кажат, че нямате право да отнемате живота им. Тяхното място не е във вашия корем.

След първия изпит, Учителят на Азман Бера му дал втори изпит – превърнал го на овца и го пратил в дома на един богат човек. Господарката била добра жена. Тя редовно взимала млякото и вълната на овцата и била доволна от нея. Обаче, един ден господарят й казал: Днес ще заколя овцата, искам да я опитам. Купих я доста скъпо, хранех я добре, затова искам пръв аз да вкуся от нейното месце. И този път овцата оживяла в корема на своя господар и започнала да се движи на една, на друга страна. Той се надул толкова много, че не могъл да си намери място и започнал да вика, да се тръшка по земята, докато най-после я повърнал. Овцата се изправила на краката си и проговорила: Господарю, аз не съм от тези овце, които можеш да ядеш. Достатъчно беше, че ти давах млякото и вълната. Ти трябваше да ме оставиш да си живея свободно. Ще кажете, че това са приказки, залъгалки. – Възможно е да е така, но кажете ми нещо, което да не е залъгалка. Преди няколко деня четох едно хубаво описание на Рилската пустиня, от виден български писател. Като описва пустинята, той пише: „Скалите оросяват хребета на планината." Мисля си: Да пише, че скалите са разхвърляни или пръснати по хребета на планината, разбирам, но да пише, че оросяват хребета, това не подхожда. Обаче, турчинът ще каже, че така дошло на калема. Значи, и това е залъгване.

Христос казва: „Просете, и ще ви се даде." Просенето подразбира интензивно желание на човека да разбере дълбокия смисъл на живота. Като го разбере, той трябва да изучи законите, които поддържат живота. Детето на една майка заболява. Уплашена, тя веднага вика лекар. – И това не е лошо, но понякога лекарят влошава положението на болния. Чрез

инжекции той внася в нежния детски организъм отрова, с която той не може да се справи. В резултат на това лекуване, детето умира. И без инжекциите, кръвта на това дете е нечиста. Причина за неговата нечиста кръв е майката. Ако тя водеше чист живот, ако мислите и желанията й бяха чисти, тя щеше да предаде своята чиста кръв и на детето си. Тогава, при всички условия на живота, детето щеше да издържа. Чистата кръв подразбира здрав, силен организъм. Има майки, пред които и смъртта отстъпва. От каквато болест и да заболее детето на такава майка, тя казва на смъртта: Слушай, нямаш право да вземеш детето ми. Смъртта се покланя пред нея и си заминава. Смъртта е съвкупност от безброй микроскопически същества. Тя отстъпва пред любовта на майката. Ако любовта на майката е слаба, смъртта взема детето й. Майката поплаче известно време, докато се примири. Най-после тя казва: Такава била волята Божия. – Не, това не е волята Божия. Детето е заболяло поради изверженията на тези малки същества, попаднали в кръвта му. Щом няма сила, която да им се противопостави, те се размножават все повече и повече, докато отнемат живота на детето. Обичта на майката е в състояние да предотврати всякаква болест, даже смъртта. Ще кажете, че майката обича детето си и плаче за него.

Какво представя плачът? Кой човек плаче? – Слабият. Някой държи пушката си, отдалеч се пази и минава за герой. – Това не е геройство. И съвременните хора искат с пушката да минат за герои. – Това не са герои, но страхливци. Кой от сегашните хора не е страхлив? Събрали се на бойното поле две неприятелски войски: и едните, и другите страхливци. Отдалеч се чуват пушките им – „дан-дан" и като се върнат в отечеството си, минават за герои, награждават ги с георгьовски кръст за храброст. Друг, паднал убит, провъзгласяват го за герой. – И това не е геройство. Аз наричам герой онзи, който се бори със смъртта и я победи. Някой свършил два факултета, минава за учен, за голям герой. Като дойде гладът, той пипне празния си джоб и му казва: Слушай, аз съм голям герой. Свършил съм два факултета, но условията на живота ме изненадаха и сега съм принуден да прося. И тръгва той да проси. – Свършил си два факултета, но те е страх. – Що е сиромашията? – Който е свършил два факултета, трябва да знае да свири. С гъдулката си в ръка, той никога няма да остане гладен. Щом мине през някое село, ще събере младите и ще почне да им свири. На втория и третия ден те вече сами ще почнат да го търсят. Който е свършил два факултета, трябва да знае още и да лекува. Като влезе в някое село, да

лекува болните. Ще гладува ли този човек? Много болести има между хората. Учените им турят латински имена. Например: диабет, диспепсия и др. Знаете ли, какво е диспепсията? При тази болест човек се чувства крайно притеснен – тежко е състоянието му, защото храната не може да се смели. При такова състояние, човек става песимист. Това не е за осъждане. Всички хора все имат по едно слабо място в организма си.

Казвам: Човек трябва да учи, да се справя с мъчнотиите си. Какво предназначение има училището? – Да развива ума на детето, да дава знание на младите, да направи ума им пластичен, пъргав, за да разбира законите на живата природа. Училището не трябва да дава само теоретични познания, но и да прилага наученото. Теорията и практиката вървят паралелно. С науката заедно ще върви и религията. Нейното предназначение е да ни запознае с живите сили на Любовта. Казано е, че има само един Бог, Който е създал света. Щом Бог е създал света, Той е най-умният, най-великият. Като признаваме, че Той е създал света, какво повече може да искаме от Него? Ако в света съществува известна дисхармония, тя не се дължи на Бога. Ако ядеш нездравословна храна и заболееш, трябва ли да отдадеш причината на Бога? Прав ли си да мислиш, че такава е волята на Бога? – Не, волята на Бога не е в боледуването на човека. Следователно, ние се нуждаем от един вътрешен морал, чрез който да познаваме, кои неща са верни, и кои не са. Морал има и в обществения, и в политическия живот. Когато някой лъже много, казват, че е прекалил, минал границата. И в лъжата има мярка, има граница. Русите казват: „И в безпорядъка има порядък." Значи, за всяко нещо има мярка, докъде може да се простира. От обществения живот не може да се изисква велик морал. И в търговията има морал, но не всякога се прилага. Кой търговец може да приложи Христовия морал? Кой търговец може да обича ближния си и да му продава като на себе си? И в науката, между учените, има известен морал. Кой учен е толкова съвестен, че може да прилага Христовия морал в отношенията си към другите учени? Като излезе нова, научна теория, първо трябва да се провери, всички учени да се изкажат добросъвестно за нея. А днес какво става? Щом се яви една теория от запад, веднага нашите учени я приемат и прилагат. Те я считат авторитетна. Не се минава много време, пак някой учен от запад намира, че в тази теория трябва да стане известна промяна. Веднага учените се съгласяват. Най-после, и българските учени отстъпват от първото положение и приемат новото. След време друг учен внася известна промяна в теорията и отново всички

се съгласяват с него. Значи, тази теория, която провъзгласиха за абсолютно вярна, претърпява ред промени. Така всички хора отстъпват от една позиция на друга. Питам: На коя позиция ще се спрете най-после? Абсолютният морал, абсолютната истина са написани в човешката душа. Следователно, за всеки даден случай, човек може да се справи с написаното в себе си и да се произнесе, дали една научна теория е вярна, или не.

Дръжте в ума си следното правило: Всеки здравомислещ човек, всеки човек с добре развити чувства, всеки истински вярващ, могат да познаят, дали една теория е вярна, или не; дали едно верую е истинско. В това отношение, всеки може да направи един опит. Вземете една хубава ябълка, завийте я в книга и дайте я на един свой приятел. Ако той може да запази спокойно, пасивно състояние, ще възприеме известни енергии, които излизат от ябълката и ще каже: Ябълката е здрава, добра за ядене. Това се възприема по хармонията, по доброто разположение, което приятелят ви придобил. Научно той не може да обясни този факт, но вътрешно го схваща. Като разреже ябълката, приятелят ви ще провери, че наистина, тя е външно хубава и приятна на вкус. Като направите този опит няколко пъти, ще се убедите в истинността на моите думи. Значи, една ябълка внася хармония във вас, а друга ябълка – дисхармония. Ако първият опит излезе несполучлив, направете втори, трети, деветдесет и девет опита. Така именно ще разберете, има ли изключение в това правило. Сполучливите опити ще турите на една страна, а несполучливите – на друга. Докато се основавате на този закон, той всякога ще ви ръководи правилно. Това показва, че човек не е оставен на произвола на съдбата си. В ума на човека е вложена поне една Божествена, светла идея. Ако човек сам не помрачава своя ум, нито изопачава своето сърце, Божествената светлина ще го изведе на спасителния бряг. Като говоря за Божествената светлина, аз гледам на нея като на жива светлина. Зад всекиго от вас, аз виждам по едно същество, по-развито от вас. То постоянно ви следи, наблюдава, грижи се за вас, да не се провалите някъде. Нали и вие се грижите и за най-малкото плодно дръвче, посадено в градината ви. – Плодното дръвче съзнава ли тази грижа? – Може да я съзнава, може и да не я съзнава. Знае се, че и дърветата, и цветята познават, кой ги обича. За да познаете, дали даден човек има светъл ум, добро сърце и благородна воля, послужете си с едно цвете, като пробен камък. Например, посадете едно нежно цвете в саксия и го дръжте в стаята си. Ако цветето вирее и се развива добре при вас, вие

сте благороден човек, с добро сърце и светъл ум. Но ако изсъхне от вашите мисли и желания, вие не сте добър човек. Ето защо, аз препоръчвам на всеки от вас, да си обработва една малка цветна градинка. Цветята ще му послужат като пробен камък, да познае, както себе си, така и своите близки. Ако цветята в градината изсъхват при тебе, колко повече хората ще изсъхват. Те са по-деликатни от цветята. Имаш дъщеря, красива, млада мома, свършила университета. Дойде при тебе млад момък, свършил два факултета, иска да се жени за дъщеря ти. За да го разбереш какъв е, дай му едно цвете в саксия, той да го гледа, да се грижи за него. Не му казвай, защо му даваш цветето, но виж, в какво състояние ще бъде то след един месец. Ако цветето изсъхне, кажи му: Господине, не мога да ти дам дъщеря си. Той може да обещава, че ще се грижи за нея, ще я гледа като писано яйце, но ти не му вярвай. Ама щял да страда; и това да не те смущава. Бог не е създал дъщеря ти, това красиво цвете, за човек, който може в един месец да я съсипе. Цветето опита характера на момъка. Служете си с този метод и в бъдеще. Като дойде шестата раса, така ще се изпитват не само младите моми и момци, но и управниците. Който иска да управлява, ще му дадат да отгледа едно цвете. Това не е обидно. Благородство се иска от човека. Когато човек иска да управлява, трябва да прояви живота на своята душа – своя вътрешен живот. Нека всички почувстват, че при тях стои човек с висок морал и благородна душа.

Христос казва: „Просете, и ще ви се даде." Какво трябва да просите? – Да се всели във вас великата Божия Любов, която ще ви направи истински човеци. Без тази любов никой не може да се развива правилно. Същото се отнася и до природата, до нейните форми. Във всяка животинска форма, в която любовта не действа правилно, има отражение върху черепа. За да проверите този закон, изучавайте сравнителната анатомия. Ще видите, че между черепа на месоядните и тревопасните има разлика. В черепа на вълка, например, има известно изопачаване, което се дължи на неговата жестокост. В змията отклонението е по-голямо, в жабата – още по-голямо. Когато змията хване една жаба, крякането ѝ се чува на половин километър разстояние. Тя иска да каже, че насилието е лошо нещо. – Лошо е насилието, наистина, но когато гълта мравките, тя не мисли, че прави насилие. Като чуете, как крякa жабата, казвате: Горката жаба! Аз пък казвам: Горките мравки! Но и мравките си служат с насилие. Те крадат готовата храна на другите животни. Те са първокласни крадци. Когато една мравка открадне нещо, веднага съобщава на другите. Всички,

една след друга, тръгват да крадат. Учените казват, че главата на мравката, в сравнение с тялото й, е много голяма. – Наистина, голяма е главата на мравката. Какво означава това? – Вие сами ще си отговорите.

„Търсете!" – казва Христос. Наука, знание се придобиват чрез търсене. Какво търсят учените? Каква е тяхната задача? – Да помагат на човечеството. Казват за някой лекар: Отличен хирург е, голям специалист. – Това не е нещо ново. Хирурзи са съществували хиляди години преди него. Има животни, които майсторски правят операции. Преди години бях в Търново. Една сутрин излязох на двора и седнах пред масата да пия чай. Пред мене, в една кутия, имаше захар. Докато се готвех да си взема захар, долетя отнякъде една голяма муха, кацна на захарта и започна да смуче. Аз я наблюдавах. След малко дойде една оса, кацна върху мухата, с намерение да я изпъди. Обаче, мухата не се мръдна, не отстъпи. В един момент осата отряза главата и крилцата на мухата и започна да смуче захарта. Аз не забелязах, кога стана тази операция – със светкавична бързина. Мисля си: В кое училище и при кои професори се е учила осата да прави хирургически операции? Осата казва на мухата: Слушай, аз съм голям хирург, добре владея изкуството си. Когато кракът ми стъпи някъде, ти трябва да бъдеш далеч от мене. Не отстъпиш ли, главата ти ще отиде. Мисля си: Ако осата беше стъпила върху пчела, нямаше да й откъсне главата.

Защо ви давам тези примери? На какви мисли могат да ви наведат? Искам да обърна вниманието ви върху грубостта в живата природа. Божият Дух работи усилено в цялата природа, за да облагороди и смекчи тази грубост. Тя прониква в органическото царство, във всички живи същества. Всеки човек е опитал тази грубост в себе си. Достатъчно е да го поставят при трудни условия, за да я прояви. Когато мъчат, тормозят някого, той е мек, кротичък. Рече ли той да тормози другите, тогава се вижда неговата грубост. За да познаете човека, дайте му пари, власт и сила. Само тогава ще познаете, колко е мек и благороден. Само при богатството ще познаеш, доколко човек е умен. При силата и властта ще познаеш неговото благородство и човещина.

„Търсете, и ще намерите." Търсенето има отношение към Божията Мъдрост, към истинското знание, което трябва да се приложи в живота. Нещастията в съвременния живот се дължат на неприлагане на истинското знание, в неприлагане законите на Божията Мъдрост. Цялата европейска култура ще мине през големи изпитания: ще стане голямо пресяване на

досегашните възгледи и разбирания. Всички заблуди, съмнения и подозрения ще се пресеят и ще остане чистото. На земята ще останат само героите – хора със светли умове, с чисти и благородни сърца, със силна и възвишена воля. Те ще останат над ситото. Живата природа отново ще ги посади. С тях ще започне новата култура, която ще създаде новите хора. Ние не поддържаме онази религия, която казва, че спасението е за всички. Не, спасението е само за благородните и разумни хора, които вършат волята Божия. Спасението не е за престъпниците. Как ще влезе престъпникът в Царството Божие? Той веднага ще извади своя револвер и ще почне да стреля. Може ли такъв човек да остане там? Как ще влезе в Царството Божие онзи критикар? Той ще критикува всичко, което види, и ще внася смут между останалите. Мястото на такъв човек не е там. Човекът на съмнението и подозрението, на охолния живот, не може да престъпи прага на Царството Божие. И да влезе там, той ще се съмнява във всичко и ще мисли само за ядене и пиене. Виждате един едър, пълен човек, тежи 100–120 кг. Казвате за него: Добър е той, обича семейството си, жена си и децата си, и те го обичат. – Обичат го, докато е жив. Щом умре, гледат по-скоро да се освободят от него. Тогава червеите си казват последната дума. Те се нареждат около него и започват да го благославят. Знаете ли, какво е положението на този човек в гроба? Докато сте живи, казвате: Да ядем и да пием! – Да, вие ядете и пиете, и за нищо друго не мислите. Чудна философия!

Преди 25 години познавах един ученик от Варненската гимназия, който беше беден, но и в училището не му вървеше. И по характер не беше изправен: каквото вземеше от съучениците си, нищо не връщаше. Случило се, че гладувал три деня, отникъде нищо не получил. Най-после си казал: Ще отида в гостилницата на Шишко – дебел, здрав, добродушен човек, да се наям добре. Поръчва една, втора, трета порция – яде момчето, не се шегува. Шишко му поднася порциите, гледа го весел, разположен и си мисли: Навярно е получил наследство отнякъде, доста пари ще паднат от него. Момчето продължава да яде. Най-после става от масата и тръгва да си отива. – Чакай, ти се нахрани добре, сега плащай! – Нямам пари, не мога да платя. – Така ли? Като си нямал пари, не можа ли да изядеш само една порция? Ти изяде десет порции, и не мислиш да плащаш. Чакай, ще ти дам да разбереш, кой е Шишко. Хваща го и му удря един бой, да помни, как се яде без пари. Обаче, като излязъл от гостилницата, ученикът си казал: Набиха ме, но се наядох до насита. Такава е философията на повечето хора.

Те казват: Поне ще се наядем в този живот. Ще се наядете, но един ден ще ви хване смъртта и ще ви затвори в земята. Знаете ли, какво ви очаква там? Поне ядохме и пихме. – Това не е философия. Това не е правилно разбиране на живота.

Казвам: От всички се иска да живеят разумно. Дали живеете така, или не, природата е записала всичко това на главата: на окото, на ухото, на носа, на устата, на пръстите. Човек е написана книга. Тялото на човека показва цялата негова история, всички перипетии, през които е минал. Засега тази наука е скрита. – Опасна наука е тя. – Опасна е за онези, които не я разбират. Питате, как се познават хората. – Те се познават по външната си форма. Как се познава вълкът? – По главата, устата, зъбите и ноктите. Как се познава овцата? – Също по главата и по копитата. По какво се познават птиците? – По същите признаци и по клюна. Това не е достатъчно. На орела клюнът е завит. Питате, защо ноктите на едни птици са остри, а на други – тъпи? За някоя птица казвате, че е благородна. Но да не попаднете в ноктите й! Аз съм наблюдавал такова благородство. Една година, като бях в Русенско, през една хубава майска сутрин си правех разходката. На едно дръвче видях един кос - свири. По едно време песента изчезна. Погледнах нагоре и видях - един сокол задигнал птичката. Ето какво представя живата природа. Като не разбирате, защо иде този сокол, вие казвате: Сокол грабна птичето! – Така е, но какво ще кажете, когато това става между хора, които минават за културни, за християни, учени? И то сега, в 20-ти век! Когато става между прости хора, за тях ще се намери оправдание. Но как ще се извинят учените професори, които учат другите на морал? Как ще оправдаят те своите грешки и престъпления? Ще кажат, може би, че са слаби, че имат недостатъци, пороци. Съгласен съм с това, но слабият трябва да бъде смел и решителен, да изповяда погрешките си и да има желание да ги изправи. Нека имат доблестта на Сократа. Един физиогномист, като наблюдавал Сократа, казал му: Ти имаш известни слабости в характера. Сократ му отговорил: Това беше едно време, но с волята си аз успях да преодолея своите слабости. И наистина, за да се убеди сам в това, той се оженил за Ксантипа, за да види, дали ще може да се справи с нейния характер. Като го запитвали, защо не се оженил за друга жена, Сократ отговарял: Ксантипа е мой добър професор. Ако мога да издържа нейния характер и прояви, за мене ще бъде лесно да се справя с всичките си мъчнотии и противоречия.

Мнозина от вас са в положението на Сократа, доброволно са поели

своите мъчнотии. Ако ги преодолеете, вие сте силни хора. Христос казва: „Търсете, и ще намерите." Кого търсите? – Своя възлюбен. Той хлопа някъде отгоре, но вие не го виждате. И детето хлопа. Кога? – Когато е останало вън. Някога и мъжът хлопа. Защо хлопа той? – Жената знае. Тя гледа на него, като на малко дете и го пита, какво иска, но той мълчи. Жената казва: Кажи, какво искаш; готова съм да направя всичко за тебе. Днес съм готова да изпълня само същественото ти желание, не всички. Утре ще изпълня друго твое желание. Това значи благородна и умна жена. Това е жена с воля, с разумно сърце и добър ум. В огъня на Божествената Любов се коват всички благородни постъпки. Имаш един приятел, малко сприхав. Приложи същото отношение и към него. Няма по-хубаво нещо от това, да бъдеш търпелив, но не като овцата. Няма по-велика черта в човешкия характер от търпението. Обаче, само разумният търпи; само онзи, който е изпълнен с любов, който има силна воля. За Бога се казва, че е дълготърпелив. Можете да си представите, какво дълготърпение има Бог, Който, след като е дал всички блага и условия на хората, вижда техните грешки и престъпления и мълчи. Той работи разумно, планомерно, докато изведе всички хора на щастлив край. Той е намислил да преобрази земята и да пренесе своите добри и послушни деца на друга планета.

Казвате: Дотегна ни вече тази земя! – Колко години сте учили и ще учите на тази земя! Десет хиляди години, прекарани на земята, това са десет Божествени дни. Един Божествен ден е равен на хиляда години на земята. Ако си живял 365 хиляди години на земята, това се равнява на една Божествена година. Много ли е това? Понякога ние си служим с измерването на мравките. За тях годината е много дълга. Пространството за тях е също много голямо. Ако слънцето употребява 200 милиона години за едно обръщане около своя център, тогава на колко ще се равнява една наша година? – На една 200 милионна част от слънчевата година. Ето защо, когато те сполетят неволи и нещастия, изисква се трезв ум, търпеливо сърце, силна воля, за да могат да се понасят. Ще срещнете в живота прости, но търпеливи хора. Например, лекарят казва на болния, че трябва да го упои, за да му направи операция. Не, и без упойка може. Той седне на стола, тури ръката си на масата, окото му не трепва. Лекарят реже, а болният не охка. Той чувства болка, но издържа. Има болни – вярващи, които по десет пъти на ден се молят, но едва видят ножа в ръката на лекаря и почват да викат. Могат да се молят, но търпение нямат.

Търпеливият е изучавал търпението с години, не го е придобил

изведнъж. – Той не е чувствителен, затова търпи. – Не, характер има този човек. Търпеливите хора, както и онези, които издържат на мъчнотии, имат правилен череп. Търпеливият става от операционната маса и благодари на лекаря за сполучливата операция. Той има самообладание. Някой, като му направят операция, едва се окопитил от болките, започва да критикува лекаря; да говори лоши работи по негов адрес. Той забравя даже да благодари. Природата постоянно прави операции. И съвременният строй прави такива операции. Ние се намираме на един несигурен параход и трябва да се стремим, час по-скоро да излезем на спасителния бряг. – Кой е този бряг? – Божията Любов. Само любовта осмисля живота. Без любов няма живот. Какво прави младият момък, като се влюби? По цели часове той обикаля къщата на своята възлюбена. Минава един - два - три пъти, въздъхва и си отминава. Върне се вкъщи, вземе перото и напише едно стихотворение. Защо този момък обикаля къщата на момата? Защото има да взима нещо от нея. Когато човек има да дава, той не смее да мине през улицата на своя кредитор, не иска да чуе за него. Казват му: Да минем през тази улица. – Не искам, не обичам тази улица, нещо ме притеснява. Обаче, ние можем да живеем в този свят, защото има поне Един, Който ни обича. И заради Него, като младия момък, можем да обикаляме по няколко пъти къщата Му. Заслужава човек да обича! Това наричам аз религия. Който обича, той има религия; той е религиозен. Когато животното обича, и то има религия. И то служи на един идеал. Това наричам религия в широк смисъл на думата.

„Просете, и ще ви се даде! Търсете, и ще намерите! Хлопайте, и ще ви се отвори!" Ще кажете: Лесно се говори, но мъчно се живее в сегашния свят. – Съгласен съм с вас. Да живееш, и за това са нужни методи. Дайте едно дърво на майстора и вижте, какво ще направи той. Дайте дърво на онзи, който не може да работи, и ще видите, че той нищо няма да направи. Майсторът ще изкара, какъвто предмет искате: маса, стол, етажерка. Другият ще развали дървото. Следователно, неразумният, поставен при най-добри условия, всичко разваля. Разумният, и при най-лоши условия, все ще изкара нещо.

Христос казва: „Просете!" – От кого да просите? – От Божията Любов. – „Търсете!" – От кого да търсиме? – От Божията Мъдрост. – Какво да търсим? – Светлината и знанието. – „Хлопайте!" – При кого да хлопаме? – Хлопайте на вратата на Истината, която ще ви донесе свободата. Аз свързвам просенето с любовта, с обичта, с всички блага за душата.

Търсенето свързвам с мъдростта, която носи светлина и знание в истинския смисъл на думата. Хлопането свързвам с истината, която освобождава човека от всички ограничения. Истината е велика, мощна, жива сила, затова освобождава всички същества от робството и ограничението. Достатъчно е при мъчнотиите си човек да се вслушва в себе си, за да чуе тихият глас на истината, който му казва: Не се страхувай, аз ще те освободя от мъчнотиите, ще те освободя от всички ограничения. Някой мисли, че е свободен. – Не, ти си свободен, само когато любиш. Ако не приложиш любовта вън от себе си, да обикнеш знанието и светлината и не помагаш на хората в ученето, ти не си свободен. Ако плодовете ти не зреят на Божествената светлина, никога не можеш да разбереш и приложиш свободата. Под „плод" разбирам свобода, защото само свободата дава плодове. Онзи, на когото торбата е пълна с плодове, само той е свободен. Щом торбата на човека е празна, краката му отслабват при пътуването. Такъв човек не е свободен.

Кой човек е свободен? – Който има храна. Следователно, само онзи ще има тази храна, който е свързан с Бога чрез любовта, мъдростта и истината. Мъчно е човек да разбере значението на думата „свързан." Затова хората питат: Как е свързан човек? – Ти ще се свържеш с великите Божии закони, когато престанеш да мислиш за себе си и за своите нещастия. Да мислиш за себе си, това всеки знае. Мислете, обаче, за великото и възвишеното в света. Мислете за Бога, Който, като гледа човешките грешки и страдания, понася ги с търпение и с желание, всичко да изправи. Като знаете това, стремете се и вие, по същия начин да изправите живота си. Изправяйте кривите си постъпки, изправяйте кривите си мисли и чувства. Ще кажете, че това е за религиозните хора, те са тихи, кротки, като Божи кравички. – Да, Божи кравички са, но трябва да имат знанието на Азман Бера.

Пазете се от отрицателните прояви в живота. Такива са: страхът, подозрението, съмнението. Страхът е опасен, защото винаги се придружава от лъжата. Дето има лъжа, там има и страх. И обратно, дето е страхът, там е и лъжата. Дето има страх и лъжа, там няма култура. Аз говоря за вътрешния страх. Казват за паяка, че е смел, безстрашен. Не, той е много страхлив. Един ден наблюдавам един паяк, направил паяжината в една дупка. По едно време той улови една мравка. След нея дойде втора мравка, но не влезе в мрежата. Тя хвана една от нишките на паяжината и постепенно разкъса цялата мрежа. След това тя влезе в дупката на паяка.

От страх, той започна да бяга, да се крие, но не използва шестте си крачета, а само четирите. И той се спря на едно място. Тази мравка освободи първата, която беше жертва на паяка, и му каза: Нямаш право да ядеш мравки! Достатъчно ти са мухите. Ние сме войнствени. Като наблюдавах това, казах си: Ето една умна мравка. Тя искаше да каже на паяка, че нещастията в света идат, когато умът е насочен към престъпления. Това се дължи на изопачените човешки мисли. След всичко това, хората се държат за един обикновен морал. В 1917 година ме викаха в столичното градоначалство. Градоначалникът ми каза: За тебе се говори, че си пипал ръцете на жените. И така да е, човещина е. Питам: Какво лошо има в това, да пипнеш ръката на една жена? Аз сам казвам: Зависи, какви са ръцете на този, който пипа. Ако ръцете и сърцето му са нечисти, той трябва да мисли, има ли право да пипа. Но ако аз съм хирург и пипна ръката на една жена, която страда, има ли нещо лошо в това? Зависи, с какви намерения пипа човек. Ако мисълта ми е користолюбива, нечиста, престъпно е да пипам ръката на когото и да е. Когато мисълта ми е чиста, безкористна и насочена към единствената цел, да помагам на хората, в това няма нищо престъпно. Какво лошо има в това, да хванете ръката на една болна сестра? Аз гледам на жената като на своя сестра. В нея аз виждам духовното, Божественото начало, излязло от Бога. В нея виждам душата, а не тялото. Душата не може да се хваща; нищо не може да я опетни. Нищо не е в състояние да опетни душата нито на мъжа, нито на жената. Човек може да опетни очите си, езика, сърцето, ума си, цялото си тяло, но душата си – никога! Душата си остава вечно чиста, каквато Бог я създал. Целият ад да се вдигне, пак не може да опетни душата. И учените не могат да я опетнят.

„Просете, търсете и хлопайте!" Кой проси, кой търси и кой хлопа? – Само душата и духът. Умът и сърцето са слуги на душата и на духа. Значи, душата проси, а духът търси. Синът, роден от Бога, хлопа. Казано е в Писанието: „Роденият от Бога грях не прави." Да бъдеш роден от Бога, това е най-възвишеното състояние, през което трябва да минат всички живи същества. Само роденият от Бога има абсолютен, висок морал. Той изключва всякаква лъжа. Човешката душа и човешкият дух никога не лъжат. Те са свободни от този порок. Ако е въпрос за лъжа, търсете я в ума и сърцето. Да мислиш, че душата и духът грешат, това значи да не разбираш Божиите пътища, да не разбираш Божията любов. Щом съзнаваш, че душата и духът са чисти, свободни от всякакъв грях и престъпление, ти си свободен да правиш всичко, каквото искаш. Ти

обичаш истината и се подчиняваш само на Бога, Който живее в тебе. Един закон съществува в света – законът на любовта, и всички се подчиняват на него. Това казват духът и душата.

Като говоря по този начин, някои са готови да изопачат думите ми и да създадат цяла анархия около себе си. Питам: Това, което съществува в света, не е ли анархия? Посетете участъците в България; посетете бойните полета и ми кажете, какво правят хората там? Това не е за упрек. Ще кажете, че то е необходимо за благото на нашия народ. – Кой не мисли така? Според мене, така мислят глупавите хора. Умните, които изявяват душата и духа си, мислят само едно: Че в Божията Любов, в Божията Мъдрост и в Божията Истина можем да живеем в абсолютна хармония. Благодарение на това, възвишените същества от другите планети идват да ни помагат. Ще кажете, че това са приказки от 1001 нощ. Кривите учения и възгледи на хората не са ли приказка от 1001 нощ? Нещо по-здраво, по-трезво се иска от учените хора. – Ние имаме своя наука. – Това още не е наука. Да се измислят отровни газове, да унищожават хиляди хора, това наука ли е? Пчелите знаят това изкуство отпреди хиляди години. Те носят отровата в себе си. И змията носи отрова в себе си. Достатъчно е да те ухапе една кобра, за да те изпрати веднага на оня свят. И рибата, още преди хиляди години, разполага с електрическа батерия, с електрически лампи, с цел да убива своя противник. И след това, хората казват: Ние имаме култура. – Отговарям: Ако вашата култура не е по-висока от рибешката, тя нищо не струва. Ако и вие не сте по-културни от змиите, нямате право да говорите за култура. Ако и вие се изтребвате като рибите, като змиите, като паяците, като вълците, как ще говорите за култура? Как ще говорите за християнство? Какви управници са тези, които ръководят съдбините на своя народ, които го просвещават, а дават простор на лъжата, на непроверени факти. Какво може да очаквате от такива хора? Ако главата се вмирише, цялото тяло се вмирисва. Ще кажете, че човек е слаб, че все някъде ще сгреши. Обаче, като осъзнае грешката си, ще се изповяда пред себе си, като пред Бога, и сам ще я изправи.

Казвам: Великият Божи закон работи вече в света. Виждам, че Бог е отворил две големи книги. Съдба иде за всеки човек. "Няма да остане нито един човек в културна Европа, който да не бъде съден. И праведни, и грешни – всички ще бъдат съдени. Няма да остане престъпник в света, който да не бъде съден. – Като отидем на онзи свят, там ще ни съдят. – Не, още на земята ще ви съдят. Ако ви оставят да отидете на онзи свят с

греховете си, вие съвсем ще го опетните. На онзи свят Бог не съди никого. Казвате, че Христос ще съди хората. – Да, Христос иде вече на земята. Журите са определени вече. Съдба иде на света. Едно нещо ще разберете всички: Има правда в света! Тогава ще проверите, че моите думи са верни. Достатъчно са играли своята роля религиите на лъжата! Достатъчно са съществували обществените форми на лъжа! Достатъчно се ширили в света отношенията на лъжа! Достатъчно любов на лъжа! Онова, което осквернява човека, е лъжата. Който лъже, сам опозорява себе си – своя ум, сърце и воля. Може ли да живеем без лъжа? – Може, разбира се. Който има душа и дух, може без лъжа. Който няма душа и дух, той е свободен, може да лъже, колкото иска.

Днес аз говоря на хора, които имат душа и дух. Ваше свещено право е да не лъжете. Приложете това право в живота си. Първото свещено право е да прославите Бога на земята – Бога на виделината. Следователно, всички трябва да застанете на страната на Бога и да кажете: Има един Господ, Когото ние познаваме и прославяме Неговото име. Има един Господ на Любовта, и ние сме на Негова страна. Има един Господ на Мъдростта, и ние сме на Негова страна. Има един Господ на Истината, и ние сме на Негова страна. Един е Живият Господ, и ние сме на Негова страна. Този Господ сближава хората, а не ги разединява. Така трябва да проповядват свещениците и проповедниците. Ще кажете, че говоря против духовенството. Не говоря против духовенството, но говоря против лъжата, която съществува в света от хиляди години. Дето и да се обърнеш, навсякъде лъжа. Виждам един паяк се скрил в една дупка, стои смирено. Да, той чака да мине край него една муха, да хвърли паяжината си върху нея, да я омотае. Близо някъде в тревата лежи един поет, възхищава се от природата, пише някакво стихотворение: Велика майка природа! – Велика е природата, но без лъжа, без картечници, без паяжини и мрежи!

Като говоря така, някои казват: Това сме слушали много пъти, искаме нещо ново. Ето новото, което ще ви кажа: Докато не осъзнаете, че имате душа и дух, които ни ръководят; докато не просите Любовта, докато не търсите Мъдростта и докато не хлопате за Истината, вие всякога ще бъдете роби, всякога ще страдате и ще се мъчите. Щом осъзнаете, че душата и духът ви сочат правия път на живота, щом приложите Любовта, Мъдростта и Истината, вие ще почувствате онази вътрешна свобода в себе си, онзи вътрешен мир, за които сте мечтали цял живот. Аз ви говоря малко строго, ораторски, за да набия тези мисли в съзнанието ви. Не обичам този тон, но

понякога той се налага. Според мене, този тон е слаб. – Защо е слаб? – Защото мислите, върху които ви говоря, сами по себе си, са мощни. Те работят в природата и преобразяват нещата. Светлината иде без шум, защото, сама по себе си, е силна. Някога аз говоря с езика на гърма и на росните капки, но силата не е нито в гърма, нито в росните капки. Силата е в Разумното Слово, което работи чрез Божия Дух.

И тъй, вярвайте във вашата душа, във вашия дух, които Бог е вложил във вас. Бъдете верни на Бога, без лъжа и без измама. И тогава, като просите, Любовта ще дойде. Като търсите, Мъдростта ще ви отговори. Като хлопате, Истината ще ви отвори.

6. Беседа от Учителя, държана
на 20 април, 1924 г. София.

Ще го изцеля

Казва му Исус: „Аз ще дойда и ще го изцеля."
Матея 8:7.

Можете ли да си представите свят, в който хората да са крайно щастливи, да нямат нужда един от друг? Ако съществува такъв свят, какви ще бъдат отношенията между хората? Ако има едно щастливо общество, всички ще го идеализират. Интересно е, отде е дошла в умовете на хората мисълта за щастие. За да търсят хората щастие, тази мисъл все е дошла отнякъде. И онези хора, които поддържат мисълта за бъдещ живот, както и тези, които го отричат, еднакво мечтаят за едно щастливо общество. За какво щастие говорят тези хора, които живеят на земята, и на всяка стъпка се натъкват на страдания и смърт? Умрял вол може ли да се съживи? От камъка може ли да стане дърво? Какъв живот очаквате от изсъхналото дърво? От жабата става ли човек? На тези въпроси аз няма да отговоря, нека религиозните сами си отговорят.

Съвременните хора имат два противоположни възгледа за живота: положителен и отрицателен. Ето защо, когато говориш на някого за наука, за религия, за морал, той ще схване отрицателната страна на това, което му се говори – такъв е неговият възглед. Друг, който има положителен възглед за живота, каквото и да му се говори, все положителното вижда. Ти, който отричаш науката, като се разболее дъщеря ти, веднага викаш лекар. Ако не беше се разболяла, нямаше да се интересуваш нито от лекаря, нито от медицината. Отричаш религията, църквата, но като направиш едно голямо престъпление, сам отиваш в черква да се помолиш, да ти олекне малко. Когато се намери в затруднение, човек започва да се интересува от всичко, което по-рано не го е интересувало. – Защо се проповядва на хората и какво им се проповядва? – Обикновено, на хората се говори и проповядва за онова, което им липсва. Като проповядваме на хората за любовта, ние подразбираме, че те живеят в безлюбие. Когато им се проповядва за мъдростта, ние подразбираме, че те живеят в невежество. Когато им се говори за истината, подразбираме, че те са в света на безправието и ограничението. Когато им говорим за доброто, подразбираме, че те служат

на злото. И обратно, когато се говори на хората за омразата, подразбираме любовта; когато им се говори за глупостта и невежеството, подразбираме мъдростта; когато им се говори за робството и ограничението, подразбираме истината; когато им се говори за злото, разбираме доброто. Много естествено, умният никога не говори за умни работи – той говори все за глупави работи. Човекът на любовта никога не говори за любовта – той говори все за безлюбието. Добрият никога не говори за доброто – той говори само за злото. – Защо е така ? – Защото животът на земята е построен между контрасти. Как ще примирите тези противоречия ?

Като ме слушате да говоря така, вие можете да останете на особено мнение – нямам нищо против това. Аз констатирам фактите, както са в действителност. Като изучавам хората, аз дохождам до следното заключение: в съвременното общество не може да оставите двама добри хора на едно място. – Защо? – Защото всеки ще иска да се прояви самостоятелно; всеки ще иска да се даде на него крепостен акт. Всъщност, те трябва или да се слеят, да станат един човек, или да се разделят. Едно ще знаете: според законите на разумната природа, крепостен акт се издава само на един човек. Един крепостен акт съществува в цялата природа. На земята законите са други. Тук може да издават крепостен акт на всеки човек. Обаче, вземе ли всеки по един крепостен акт, непременно ще се яви лъжата. Цялото, в широк смисъл на думата, не може да се дели на части. То е единно и неделимо. – Какво общо има крепостният акт с нашия живот? За нас това е противоречие. – И противоречие да е, то трябва да се разреши. Ако не се разреши, противоречието ще раздели хората, ще ги отдалечи един от друг. – Нали се проповядва на хората? Не могат ли да се справят с противоречията ? – Там е въпросът, много проповедници има в света, но, въпреки това, всеки остава на особено мнение. Банкерът и търговецът говорят на свой език. Те казват: Нашите интереси, нашата работа изисква особена будност. Дойдем ли до паричните въпроси, там лихвата ще бъде на пръв план. Търговецът на платове казва: Моят интерес ми диктува да продавам платовете си скъпо. Учителят, свещеникът, лекарят се проявяват, всеки според интереса си, и се оправдават с условията на живота.

И тъй, от гледището на положителната философия, вън от човека никакви условия не съществуват. Условията не са нищо друго, освен блага, дадени на човечеството. Като не разбрали благата и не могли да ги използуват разумно, хората ги превърнали в условия. Условията влияят само на нечестни хора, които играят на въже. Затова, някой казва: Ако ти

постъпиш така, аз ще постъпя другояче. Значи, между тях съществуват условия. Обаче, между двама добри хора условията никога не могат да им влияят. Следователно, дето съществуват условия, там е злото. Такива хора говорят за любовта, а омразата е основа на техния живот; говорят за мъдростта, а глупостта е основа на живота им; говорят за истината, а турят лъжата за основа; говорят за правдата, а прилагат безправието; говорят за доброто, а си служат със злото. Те казват, че доброто не разрешава въпросите на живота. – Това е ограничено разбиране. Когато се казва „не убий", това подразбира отричане от злото. Под „не убий" разбираме, не отнемай живота на кое - и да е живо същество. Животът е даден от Бога. Като отнемаш живота на човека, ти накърняваш и неговата душа. Като отнемеш благото на човека, той умира. Като го лишиш от вода, въздух и светлина, той пак умира. Следователно, не лишавай човека от великите блага на живота – от хляба, водата, въздуха и светлината. Това подразбират в широк смисъл думите „не убий!" Човек сам може да се лиши от благата, но и други могат да го лишат. Един окултен закон гласи: Благото, дадено от Бога, никой не може да ви го отнеме. Но човек сам трябва да пази благото си. Остави ли други да го пазят, той се лишава от него – губи смисъла на живота. Сам ще пазиш своето благо! Сам ще пазиш своето свещено право и своето разбиране! Съвременните хора страдат, защото нямат свещено разбиране. Има три вида разбирания: материални, духовни и Божествени. Последните аз наричам „свещени разбирания."

В седмия стих на прочетената глава е казано: „Аз ще дойда и ще го изцеля." При Христа идвали идейни хора, които говорели за любов, за мъдрост, за истина и, въпреки това, страдали. Ето едно противоречие, в което се намирал Христос. При Христа идвали и болни, страдащи, беснуеми, които той излекувал. Като четете Евангелието, казвате: Много болни излекувал Христос. Какво ни ползва това, че преди 2 000 години Христос излекувал толкова болни ? – Важно е, кой ги излекувал. Вие вярвате ли в това? – Ти можеш ли да го докажеш? – И вие минавате за вярващи. Можете ли да докажете, че Христос лекувал беснуеми и страдащи? Всичко се доказва на опит. Химикът взима ретортата, туря в нея известни съединения и получава водород и кислород, на които лесно доказва свойствата. С опит лесно се доказват свойствата на елементите. Каже ли някой, че и без опит трябва да вярваме, той не говори логично. И онзи, който говори истината, иска да му се вярва. Казваш: Вярвам, но от моята вяра нищо не излиза. Питат ме, вярвам ли, че Христос е възкръснал?

Казвам: Ако вярвахте, че наистина, Христос е възкръснал, нямаше да има войни, нямаше да има никакви затвори. Понеже има войни, има и затвори, за вас Христос не е възкръснал. Вашите затвори показват, че Христос е още в гроба. Вярно е, че Христос е още в гроба. Вярно е, че Христос от 2 000 години е погребан, затова хората Му пеят, да стане от гроба. Аз поставям въпроса ребром: Възкръснал ли е Христос за вас? Вие няма да следвате моята логика, защото ще охлузите гърба си. Аз искам да вървите по пътя на своята логика и свободно да разсъждавате.

„Аз ще дойда и ще го изцеля." Стотникът казва: „Детето ми лежи дома разслабено, и се мъчи. Кажи само
реч, и то ще оздравее." Христос му отговаря: „Аз ще дойда и ще го изцеля." Стотникът е бил умен човек, не искал да отнема времето на Христа. Той Му казва: „Кажи само реч, и ще оздравее момчето ми." Стотникът вярвал в силата на разумното Слово, а вие, съвременните хора, казвате, че нещата не стават само с дума. – Съгласен съм с вас, но кажете ми, с какво стават нещата, щом с думи не стават? Кажете ми един начин, по който стават работите. – С работа всичко става. – Определете ми, какво нещо е работата. – Копането, орането на земята е работа. – Всъщност, работа ли е това? Да рисуваш с четка, работа ли е това ? Да шиеш или плетеш, работа ли е това ? Чудни са хората! Според мене, копането, орането, шиенето не е работа. Изобщо, на земята работа няма. Единственият, Който работи в света, е Бог. И ангелите даже не работят. А хората, дошли на земята, си въобразяват, че работят. Те казват: Ние сме хора благородни, разумни, много работим. – Как работите? Аз виждам, че затворите са пълни с престъпници, навсякъде виждам голям разврат и поквара, а хората казват, че са работили. – Аз, като се моля, не работя ли? – Казано е, наистина, че молитвата е работа, но аз намирам, че вашата молитва още не е работа. Знаете ли, на какво прилича вашата молитва ?

Ще ви приведа един случай из живота, станал още в турско време, някъде във варненско. Един евреин пътувал през една гора. Той носел със себе си чанта, пълна със злато. Като вървял, постоянно се оглеждал надясно-наляво, да не излезе от гората разбойник да го обере. По едно време, той настигнал един турчин, който си правел молитвата. Приближил се евреинът до него, погледнал го с благоговение, но турчинът не му обърнал внимание, продължавал да се моли. Евреинът си казал: Ето, Бог ми помогна. Срещнах един религиозен човек, на когото мога да разчитам. Като свършил молитвата си, турчинът се обърнал към евреина и започнали

да се разговарят. Евреинът му казал: Радвам се, че срещнах един набожен човек. Аз нося пари в чантата си и се боях да не налетя на разбойници в гората. Щом вярваш в Бога, ти ще ми помогнеш да изляза от гората. Ще те помоля да ме придружиш и да ми носиш чантата с парите. Турчинът го погледнал, усмихнал се и му казал: Да, мой дълг е да се моля на Бога. Готов съм да те придружа. Дай чантата си, дай и револвера и да вървим. Като навлезли в гъстата гора, турчинът казал на евреина: Хайде, върви пред мене, и продължи пътя си! – Ами парите ? – Върви и и ни дума повече! – Как така? Аз разчитах на тебе като на набожен човек, а ти ме обра. – Няма защо да се чудиш. Да се моля, това е мой дълг; да обирам хората, това е мой занаят. Довиждане! Така постъпват и светски, и религиозни хора. Като се молят в гората, вдъхват доверие, изглеждат светии. Щом им дадеш чантата с парите си да я пазят, те изваждат револвер и казват: Хайде, продължавай пътя си. Ако говориш много, ще опиташ револвера.

Днес всички хора се поздравяват с „Христос възкресе." Един беден руснак казал: „Ест деньги, Христос возкрес! Нег денег, смертию смерть." Бедният българин пък казва: „Щом има козунаци и агънце, Христос възкресе! Щом няма козунаци и агънце, смертию смерты"

Една студентка ми разправяше един интересен случай из живота, на който тя била свидетелка. Едно бедно семейство, нейни съседи, си купили едно агне за Великден, което бащата се готвел да заколи. Момиченцето му, ученичка в трето отделение, като видяло, че бащата вдига нож, започнало да плаче и да се моли: Татко, не коли агнето, нека си живее. – Какви са тези глупости! Кой те научи да говориш така ? Аз купих агнето за Великден, да си хапнем, да разберем, че Христос възкръснал. – Моля ти се, татко, не го коли! Нали и Христа така прободоха с копие? Защо ще колиш агнето? Ти не си разбойник. Ядосан, бащата набил детето, бутнал го настрана и заклал агнето. Детето започна да плаче още по-неутешимо. Като видях тази случка, аз извиках момиченцето при себе си и казах: Не плачи! Ето какво ми каза агънцето за тебе: Малкото момиченце има добро сърце. Аз му благодаря, че поплака за мене. Грехът е на бащата, не е на нея. Момиченцето се утеши и престана да плаче.

Казвам: Две хиляди години след Христа, бащата-християнин и неговото дете, още непросветено, водят спор, трябва ли да се колят животните. Питам: Кой постъпва по-благородно – бащата - християнин, или неговото още непросветено дете? Кой има по-голяма човещина ? Кой

прояви по-голямо съзнание ? Дълг е на съвременните християни да възпитават младите, да живеят добре. Старите развалиха младото поколение, те трябва да го изправят, да го поставят в правия път. – Училището, обществото ще ги възпита. – Ако родителите не им предадат истинските Божии закони, отвън никой не може да им помогне. Кой научи бубата да се превръща на какавида и да тъче своята коприна ? Кой научи паяка да тъче своята паяжина? Кой научи пчелата да събира нектар от цветята и да прави мед ? След всичко това, ще дойдат видни педагози да учат хората, как да живеят. Това е морализиране, което нищо не допринася. Ще дойдат богословите да убеждават хората, че Христос възкръснал. Казвам: Ние вярваме само в Любовта. Понеже Бог е Любов, дето е Любовта, там е възкресението. Дето Любовта отсъства, там няма никакво възкресение.

Често се говори за нас, че нямаме правилна логика. – Аз не съм съгласен с това. Според мене, съвременната логика е като тази на конете. Аз искам да накарам хората да мислят по нов начин, нова логика им препоръчвам. Лекарите ни се сърдят, че не се лекуваме по техните методи. Ние се лекуваме, но по методите на живата природа. Малко ли болни има в света? Значи, имат достатъчно работа. Трябва ли целият свят, всички хора да боледуват? Ако всички хора боледуват, кой ще ги гледа ? Къде ще намерят легла за всички ? Да се лекуват хората по болниците, това не е смисълът на лекуването. Това е временен метод, за облекчаване страданията на хората. Предназначението на лекарите не е само в обикновения начин на лекуване. Те имат по-високо предназначение: да научат хората да живеят правилно; да прилагат законите на разумната природа. В бъдеще на лекарите ще плащат за всеки съвет. Тогава те няма да лекуват болни, а ще посещават здравите поне по един път в седмицата и ще ги учат, как да живеят, как да подобрят живота си. Така ще работят и свещениците, и проповедниците, и учителите. Нови методи на възпитание са нужни. Нова наука, нов живот е нужен на хората.

Иде нова епоха в света, когато от хората на сегашния ред и порядък ще остане само един представител. В бъдеще, за да си представят хората, какво нещо е война, ще дават представления. Само на сцената ще стават сражения, но не и в действителния живот. Войниците ще бъдат въоръжени с книжни саби, пушки и ножове. Щом се даде знак, войната ще започне: на която от двете страни се счупят, или по-право, скъсат оръжията, тя ще бъде победена. На победителите ще дават по един кръст за храброст и с това

войната ще се свърши. Коя от двете войни е по-добра: тази на сцената, или сегашната, която става на бойните полета ? Ще кажете, че е глупаво да се воюва с книжни пушки и ножове. – Не е глупаво, това е представление на война. Според мене, истински герой е онзи, който доброволно, съзнателно отива на бойното поле, а не този, когото насила заставят да воюва. Той е страхливец, не е герой. Човек трябва да има убеждение! Това е философията на живота. Велики принципи са нужни на хората. Подло е да проповядваш едно учение без да си убеден в него. Подло е да се учиш без убеждение. Подло е да изповядваш една религия, без да си убеден в нея. Подло е да воюваш без убеждение. Каквото правиш, трябва да се ръководиш от едно свято убеждение, от едно свещено чувство в себе си. Като човек, ти трябва да се отличаваш от другите живи същества. Кое е отличителното качество на човека?

Съществуват няколко вида живот: живот на минералите и кристалите, на растенията, на животните, на хората, на ангелите и най-после Божествен живот. Всеки живот има свои отличителни качества. Като човек, ти трябва да намериш начин да живееш разумно.

Кое е отличителното качество на човека ? Едни казват, че мисълта е същественото качество на човека. Други пък казват, че същественото качество на човека е да чувства. – Да, но то е качество и на животните, и на растенията. Единственото нещо, което отличава човека е не само да мисли, но да носи поне една свещена мисъл в ума си. Това значи: каквото мисли и върши човек, да е в съгласие със законите на Бога, на ангелите и на живата природа. Под „жива природа" ние разбираме себе си, а не целокупното човечество. Следователно, всяка постъпка трябва да се разглежда от три страни: дали е съгласна със законите и правилата на целокупното човечество, на ангелите и на Бога. Това е правата философия на живота. Много философи има в света, разни философии сте чели в живота си, но в сравнение с истинската философия, те са празни, без съдържание. Днес всеки може да философства, но истинският философ се отличава по правилните заключения и изводи в своите знания. В тях няма нищо фалшиво. Неговите знания са абсолютно проверени. Философия, която се занимава с непроверени знания, не е истинска. Тя е играчка, забава за хората.

Христос казва на стотника: „Аз ще дойда". За да тръгне човек в новия път на живота, който сега се проповядва, както и в пътя на възкресението, трябва да изучава новата философия. Според нас, възкресението е друго

нещо, не както го разбират богословите. При възкресението животът минава от една фаза в друга, дето смъртта се изключва. Такъв е законът. Човек живее 50% и умира 50%. Значи, колкото е възможно да живее, толкова е възможно и да умре. Обаче, при възкресението законът е друг: там се изключва смъртта. Аз не разглеждам физическата смърт. – Защо ? – Защото тя е резултат на духовните процеси в човека. Обаче, не всички живи същества умират физически. Например, гъсеницата, която се превръща в какавида, не умира. Тя само се е трансформирала. От човешко гледище, под „смърт" разбираме спиране на живота. Там, дето става трансформиране, това наричаме минаване от смърт в живот, т. е. минаване от един живот в друг, И Христос говори за това трансформиране. Съвременните хора, които живеят в закона на смъртта, това разбират. Онези, които живеят съобразно законите на живата природа, непременно ще дойдат до възкресението. Щом дойдат до това разбиране, ще възприемат методите на Божествената наука. Така трябва да живеят всички хора. – Как, по какъв начин?

Имаш жена, деца, приятели. Какви трябва да бъдат отношенията ти към тях? Какви трябва да бъдат отношенията ти към майка ти, баща ти, към братята и сестрите ти? Ами какви трябва да бъдат към животните и растенията? Това е велика наука, която трябва да се изучава. Питам: По какво се отличава любовта на приятеля? Ще кажете, че тя е идеална любов. Аз ще ви определя, какво се разбира под „идеална любов, т. е. приятелска". Двама приятели, и двамата бедни, живеят заедно; обичат се, готови са на всякаква жертва един за друг. Като деца, заедно са играли, заедно са учили, свършили гимназия и през всичкото време са имали идеални отношения. На разходка ходят заедно, на работа пак заедно – неразделни са. По едно време единият от тях се оженил за богата мома, и работите му се наредили добре. Постепенно той се издига до най-високото обществено положение, става министър. Той е щастлив в семейството си, радва се на децата си. Приятелят му, обаче, си остава беден – не му върви в живота. Казвате: Приятелят му трябва да го назначи на добра работа, да докаже своето приятелство. – Това не е достатъчно. Ако той запази същите отношения и чувства към приятеля си, каквито е имал по-рано, това наричам идеална любов. Най-малката промяна в отношенията нарушава закона на приятелството. Този закон се отнася и до отношенията между братя и сестри, между родители и деца. Истинската любов е вечна и неизменна.

Питам: Защо единият приятел останал беден, а другият забогатял ?

Това е научен въпрос, който се обуславя от различни причини. Казвате, че единият бил по-умен, по-енергичен, по-пъргав. Как ще си обясните, защо един човек е по-енергичен и по-бърз от друг? За да си отговорите на този въпрос, ще си послужите с науката. Кои тела се движат по-бързо: които са по-близо до Слънцето, или които са по-далеч от него? Знае се, че колкото по-близо е тялото до Слънцето, толкова по-бързо се движи. Има един закон, който определя бързината на движението на телата. Този закон има отношение към любовта. Следователно, колкото повече обичаш някого или нещо, толкова по-бързо се движиш, толкова с по-голяма скорост отиваш към него. За светлината се знае, че се движи с голяма бързина. – Защо е така? – Защото изтича от центъра на любовта. Следователно, светлината е еманация на любовта. Оттук вадим заключението: най-бързо се движат в пространството тези тела или същества, които излизат от центъра на любовта. Мощна е любовта. Ето защо, когато мъдростта и истината искат да предадат по-голяма бързина на своите сили, те ги прекарват през центъра на любовта. Всички добродетели прекарват своите сили през центъра на любовта, за да им дадат по-голям тласък. Това се отнася и до човека. Който е бърз, подвижен, с интензивен живот, той е в центъра на любовта. Ако няма тези качества, той излиза от друг център.

Мнозина се запитват, защо страдат, защо боледуват, защо са обременени? – Защото са вън от центъра на любовта. И Христос, като говорил на болни и страдащи, имал желание да ги въведе в центъра на любовта, дето няма страдания и болести. Страданието и радостта са граници на любовта. Щом влезеш в любовта, страданието се превръща в радост. Щом излезеш от любовта, радостта ти се превръща в страдание. – Може ли човек да влиза и излиза от центъра на любовта? – Може, разбира се. Например, когато човек влиза в по-гъста среда, той среща съпротивление, поради което скоростта му се намалява. Това причинява страдание. И обратно, като влиза в по-рядка среда, съпротивлението се намалява, скоростта на движението му се увеличава, и той се радва. Най-рядката среда, в която човек може да живее и да се ползва от добрите условия на живота, това е любовта. Като изучавам новите, прогресивни движения, виждам, че и в тях има заблуждения. Те мислят, че могат да се домогнат до мъдростта и истината без любовта. Това е най-голямото заблуждение, в което те изпадат. Не говоря за обикновената любов, която, вместо да помага на човека, го събаря. Аз имам пред вид Божията Любов, която повдига всички живи същества. Някой ученик се оплаква, че не му

върви в училището и търси помощ от някой приятел или приятелка. Докато очаква на външна помощ, той нищо няма да направи. Такъв пример имаме в живота на Адам. Той беше поставен в райската градина, там да реши една важна задача. Но Адам каза: Сам не мога да реша задачата си. Искам да имам един приятел или приятелка, заедно да решим задачата. Даде му се една приятелка, но, вместо да решат правилно задачата, те сгрешиха, заради което ги изпъдиха от училището. Изпратиха ги вън, в света, там да решават задачите си. Това не изключва отношенията между хората. За да бъдат свободни, мъжете и жените трябва да се върнат в центъра на любовта, от която са излезли. Само така те ще се познаят и обновят. Само така ще разберат, какво значи отношение между души.

Стотникът дойде при Христа и Му каза: „Господи, речи само реч." Исус му отговори: „Аз ще дойда и ще го изцеля." Каква е била задачата на Христа, като Учител ? – Задачата Му била да хвърли светлина в ума на своя ученик и да го изцели. Задачата на Учителя е още да изцели сърцето на своя ученик и да укрепи неговата воля. Всичко зависи от средата на любовта. Щом влезете в тази среда, вие ще бъдете силни да се справяте с мъчнотиите си. Ако излезете от средата на любовта, вие ще се лишите от условията на живота, ще изгубите и живота си.

Ще ви предам накратко една малка басня, от която вие сами да извадите известна поука. Изпратили една делегация при животните, да ги покани на угощение, дето ще се раздават блага според техните нужди. Делегацията отишла първо при мишката. Като я поканили на угощението, обещали й голяма служба. Мишката помислила малко и отговорила: Отказвам се от угощението. Господарят ми е турил пред моята дупка един капан с парче пастърма в него. Искам да опитам пастърмата, никога не съм яла такова нещо. Трябва да стоя пред дупката, да издебна момента, когато господарят не е вкъщи. Останала мишката в дупката си, но скъпо платила за своята лакомия. Делегацията отишла при гъсеницата и я поканила да дойде на угощението, дето ще получи нова, хубава дрешка. Гъсеницата веднага отговорила: Не мога да дойда на угощението, защото чакам вече пролетта. Дървото, близо до мене, се разлиства, и аз искам да опитам сочните, млади листенца. И тя платила скъпо за своята лакомия. В същото време господарят на това дърво излязъл да очисти гъсениците по дърветата. Така изчистил и гъсеницата, която бързала да опита младите, сочни листенца. И хората имат разбирания, като тези на мишката и гъсеницата. За какъв идеал може да се говори при такива разбирания и

желания?

Като говоря за Бога, мнозина се запитват: Може ли ние, обикновените хора, да имаме връзка с Бога, Великият създател на света ? Питам: Ако не можете да се свържете с Бога, с кого друг ще влезете в общение ? – С хората. – Каква е задачата на хората? Нали всички хора трябва да имат общение с Бога? Както храната, водата, въздухът и светлината са необходими за нас, такава необходимост е Бог за нашия физически и духовен живот. Щом Бог е такава необходимост за нашите души, трябва ли, ако ви поканят да влезете в средата на любовта, да се откажете, като мишката? И за какво се отказала тя? За парче пастърма. Или ще се откажете, като гъсеницата, която предпочела листата на дървото. Онзи, който е турил капана с пастърмата пред вашата дупка, няма да ви остави да я опитате. И онзи, който отглежда дърветата, няма да ви остави да изядете листата им. Ако се опитате да ги изядете, ще платите с живота си.

Един италианец ми разправяше един интересен, научен опит, който той сам направил. Под един стъклен капак той турил 26 червея и ги наблюдавал, как се изяждат един друг. Един след друг червеите изчезвали, докато останали само шест. После останали пет, четири, три. Един ден той видял, че под звънеца останали само два червея, най-изхранените. След два-три дена останал само един. Италианецът си казал: Сега аз ще се справя с тебе. Опекъл червея и го изял. Питам: Кой спечелил от този опит? Червеите, затворени под капака, разрешиха ли нещо? Те знаят, че трябва да живеят и се изядоха един-друг. Най-после италианецът казал на последния червей: Сега ти ще се пожертваш за мене.

Сега съвременните хора философстват под стъкления капак и казват: Ние разрешаваме важни въпроси – социални, религиозни, семейни. – Да, като италианеца, който наблюдавал червеите. И вие, като се изядете един-друг, ще остане последният от вас, най-големият и изхранен. Тогава италианецът ще му каже: Искам да видя, кой е този герой, който изяде 25 червея. Аз ще го опитам. Такъв е краят на съвременната философия.

Казва му Исус: „Ще дойда и ще го изцеля." И сега иде Христос на земята, но няма да ни опече, както италианецът опекъл червея. Друго е учението на Христа. За да се възприеме това учение, у всички хора трябва да се пробуди Божественото съзнание. То ще разреши въпроса. Вътрешно животът на хората е уреден. И ако се оставите на своята интуиция, на своето разумно сърце, на своя ум и на своята воля, вие ще изпълните задълженията си хиляди пъти по-добре, отколкото без това ръководство.

Зле ли щеше да бъде на българите, ако се ръководеха от този принцип? Дето действа този принцип, всичко се нарежда добре. Не говоря само за българите. Всички славяни трябва да бъдат силни със своя ум, със своето сърце и воля. Знаете ли, каква сила представя човешката мисъл ? Жалко е, че днес тя е насочена само към разрушения. Десетки години преди Световната война, вестниците постоянно пишеха за война. Често хората казват: Грешни сме, грешни, докато станат грешни. Други казват: Не вярваме в Бога, няма Бог. Както казваш, така става. За тях, наистина, няма Бог. Следователно, всички отрицателни прояви в човешкия живот са създадени по изкуствен начин. При това положение, щастливи ли са хората ? Последният червей, който изял всичките червеи, щастлив ли бил? Но най-големият, гигант-червей, италианецът, казва: Аз турих под стъклен капак 26 червея, да ги наблюдавам, да видя тяхната сила. Най-после доказах, че аз съм най-силен. В случая, аз уподобявам италианеца на смъртта. Ще кажете, че той е лош човек. – Не е лош, но той представя смъртта. Тя поставя човека под стъклен капак и го наблюдава. Някои си представят смъртта като човек, с коса в ръка; дето мине, всичко коси. Щом остане последният човек-гигант, тя казва: Сега аз ще те опитам. Това е факт. Кажете ми, где са вашите дядо и баба ? Не ги ли изяде този италианец ? Има ли човек на земята, който да не е изяден? Всеки е поставен под стъклен капак за наблюдение, след което ще бъде изяден.

Христос казва: „Аз ще дойда." Христос дойде на земята да освободи хората от техните заблуждения. Той посочи истинския път на живота – пътят на любовта. Общественото, политическото и духовното положение на народите зависи, именно, от спазването на този закон и правилното отношение към него. Христос казва: „Аз ще дойда и ще го изцеля." Той отиде при болния, защото Го повикаха. Питам всички болни: Повикаха ли Христа? Не говоря за здравите, защото те не се нуждаят от лекар. Болните и до днес не са повикали Христа, т. е. не са пожелали да приложат любовта. Любовта трябва да се изучава като наука, а не само да се говори за нея. За любовта са писали и пишат и поети, и философи, но светът не се е оправил. Любовта трябва да се прилага, а не само да се възпява. Може да се жените, да раждате деца, да ставате майки и бащи, но ако не приложите любовта, нищо няма да постигнете. Свещен е пътят на любовта. Като следваш този път, първо ще възлюбиш Бога, а после своя ближен, като себе си.

Казваш за някого: Красив е този човек. – В какво се вижда красотата

му? – В очите. – Красотата на очите е временна. Днес той има красиви очи, но знаете ли, колко време е работил, докато ги създаде? Сегашната форма на човека е по-красива от тази в миналото. Бъдещата ще е още по-красива. Обаче, истинската красота на човека е в неговата душа. Красотата на човека не е във външната му форма. Има известни вътрешни качества в него, които го правят красив. Едно от тях е разумността. Колкото по-благороден е човек, толкова по-разумна е неговата реч. В нея има мекота, нежност. Щом изгуби благородството си, човек става груб; също така и говорът му става груб. Грубата реч показва, че в този човек няма любов. Вижте, как говори онзи, в когото любовта присъства. Всяка дума е на място и пада на човешкото сърце, както росните капки на цветята.

Христовото учение, т. е. учението за Любовта не е за обикновените хора. То е за необикновените, за разумните хора. То не е за болни сърца, за болни умове. Човек трябва да бъде умствено, сърдечно и волево здрав и тогава да изучава това учение. Първо, той трябва да излезе от болницата, за да прилага това учение. Болните могат да се ползуват от силата на Христа, но те не са готови да приложат любовта. Христос имаше сила в себе си, с която изцеляваше болни. Затова стотникът го молеше: „Кажи само реч, и ще оздравее момчето ми." И ние, съвременните хора, казваме: Само една дума на Христа може да излекува болния. – Да, така е, това е вярно за Христа, защото Той живее в закона на любовта. Ако живееш в любовта, и ти само с една дума ще излекуваш болния. – За мене това е невъзможно. – Докато мислиш, че е невъзможно, ще бъде невъзможно. В момента, когато кажеш, че това е възможно, ще бъде така. Има ли по-голяма сила от Божията? Следователно, щом влезеш в средата на любовта, ти ще станеш едно с всички живи същества – с растенията, животните и хората. Тогава ще видиш, че любовта се проявява и в най-малките частици на материята. Във всяка частичка на материята има живот.

„Аз ще дойда и ще го изцеля." Значи, в Христа има доброто желание да помогне. Християните поддържат мисълта, че Христос и сега ще дойде на земята, както е дошъл преди 2 000 години. Те се питат: Кой е Христос? – Христос е първото ограничение на Бога. Самоограничението и проявлението на Бога в Битието, това наричаме Христос. Той не е в формата, понеже тя се мени. През всичките векове, Христос е един и същ, но понеже съзнанието на хората е различно, затова техните схващания за Него са различни. Мравките имат едно схващане за света; червеите имат друго схващане; рибите имат особено схващане. Обаче, схващанията на

хората за света е съвършено различно от тези на ангелите. Ето защо, като се говори за Христа, ние разбираме първата проява на Бога в космоса, като Любов. Някои казват, че Христос нямал смелостта да каже, че е Син Божи. – Не е така, това е неразбиране. Ако е за смелост, само страхливият трябва да има смелост. Каква смелост трябва да има онзи, който върви в Божествения път ? Според мене, само страхливият може да бъде смел. Той върви смело, разчита на револвера. Щом му вземеш револвера, смелостта му изчезва. Смелостта е нещо външно, а упованието на любовта е вътрешна сила. Когато човекът на любовта се приближава към тебе, още отдалеч умът ти се прояснява. Пред него твоята сабя и пушка се стопяват. Ако Христос слезе днес на земята, всички пушки и топове, всички щикове ще се стопят. Няма да остане парче желязо нестопено. – Ами като се стопи всичкото желязо, с какво ще се бием ? От това гледище, казвам: Праведен е онзи, който може да издържи на 35 милиона градуса топлина. Мъдър е онзи, който може да издържи на пет милиарда единици светлина. Ако един човек издържа на 35 милиона градуса топлина и на пет милиарда единици светлина, с какво ще го биете? Вие искате да дойде Христос на земята, но знаете ли, какво ще стане тогава? Цялата земя ще се възпламени и ще изгори. Огън носи Той със себе си. Той не е онзи Христос от Палестина. Тогава евреите разпнаха Исус, а Христос си отиде. Той казва на съвременните християни, че ще слезе на земята с 35 милиона градуса топлина и с пет милиарда единици светлина. Тогава да му мислят вярващите! Ще възразите, че това са небивалици, приказки от „Хиляда и една нощ." Прочетете 24 глава от Евангелието на Матея и ще видите, че още тогава Той е предсказал това.

Христос казва: „Аз ще дойда и ще го изцеля." Днес е изпратена една делегация от земята с молба, да дойде Христос на земята, да изцели човечеството. Сега иде Христос! Приемете в умовете и сърцата си свещената мисъл, че Бог е Любов. Кажете си: При всички условия на живота, аз съм готов да постъпвам с приятелите си и с всички близки по закона на любовта. Този е идеалът на човешката душа. Това да стане по свобода, а не чрез заповеди. Само така душата ви ще се разшири, и духът ще се възвиси. Щом придобиете любовта, вие ще я приложите към болните и страдащите, към изоставените и падналите в света. Страдащият и болният трябва да знаят, че има Един приятел в света, верен при всички условия на живота. Той всякога ни помага. Той ще хване болния за ръка, ще го потупа и ще каже: „Аз ще те изцеля." Значи; има Един Човек в света,

на когото всички можете да разчитате. Чрез Него Бог се проявява.

И тъй, ако ви питат, в какво се състои Новото учение, кажете: Любовта ми към моите родители, братя и сестри, към приятелите ми да бъде една и съща при всички условия на живота. Тя никога не се изменя, нито се променя. Тогава ще се изпълнят думите на Христа: „Аз ще дойда и ще ви изцеля".

7. Беседа от Учителя, държана на
27 април, (Великден) 1924 г. София.

Каквото попросите

„Ако просите нещо в мое име, аз ще ви го направя.”
(Йоана 14:14)

Интересно е, че ние, съвременните хора, които живеем в 20 век – век на светлина и знание, имаме нужда да ни се обясняват най-елементарни работи. При това, не само простите хора се нуждаят от обяснения, но даже учени и философи имат някога нужда от обяснения на елементарни работи. Обясненията са необходимост даже и в самата природа. Вземете например, физиологията. Що е физиология? – Наука, която се занимава със службата на отделните органи, както в човешкия организъм, така и във всички останали организми. Кой човек, като тури ръката си на сърцето, не усеща, че то бие? Това не е достатъчно. Всеки се запитва, защо бие сърцето, каква е неговата служба в организма ? Тези въпроси са създали физиологията. Било е време, когато хората не са знаели нищо за кръвообращението, но днес и малките деца знаят това. Някои учени казват, че сърцето е причина за разнасяне на кръвта по цялото тяло. Вярно е, че сърцето изкарва кръвта навън, и тя се разнася по цялото тяло. Обаче, тези учени не знаят, че зад сърцето има друга сила, която го заставя да работи. Учените казват, че като се свива и разпуща, сърцето тласка кръвта навън, и тя се разнася по цялото тяло. Коя е причината за това свиване и разпущане ? Какви закони го управляват ? Казвате: Това не е наша работа. Ние знаем, че сърцето тласка кръвта навън, и тя се разнася по цялото тяло, повече не се интересуваме. – Тогава и аз няма да говоря за функцията на сърцето. Ще оставя този въпрос необяснен.

Като запитвам някои хора, кое е същественото в техния живот, те веднага отговарят: Парите. – Защо парите са същественото? – Защото, като имаш пари, ще си купиш къща, нива, лозе, ще бъдеш почитан от всички. Допуснете, че всички хора са еднакво богати, имат еднакво количество пари, къщи, ниви. Какво ще спечелят от това ? Каква цена ще имат тогава парите ? Каква цена ще има богатството? Зад парите стои друга сила, а парите, сами по себе си, са средство, условие, чрез което се проявява другата сила. Щом изчезне тази сила, и парите ще изчезнат. Силата, която

стои зад парите, е общественият организъм, който ги е турил в действие.

Днес всички хора питат, как може да се оправи светът. Религиозните казват, че светът ще се оправи чрез вярата в Бога. – Кой не вярва в Бога? Държавниците казват, че светът ще се оправи, когато в държавата се наложи пълен ред и порядък. – Кога в държавата не е имало ред и порядък ? Военните казват, че войската трябва да бъде силна, да се справя с външните неприятели. – Кога не е имало войски? Кога не е имало офицери и войници? Първият генерал в света е бил Адам. Отличен генерал бил Адам, но бил гол, нямал дрехи, нямал и еполети, както сегашните генерали. Бог го пратил на бойното поле да реши един важен морален въпрос, но той пропаднал, не могъл да го реши правилно. Затова Бог го изпъдил от райската градина, пратил го в света, там да се учи. – Какво представя райската градина ? – Щом е градина, в нея се отглеждат хубави дървета. – Ако е така, и днес може да съществува такава райска градина. Все ще се намери един градинар, който може да насади най-хубавите плодни дръвчета и да ги отглежда с любов. Обаче, една е райската градина. Това показва, че вън от дърветата има нещо друго, което обикновеният градинар не може да предаде.

„Ако попросите нещо в мое име, аз ще ви го направя.” Питате: Защо трябва да просим в името на Христа ? Друго нещо не можем ли да направим, непременно ли трябва да просим? В друго име не можем ли да просим? – Аз ще ви обясня, защо трябва да се проси в името на Христа. Ако моето обяснение ви хареса, ще го приемете; ако не ви хареса, можете да го разкритикувате. Ти си българин, искаш да отидеш, например, в Англия. Нужна ти е известна сума. Какво ще направиш ? – Ще внесеш в българската народна банка стойността на сумата 200 - 300 златни лири, и тя ще ти издаде един чек, с който можеш да заминеш. Значи, ще се помолиш на българската народна банка да ти отвори път за Англия. С този чек ти можеш да отидеш в Англия и там, в някоя английска банка, ще изтеглиш сумата, която си внесъл в България. Иначе, там няма да те кредитират. Дойде един учен човек да ви говори върху известен въпрос, но вие не го вярвате. Защо не вярвате? – Той няма чек, издаден от банката. И аз, като ви говоря, взимам един стих от Писанието. Той представя чек, издаден от Божествената банка. Като видите чека, искате или не, ще го признаете и ще го изплатите. Ето защо, когато някой говори върху известен въпрос, все ще цитира, какво са казали видни учени по същия въпрос, та покрай тях, и той минава. Постоянно слушате да цитират, какво казал Кант,

какво казал Лаплас, Спенсер и т. н. Религиозните цитират, какво казал Исайя, Христос и др. Хубави неща са казали учените и философите; хубави неща са казали пророците и Христос.

Досега аз не съм чул някой учен или пророк да е казал нещо лошо. Лошото е в хората, че те разбират работите криво. – Защо е така ? – Ако говориш на глухия, той няма да те разбере. Той се мъчи по движенията ти да те разбере, но, в края на краищата, ще изопачи истината. Той нищо не чува и казва: Чух и разбрах, какво се говори. Друг някой е сляп. Той казва: С очите си видях всичко. – Нищо не си видял. За да разбере човек великата истина, всичките му сетива, всичките му органи трябва да функционират правилно. Те трябва да функционират не по правилата на държавата или църквата, по каноните на някоя религия, не по разбирането на философа, проповедника или учения, но по онези вътрешни закони и правила, написани в самия човек. Следователно, има един вечен, абсолютен авторитет, на когото всички разчитаме. От този авторитет, именно, черпят всички учени. Ние се отнасяме с уважение към тези учени, които черпят от този авторитет. Тогава физиологът дава правилни обяснения за функциите на човешкия организъм. – Каква е задачата на физиолога? – Да ни покаже, че при известни отклонения и нарушения на праведния живот, функциите на организма се изменят. Щом функциите на организма се изменят и станат дисхармонични, човек трябва да вземе мерки, за да възстанови първоначалната хармония в организма.

Това иска и природата. Тя е разумна. Някои учени поддържат идеята, че трябва да подчиним природата, да й заповядваме. Това е най-голямото безумие, което може да се очаква от тези учени. Природата ще им покаже, че те не са прави. Тя казва: Главите ви трябва да узреят. В нашите очи, природата е най-разумното, най-реалното проявление на Бога. Тя няма само външна, видима страна, но и вътрешна, скрита от погледа на обикновения човек. Например, някой пиянствува и, за оправдание, казва: Природата е вложила нещо в мене, и аз не мога да се противя на тази сила. – Причината не е в природата, но в онзи ред поколения – деди и прадеди, живели преди него. Те са пиянствували и предали слабостта си на този човек. Той пак казва: Трябва да се пие! Това е инстинкт, вложен от природата. – Природата никога не влага такива инстинкти в човека. Един инстинкт е вложила тя в него – желанието му да пие чиста, хубава вода. Това е подтикът на разумното, Божествено начало в човека. Природата е създала само едно питие – водата. Щом е така, не казвайте, че пиянството е

нейно изобретение. Вън от водата, всички питиета са човешки изобретения. За да разберем природата, ние трябва да я обикнем, да влезем във връзка с нея, както детето е във връзка с майка си. Ще кажете, че първо трябва да обичате Господа, а после природата. – Съгласен съм, но питам: Хората обичат ли Господа? Какво ще кажат патриарсите и владиците, служители на Бога, с корона на глава, обичат ли Господа? – Ама ние имаме благословението на Господа, ние сме свързани с Него. – Щом е така, нека някой от сегашните владици и патриарси тури ръката си върху главата на болни и ги изцели. – Това е било във времето на Христа, Той имал тази сила. Това не е наш прерогатив. – Кой е ваш прерогатив? Да опопвате хората, да ги венчавате и развенчавате ли?

Сега, като ме слушате да говоря така, казвате: Ето, колко неблагочестиво говори, как уронва името на духовенството. – Аз се застъпвам за Божието име. Човек не се ражда поп, но човек, да мисли право. Щом съм дошъл на земята, трябва да ви говоря истината. Ако не направя това, аз не съм никакъв проповедник. Който проповядва, трябва да освети името на Бога, Който ни е дал ум, сърце и воля да Го славим и осветяваме. И на владиката ще кажа: Братко, ти си дошъл на земята като брат на човечеството. Бог не те е направил владика. Като чета в архивата на човечеството, никъде не е писано, че Бог е кръстил попове и владици. Те са кръстени от хората. Казват за някого, че е виден проповедник. – Възможно е, но той не се е родил виден проповедник. Той е ученик, дошъл на земята да изпълнява волята Божия. Това е правото разбиране на живота. Питам: Духовенството на православната църква почитано ли е от народа ? – Ще каже духовенството, че това е сектантство; дяволи са влезли между хората и ги учат да не почитат духовенството. – Не е така. Аз мога да им кажа, кои са причините за това. Ако си взел пари на заем от сто места и не ги връщаш на хората, кой е виновен, че не те почитат ? – Вината е в самия тебе. Ако си прав, аз няма да те защищавам. Според новото учение, аз не защищавам праведни хора. – Но хората трябва да ме почитат. – Това е тяхна работа. Аз не се занимавам с този въпрос. Единственото важно нещо за мене и за вас е да изпълним волята Божия.

Христос казва: „Каквото попросите в мое име, аз ще ви го направя.” – Какво трябва да просим ? – Ето важният въпрос. Някои просят пари от Христа, други просят здраве, трети – обществено положение и т. н. Военният ще проси от Христа да укрепи мищците му, че като влезе между неприятеля, да го победи и след това да го възнаградят. Проповедникът ще

проси от Христа красноречие, та като го слушат, да кажат: Умен е този човек, глава има. – Кои хора, които са говорили и проповядвали, не са били умни ? Това са хора, които говорят логично, свързано. Свързано говорят, но не всякога свързаните думи носят истината. – Аз искам да бъда красив. – Защо искаш да бъдеш красив? Аз зная причината, но не казвам. Всички хора просят ненужни неща, а нужното, същественото за тях, оставят настрана. Ще кажете, че животът е реален; трябва да живеете, да го използувате. Съгласен съм с вас. Това желание е общо за всички живи същества, не само за хората. То е тяхно право. Да живеят, това е закон. То е право за всички живи същества, но как трябва да се живее ? Това е първата наука, която трябва да се изучава. Христос казва: „Аз съм пътят, истината и животът". – Мислите ли, че лесно се живее ? Животът се нуждае от много обяснения.

Вие мислите, че за да се живее, са нужни много знания. – Човек може да живее и без много знания. Къде се е учило житното зърно, как да расте и да се развива? Къде е учило то, веднага да се приспособява към новите условия и само да върши работата си? То не се е учило нито от майка си, нито от видни философи, но, въпреки това, щом попадне в земята, веднага започва да расте и да се разклонява. Житното зърно знае какво да прави, а вие, като се натъкнете на известни научни факти, казвате: Така е направил Господ. Значи, убиеш един човек и казваш: Така е рекъл Господ. Заколиш една овца и казваш: Така е рекъл Господ. Невежа си. Щом приемеш, че за всичко Бог е рекъл така да бъде, трябва ли да ходиш на училище ? След това казваме: Бог е направил света така, че едни да бъдат учени, други – прости; едни богати, други – бедни; едни праведни, а други – грешници. Ако се разсъждава така, ще се създаде цяла каша. След това ще кажете: Така рекъл Бог. – Това не е философия, не е разсъждение. Това са изопачени човешки мисли, които ни заблуждават. Не казвам, че това става умишлено. В дъното на душата си, духовниците искат да кажат истината, но не смеят. В кой човек не се явява едно благородно желание ? Казваш: Искам да дам 5,000 лв. на една бедна вдовица. Не след много време казваш: Какво ще правят тогава родителите ми? Така желанието си остава в тебе нереализирано. Искаш да прочетеш произведенията на един отличен писател, но после се отказваш от него, под предлог, че нямаш време. Някой иска да се помоли на Бога. После си казва: Това не е културно, това са архаични останки. Отказваш се да се молиш. Аз съм виждал, как се молят на Бога умни, учени, културни хора. Някой седи в затвора, но и там се -

моли и казва: Моля ти се, братко, не ме бий! Питат го: Ти молиш ли се на Бога? – Не се моля. – Добре, сега ще се молиш на нас. Бедният се моли на банкера, да му даде пари на заем. Ученикът се моли на учителя си, да го вдигне на урок, да поправи двойката. Всички се молят. – На кого? – На когото не трябва. Те не знаят, как да се молят.

Съвременните хора минават за много културни. Те казват, че не трябва да се молят. – На кого не трябва да се молим? – На хората. – А на кого да се молим? – На Бога. – Значи, на Божественото не трябва да се турят никакви граници. То е като светлината и въздуха. – Ние ще се молим на Бога. – Да, но Бог не се нуждае от нашата молитва. Под „молитва" се разбират разумни отношения. Следователно, ще се молиш, когато разбереш и познаеш Бога. Ще се обърнеш към Него и ще кажеш: Господи, Ти, Който си направил света, дай ми повече светлина, да го изучавам. Ако искаш да изучаваш анатомията, пак към Него ще се обърнеш. Искаш да изучаваш астрономията, пак към Него ще се обърнеш. – Ама за астрономията трябвало телескоп. Кажи: Господи, дай ми такава тръба, чрез която да виждам всичко в света. – Сегашните астрономи знаят много неща. – Какво знаят те? Че имало водород, кислород и още много елементи на Слънцето. – Каква е температурата му, в какво състояние се намира – не знаят. Чета една научна статия, в която учените спорят върху температурата на Слънцето и дават различни сведения. Коя температура е истинската? Може нещо да е вярно, а може и да не е вярно. Други учени казват, че Слънцето нямало никаква топлина. То било твърдо тяло, динамически акумулатор, който събира енергията от пространството и, като динамична сила, я изпраща на земята и на другите планети. Тъй щото, светлината и топлината не идват от Слънцето, но се образуват на земята от енергията, която иде от него. Това не е противоречие, но факт. Действително, енергията иде от видимото Слънце, но светлината и топлината се образуват на земята. – Как се образува светлината? – Ще се помолиш на Бога, и светлината ще се яви. Тя се образува в нас, а не отвън. Виждали ли сте светлината отвън? Как ще си обясните състоянието на човека, който, при ясен слънчев ден, казва: Тъмно ми е. Някой учи при запалена електрическа лампа и казва на майка си: Тъмно ми е, мамо, в мозъка. Значи, има друга светлина в мозъка, която ни е необходима.

Тази мисъл е отвлечена, философска. Българинът е практичен, не обича дълго време да му говориш философски. Той казва: Не ми говори много. Кажи ми изведнъж, какво искаш. Българинът е бърз, в малко време

иска да свърши много работа. Ако отидете в селата, ще го видите, как работи през лятото. Той работи усилено, иска всичката си работа да свърши изведнъж. Гледаш, от пресилена работа, или се хлъцнал, или се навехнал, или се изсипал. После казва: Урочасай съм нещо. – Защо е пострадал ? – Защото, за да икономиса времето, вдига тежки, големи снопове. Разбира се, като вдига тежки снопове, все ще му хлъцне нещо. Аз не съм срещнал нито един човек, на когото нещо да не е хлъцнало. Говоря в преносен смисъл. Тогава всички хора са неразположени и казват: Майка ми така ме родила. – Не, майка ви така не ви е родила. – Какъв е цярът на това? – Малки снопчета ще връзвате на нивите и няма да се пресилвате в работата. Казват: Малко трябва да се работи. – Аз не казвам да не се работи, но да не се пресилвате в работата. Богатият казва, че не иска да работи. Кой ще работи тогава? – Бедният. Значи, богатият ще почива, а бедният ще работи. Това е старото учение, турено в нова форма. Новото изисква всички хора да работят, бедни и богати, учени и прости.

Това, което ви говорих, е предисловие към един разказ. Египетският фараон Озирис Бен, излязъл един ден из града и срещнал един войник със скъсани дрехи. Той го запитал: От коя дружина си ти ? Защо си толкова окъсан? –- Беден съм, не ми вървят работите. – Аз мога да ти помогна, кажи, какво искаш. – Наистина ли говориш ? – Каквото искаш, ще ти дам и ще се убедиш, че ти говоря сериозно. – Искам един здрав, хубав, издържлив нож, че като се упражнявам с него, началникът ми да бъде доволен от мене. Той му дал такъв нож и си заминал. По-нататък срещнал един учен, който живеел в едно от жилищата на египетските храмове. Фараонът запитал и него: Къде отиваш? – Изпъдиха ме от школата поради моето незнание. – Какво искаш? Аз мога да ти помогна. – Искам да ми дадеш знание да разбирам тайните на природата. Само така ще си пробия път. – Ще придобиеш това знание. Фараонът срещнал и трети човек, когото също запитал: От какво имаш нужда? Каквото искаш, ще ти дам. – Искам да владея законите на топлината, че когато хората ме измъчват, така да ги нагорещя, да не смеят да ме докоснат. – Иди у дома си и ще придобиеш тази сила. Най-после, фараонът срещнал и четвърти човек, най-умният от предишните, и го запитал: Какво искаш от мене? – Господарю, аз те познавам. Аз съм честен и справедлив. Това, което искам, ще използувам разумно; няма да злоупотребя с него. Искам най-малкото – една пръчица. Като чукна с нея, да получа, каквото искам. Ако съм гладен и чукна с пръчицата, да се сложи пред мене трапеза с различни яденета. Като

замръкна някъде в тъмна нощ, в дъжд и буря, и няма къде да се подслоня, да чукна с пръчицата и пред мене да се открие една колибка за подслон. Фараонът му казал: Понеже си най-умен от всички, ще ти дам тази пръчица, но няма да злоупотребиш с нея. – И действително, пръчицата разрешава всичко. Четвъртият бил млад ученик от школата. С желанието да има пръчицата, той издържал своя изпит. Той обичал една мома – Елтамар, най-красивата и най-умна египтянка, която казвала, че ще се ожени само за царския син. Младият ученик се явил пред нея и казал: Аз съм твоя избраник, искам да се оженя за тебе. Тя му отговорила: Докажи това!

Питам: Вие как ще разрешите този въпрос? Аз зная, как ще го разрешите. Елтамар имала свой пробен камък, а именно: Ако този, който има изкуството да направи един палат, пожелае да остане с нея заедно, той не може да бъде нейният избраник. Или ако сложи трапеза и пожелае да яде заедно с нея, той не може да бъде нейният избраник. Той казал: Аз зная свойствата на тази пръчица. Тя била гладна. Чукнал той с пръчицата, и трапезата се явила. Тя седнала да яде, а той веднага изчезнал и я оставил сама да яде. Вечерта нямало къде да се спрат да пренощуват. Той пак чукнал с пръчицата си и пред тях се открила хубава колибка, с меко, хубаво легло. Той веднага изчезнал, а нея оставил сама да си почине. Доволна от неговата обхода, тя си казала: Този е моят избраник.

Като заключение на разказа, казвам: Всеки, който иска да дели благата с вас, той не е вашият избраник. Днес мъжът казва: Да разделя благата с жена си. Жената казва: Да разделя благата с мъжа си. Докато казват така, те не са един за друг. Това скарва хората и разваля любовта им. За да се разберат, единият трябва да влезе вътре, другият да излезе вън. Това са двата свята – обективен или външен, и субективен или вътрешен, за които и до днес още философите спорят, кой от двата свята е реалният. Едни философи казват, че реално е само това, което можем да пипнем. Повечето хора, като тези философи, вярват на ръката си. Следователно, щом не могат да пипнат нещо, то не е реално. Мислиш ли, че ако пипнеш човека, ти си го хванал ? Колкото и да го пипаш, той е далеч от тебе, не можеш да го хванеш. Сянка хваща ли се? – Не се хваща. Хората са направени от материя, която се топи, като леда и снега. Тази е причината, дето хората умират. Достатъчно е да се изложите на Божествената светлина, за да се стопите. Който се страхува, не може да издържи на тази светлина. Той е осъден на смърт. За да издържа, човек трябва коренно да се

преобрази: нов мозък, ново сърце, нова воля му са нужни. Под „нови" разбирам – от друг състав. Ето защо, като се казва, че религията не е за всички, имам пред вид хора, направени от лед и сняг.

Аз проповядвам една религия само за хора, които любят Бога. От човек, който не люби Бога, нищо не може да стане. Какво ще стане с цветето, което не се огрява от слънцето? – Нищо не може да стане. – Какво ще стане с човека, който не яде здравословна храна? Какво ще стане с човека, който не пие чиста вода? Какво ще стане с човека, който не диша чист въздух? Пренесете тези неща в психичния живот и помислете, на какво ще уподобите храната, водата, въздуха и светлината? Кой от двата живота – физическият, или психическият е истински? – И двата живота имат своето предназначение. За вас е важно да прилагате следния духовен закон: Благото, което ви давам, да го използувате сами. Река ли и аз да взема участие, да го деля с вас, всичко е загубено. Майката спазва този закон. Когато направи нещо на детето си, тя се въздържа да не направи същото и за себе си. Тя се радва, че детето й само ще използува даденото благо от нея. Жалко е, че не всички майки спазват този закон. Щом не го спазват, те развалят всичко, което Бог е определил за тях.

Христос казва: „Каквото попросите в мое име, аз ще ви го направя." Това, което и ние ще ви направим, се отнася до сегашния ви живот. Ние проповядваме за настоящето, а не за бъдещето. – Нали има задгробен живот? – Задгробният живот е измислица, такъв живот не съществува. Според някои, задгробният живот бил по-реален от видимия живот на земята. Аз казвам, че задгробният живот е измислица, защото признавам само един живот, без никакви прекъсвания. Знаете ли на какво прилича физическият живот ? На стомна, която постоянно овлажнява. Хората опитват външната влага и я наричат физически живот. Какво има в стомната, каква е водата в нея, те не знаят. Въпреки това, те казват: Велик е животът. Те говорят за физическия живот, за влагата на повърхността на стомната. Истинският живот е в стомната, в Битието. Там е смисълът на живота, а не в овлажняването на стомната. После казват, че зад този живот имало друг. – Не, животът не е във влагата, във външните прояви. Той е вътре в стомната. Влагата е свързана с водата в стомната. Като се чукне стомната, веднага ще потече водата – истинският живот. Щом се пробие стомната, животът ще потече като чешмичка. Тогава хората ще кажат: Ето истинското благо. Всеки може да има такава чешмичка. Обаче, смисълът и разрешението на въпроса не е в счупването на стомната.

И тъй, животът е само един, той не може да бъде материален. Че се проявява чрез материята, това е друг въпрос. Само в Бога има живот – никъде другаде. Следователно, животът е само един, без всякакви ограничения. Ако животът се проявява само в материята, той не е целокупният живот, който ние разбираме. Като се развали черупката, т. е. физическото тяло на човека, казвате: Баща ми умря, приятелят ми умря. Чудни са хората, като казват, че някой умрял. Повикайте един ясновидец да чуете, какво ще ви каже. При умрелия той го вижда жив, как гледа тялото си и се смее. – Къде е собственикът на тялото?–Отвън. Той гледа, че тялото му се руши, както гори къща, и казва: Нека гори, аз ще си направя по-хубава. Хората казват: Умря човекът, изгоря къщата му! – и започват да плачат. – Кой умря? – Аз не съм умрял и не мога да умра – казва собственикът на тялото. Първото заблуждение в хората е, че се убедили в проповедите на свещениците, че ще умрат. – Защо умира човек? – Защото греши. И Бог каза на Адама: „В който ден престъпиш великите закони на живата природа, ще изгубиш живота си.” Това наричат хората смърт. А Христос казва: „Това е живот вечен, да познаем Тебе Единнаго, Истиннаго Бога.” – Кой е вечният живот? – Под „вечен живот” се разбира не само небесният, но и земният – целокупният живот.

Мнозина питат, отде получавам пари. Някои казват – от Америка, други – от болшевиците, от Русия. В заключение, и едните, и другите ей казват: Ако е за пари, и ние можем да проповядваме. Аз пък казвам: Нито от Америка получавам нещо, нито от Русия. Имам една пръчица и, като огладнея, чукна с нея – веднага дойде хлябът. Чукна втори път – дойде една ябълка или круша. После пак чукна, и всичко това се прибира. Като ожаднея, пак чукна с пръчицата, и пред мене се явява чаша вода. – Отде имаш тази пръчица? Аз зная, отде е тя. – Къде спиш? – Като се мръкне, и дойде време, за спане, чукна с пръчицата, и леглото се явява. Сутрин чукна пак, и леглото се прибира. Както виждате, моята къщичка постоянно се явява и изчезва – не я давам под наем. Който не разбира този закон, казва: Да си направя една къщичка, да я дам под наем, че да се осигуря. – Смисълът на живота не е в осигуряването.

„Каквото попросите в мое име, аз ще ви го направи”, – казва Христос. Желая всички да имате тази пръчица, и с нея да просите в името на Христа. Вечер дойде, чукнеш с пръчицата, и къщичката се явява. Сутрин пак чукнеш, и къщичката изчезва. Целия ден ти си свободен, работиш, разхождаш се, не мислиш за къщичката. Така могат да живеят всички.

Казвате: Това е хубаво, но прилича на приказка от „Хиляда и една нощ.” – Не, един ден така ще бъде. Това почива на един от великите закони на Битието. Според него, щастието и блаженството на човека се придобиват моментално. И нещастието иде в един момент. Някой се отчаял от живота, и туря край – самоубил се. – Защо се самоубил ?– Нямал средства да живее, объркал работите си. Ще кажете, че сиромашията е причина за отчаянието на човека. – Не е всякога така. Има случаи в живота, когато синове на американски милиардери се самоубиват. Дъщерята или синът пише на баща си: Турям край на живота си, не намирам смисъл да живея. Значи, и богат, и беден се отчайват от живота и се самоубиват. Много причини има за самоубийството. Има тъмни, мрачни моменти в човешката душа, но когато дойде Божественият чек, тази тъмнина изчезва, и радостта иде. Питам: Ако имате тази малка пръчица, няма ли да разрешите всички въпроси изведнъж? Например, имаш да плащаш на някого. Срещаш кредитора си, и той казва: Помниш ли, че ми дължиш сто хиляди лева? – Да, зная това. – И 50 хиляди лева лихва, стават 150,000 лв. Кога ще ги платиш? – Още сега мога да ги платя, Чукнеш с пръчицата, и се яви чек от 150,000 лв. Казвам: Вземи чека и си получи парите. – Хубаво е това, но дайте ни тази пръчица. – Ще ви я дам само при едно условие: да се научите да служите на Бога тъй, както аз Му служа; да осветявате името на Бога, както аз Го осветявам; да изпълнявате волята Му, както аз я изпълнявам. Отнасяйте се с голямо внимание и към най-малките бубулечици. Това наричам аз висок морал. Като видите едно дърво, да гледате на него като на нещо свещено, в което е вложено живот.

Питам: Какво щеше да представя човечеството, ако във всички хора беше вложен този висок морал? Такова учение сектанство ли е? Разделя ли то хората? Ако българите ме бяха послушали, аз бих чукнал с пръчицата си, и щях да им оправя всички объркани работи. Но сега няма да го направя. – Защо ?– Защото те не са готови да просят в името на Христа. Нека страдат, за да разберат, че има един Господ в света; че има една абсолютна правда. Ние не поддържаме престъпленията. Аз не искам да съдя никого. Като видя, че някой върши убийство, няма да го питам, защо убива човека, но като си замине, ще отида при убития, ще го разтърся и ще му кажа: Стани, иди си вкъщи. Като се изправи на краката си, той ме пита: Да съдя ли убиеца? – Не, забрави всичко. Като видя, че кредиторът хваща своя длъжник за гушата, ще му кажа: Чакай, какво искаш от този човек? – Дължи ми той. – Колко ти дължи ? – 50 хиляди лева. – Ето, вземи тези пари

и пусни човека на свобода. – Добър, благороден човек си ти. – Като хванеш друг длъжник, който не може да ти плати, ела пак при мене. Това е Божественото учение, което трябва да дойде в света. Всеки трябва да отвори ума и сърцето си, да плаща за своя ближен. Всеки трябва да помага. Който иска да върши волята Божия, трябва да плаща.” Това значи да владееш магическата пръчица. Тази пръчица се е проповядвала във всички школи. И когато тя дойде, светът ще се оправи. Тогава земеделецът няма да оре нивата си с волове, но ще махне с пръчицата, и нивата ще се изоре. После, ще махне с пръчицата си, и житото ще се посее, ще израсте, ще върже, ще узрее и ще се ожъне. Ще си вземе, колкото жито му е нужно. Излишъкът ще си отиде, отдето е дошъл. Няма да го остави на нивата, мравките да го разнасят. Казвате: Това са залъгалки. – Да, Бог е създал този свят за залъгване на хората. – Защо ?– Понеже небесният свят е толкова сериозен, че ангелите, за да си починат, от време - навреме слизат на земята, между хората, да се забавляват. Ние сме техни залъгалки. Те слушат нашите спорове върху религиозни и научни въпроси и се смеят. Като се върнат на небето, питат ги: Какво правят учените хора на земята ? – Занимават се, учат, развиват се.

„Каквото попросите в мое име, аз ще ви го направя.” Това е великият закон на любовта, която Христос проповядваше. Бог се проявява в любовта. Следователно, когато дойдем в контакт с Бога, с Неговия ум, сърце, воля, душа и дух, каквото пожелаем, можем да го направим. Христос казва: „И по-големи чудеса от мене ще правите.” Във времето на Христа нямаше условия за големи чудеса. Ще кажете: Да се говори така, това е светотатство. – Кога ще правим и ние такива чудеса? – Когато се научите да осветявате Божието име; когато имате магическата пръчица. Ако дадем още днес на някого тази пръчица, той веднага ще напусне службата си. Ако е чиновник, той ще отиде в канцеларията, ще чукне с пръчицата, и в един момент ще свърши не само своята работа, но и тази на своите другари. Като дойде началникът, ще види, че всички чиновници седят без работа – свършили всичко. Ще даде друга работа, и нея веднага свършват. Чиновниците се чудят, какво става с тях. Казват: Колко сме работни днес! Изкуство е, така да чукнеш с пръчицата, че никой да не те види. Чиновниците ще заспят, и в това време ти ще чукнеш с пръчицата. Като свършат работата, ще им кажеш: Хайде да поговорим за новото учение и за великите работи в света. Има смисъл да се освободят хората от работа, но да използуват времето си разумно, не да ядат и пият. Тогава

мъжът и жената в къщи ще се радват на пръчицата, като на Божествено благо. В нея е бъдещата наука, която всички ще изучават. – Може ли да се придобие тази пръчица? – Може, но за това е нужна абсолютна вяра. В миналото някои са прекарвали по 30 – 40 години в горите, други са живели в пустините, но и там не са намерили пръчицата. Сега хората трябва да живеят в света, там да придобият истинското знание. Само чрез страданията можем да намерим Господа – било като свещеник, като учител, съдия, войник и др. Страданията – това е гъстата материя, в която дойде Мойсей да изведе израелския народ. В тази материя той направи чудеса. Следователно, всеки, който може да извади човечеството от материалния живот, т. е. от гъстата материя, и той ще прави такива чудеса, каквито не сте виждали. Наистина, сегашният учен свят се съмнява в чудесата; ще пита, как е възможно да стават днес такива чудеса. – Много просто, ще чукнеш с пръчицата си, и, каквото пожелаеш, ще го направиш. – Как става това нещо? – Както стават нещата в приказката. – Може да е илюзия. – Чукна с пръчицата си, занасям този човек на слънцето и след малко го връщам. После го питам, какво има на слънцето, а той мълчи, не се издава, не иска да мине за смахнат. Не само един учен, но и десет учени да отидат на слънцето, няма да смеят да кажат, че са ходили там. Не само това, но и да им сложат трапеза,, пак нищо няма да кажат. – Защо не смеят да кажат, какво са видели? Защото общественото мнение не е в съгласие с това, което може да се постигне чрез пръчицата. Според тях, това е в разрез със законите на природата. Ако го приемат, в техните разбирания ще стане голям преврат. Всички ще питат, как можем да живеем, без да орем и копаем. Ще станем много мързеливи. – Не, и тогава ще работите.

Казвам: Хората още не са работили. Досега те само се мъчили и трудили. Отсега нататък ще работят. Сега те спорят, карат се, бият се. Тогава ще живеят в мир; лицата им ще бъдат светли, красиви. И каквото пожелаят в името на Христа, ще им се даде. Просете това, за което ви говоря. Нали вярвате в Христа ? Днес има 500 милиона християни, между които сте и вие. На вас е познато това учение. Просете в името на Христа! Обърнете се към Бога, към живия Господ, Който през всичките векове е пращал учени хора, да просвещават невежите. Аз вярвам във всички учени хора – физиолози, астрономи, биолози, държавници, изпращани все от Бога със специална мисия. Художници, скулптори, музиканти са дошли на земята да помагат на човечеството. Това са все таланти. Не всеки може да бъде музикант, художник или учен. Следователно, и най-малката дарба,

която имате, то е малката пръчица. Употребете я на място. Изправянето на света става от малките работи. Било е време в развитието на човечеството, когато майките и бащите изяждали своите деца. И това е било култура! Било е време, когато и децата са изяждали своите родители. Но да оставим това настрана. Колко пъти, и до днес, майката казва на децата си: Изядохте ме! Значи, някакъв далечен спомен се събужда в нея. В тази далечна епоха на месоядство и човекоядство, хората са минали през големи страдания, които постепенно са повдигали тяхното съзнание.

В далечното минало, в епохата на човекоядството, един голям, учен адепт донесъл на земята едно житно зърно. Тогава хората се ядели едни други. Житното зърно казало на хората: Аз нося нова култура. Ще премахна месоядството и ще се пожертвувам за храна на човечеството. Хората го приели с благодарност, като благословение, изпратено от Бога. В сегашния век иде друго благословение за човечеството. Друго житно зърно иде на земята – то е зърното на любовта. Христос слиза сега на земята и носи това житно зърно. Това зрънце ще бъде посято в мозъка и сърцето на всички живи същества и като израсне, то ще измени характера на цялото Битие. Всички същества ще заживеят разумно. Дали вярвате в това, не е важно. Христос е започнал да сее това зърно. То расте само под лъчите на любовта. Тя иде като принцип, който ще се приеме от всички разумни същества. Това зрънце расте само под лъчите на Божествената светлина и топлина. То ще черпи от земята соковете на безсмъртието, То ще донесе вечния живот. Сегашните растения носят смъртта, а новите житни зрънца, които Христос носи, са носители на безсмъртието. Те представят дърво-. то на живота.

Иде време, когато дървото на живота ще бъде посято. Христос иде на земята, да донесе дървото на живота, т. е. магическата пръчица. Жива е тази пръчица. Тя ще расте нагоре и ще се огрява от Божествената светлина и топлина. Тогава стихът: „Каквото попросите в мое име, аз ще ви го дам" – ще се реализира. Така казва Христос.

8. Беседа от Учителя, държана на
4 май, 1924 г. София.

Напразно ме почитат

„Но напразно ме почитат, като учат
учения и заповеди човечески."
Матея 15:9

Има много учения, които показват на човека, как трябва да живее. От дълбока древност до днес съществуват безброй методи, религии, философски системи, които целят да посочат на човека истинския път, в който трябва да ходи. Въпреки това, човек се стреми към нещо свещено, вложено в неговата душа. То е Божественият огън, който никой не може да изгаси. Обаче, сам човек е в състояние да се изопачи, да изврати живота си, да стане нещастен. Вън от него, никой не е в сила да го направи нещастен. Следователно, ако съвременното човечество е нещастно, причината за това са хората, които го съставят – никой друг. Като говоря за човека, разбирам космичния, първичния човек, от когото сегашният представя малка частица. Космичният човек подразбира съвкупност на всички хора, т.е. цялото човечество.

„Напразно ме почитат, като учат учения и заповеди човечески." По какво се отличават човешките заповеди от Божествените? Човешките заповеди се отнасят до дребните, обикновените прояви на живота, а Божествените – до принципите на живота. Например, човешка заповед е следната: като умре човек, как да го погребат – с колко свещника, в какъв сандък да го турят, колко венци да му купят, къде да го заровят и т.н. И това е хубаво, но е човешко. Идете в дома на някоя домакиня, ще видите, колко заповеди се прилагат там. Всеки дом, всяка домакиня има свои закони и заповеди – все човешки. Вижте, как човек започва да си строи къща. Първо, той изчислява, колко тухли, греди, камъни са нужни; после, определя качеството им. И това е на място, но е човешко. Всеки народ си има свои закони и заповеди: как да се обличат хората, какви къщи да си правят, какви отношения да имат помежду си. Който не изпълни тези заповеди и закони, минава за некултурен. Ако отидеш в Китай, облечен по европейски, ще гледат на тебе с неразположение. Христос засяга отдълбоко същината на Божествените заповеди и учения, защото само чрез тях можем да служим на Бога. Днес хората отделят физическия живот от духовния и

ги разглеждат поотделно. Всъщност, един живот съществува. Физическият живот е проява на духовния, но не е отделен от него. Физическият живот се определя от разбиранията на хората. Разбиранията им зависят от тяхната интелигентност, а интелигентността – от техния духовен живот. Разбирането, интелигентността на човека са сили, а степента на една сила зависи от материала, от горивото, които й дават подтик и направление. Колкото по-буйна е водата, толкова по-голяма динамична сила развива тя.

Като говори за човешки и Божествени учения и заповеди, Христос има пред вид условията на истинския живот. Той казва, че в почвата на любовта се крият всички условия за съграждане на истинския живот. Волята е първият орган, чрез който човек може да реализира вълделенията на своята душа. Често хората грешат, защото търсят щастието си вън от себе си. Те не подозират, че щастието е в самите тях, в любовта, като първа възможност, вложена в тяхната душа. Дай път на любовта, и ти ще бъдеш щастлив. Как постъпва любещата майка със своето дете? Тя му дава чиста, здравословна храна, добре приготвена. Ако детето е здраво, ще се ползува от тази храна. Ако не е здраво, всички усилия на майката отиват напразно. И обратно: ако детето е здраво и може да използува разумно храната, но майката няма условия да му доставя добра храна, резултатът пак не е добър. Ето защо, когато се говори за волята, подразбирам, че нейните възможности са скрити в любовта. Волята не може да се прояви без любов. Днес повечето хора разрешават въпросите без любов. Те казват: Има закон, който разрешава въпросите. – Какъв е този закон ? Всеки закон, който не нарушава непреривността на живота, има смисъл да се прилага. Обаче, щом нарушава тази непреривност, той не е истински. Всеки закон, който създава условия за вечния живот, е Божествен. И обратно, закон, който руши основите на живота, е човешки. Човешките закони ограничават хората и водят към смъртта. Като посещавате по-големите градове в България и в Европа, ще видите, как болестите се ширят навред. Ще кажете, че условията са такива. – Не, зад условията се крие друга причина. Хората мислят, че могат да пренебрегнат Божиите закони, без да се натъкнат на лоши последствия. Те се страхуват от последствията за неспазване на човешките закони, а не се страхуват, като не спазват Божиите закони.

Христос казва: „Напразно ме почитат, като учат учения и заповеди человечески." Поради тези учения, светът е разделен на общества и народи, които постоянно враждуват помежду си. Има хора, които са заети

единствено със задачата, да внасят омразата между близките си. Мислите ли, че Бог не следи всичко? Мислите ли, че Той не е буден? Съвременните хора мислят, че те могат да направят всичко; че те могат да наредят всички работи. Това е голямо заблуждение. Ако мислите, че в природата не съществува никаква разумност, че всичко е в пълен безпорядък, това е отражение на вашия живот. Вкусът на трескавия е изопачен. Каквото и да му се сготви, всичко му е горчиво, безвкусно. Това показва ли, че на всички храната е горчива ? Даже близките му ядат с приятност, с вкус. Причината за невкусното ядене е само в него. Като мине треската, и на него храната е вкусна. Казват: Човек за човека е вълк. Животът е лош, хората са лоши. – Да, това е така, но само за болните, за трескавите хора. – Но така мислят повечето хора. – Така мислят, защото повечето хора са неспокойни, болезнени. Вижте, как са обтегнати мускулите на лицата им. Очите им са светещи, подвижни, като че ли неприятели ги гонят. Жена срещне мъж и се озърта плахо, да не би той да има лоши намерения. Мъж срещне жена, и той се озърта, да не помисли тя нещо лошо за него. Богатият се озърта, да не би да го следи апаш. Той туря ръцете си в джобовете, да не би да пипне някой кесията му. – Защо става така? – Защото хората се отказали от Божествените закони. Ако спазваха великия закон на любовта, нямаше да има сила, която да ги сломи. Това може да се провери, да се подложи на опит. Никой не може да направи зло на човек, в сърцето на когото любовта цари. Дето влезе този човек, навсякъде носи благословение. Казваш: Как ще позная този човек ? Може и той да е апаш. Човекът на любовта нито краде, нито него крадат. Той отдалеч познава крадеца. Като разбере, че някой се готви да го сбере, той му пише: Приятелю, зная, че се нуждаеш от средства. Колко пари ти трябват? Той му отговаря: 10 хиляди лева. – Ще получиш парите навреме, без да дохождаш при мене. Питате: Отде има пари този човек? – Той владее магическата пръчица. Щом чукне с нея, той получава всичко, каквото пожелае. Ще кажете, че това е преувеличено. Питам: Царят не владее ли магическата пръчица ? Каквото каже, става. – Трябва да се отвори война! И войната става. Вземе перото и пише: Този затворник да се помилва, онзи затворник да се помилва. И вратата на затвора се отваря. Щом тропне с пръчицата си и пожелае нещо, всичко става. Това не са ли приказки от „Хиляда и една нощ" ? Ако царят си служи с магическата пръчица, защо и човекът на любовта да не си служи с нея? Казва се, че сме нездравомислещи хора. Кой е здравомислещ ? Като се проповядва едно учение, не трябва ли да се

опита? По какво ще се познае, че е истинско учение? – По резултатите му. Тогава нека се опитат всички съвременни системи: религиозни, обществени, политически. .Нека първо се направи опит със стотина души, а не с цели общества и народи. Ако едно учение има добри резултати в малкото, такива ще бъдат резултатите и за целия народ. Ако резултатите не са добри в малкото, т.е. в малцинството, няма да бъдат добри и в болшинството. Така трябва да мислят и да постъпват умните народи.

Да се върнем към стиха; „Напразно ме почитат." Що е почитание? Днес мъжете изискват почитание от жените; учителите – от учениците; военачалникът – от войниците; господарят – от слугите си. Когато жената не почита мъжа си, когато войникът не почита началника си, когато слугата не почита господаря си, това внася крайно възмущение в онези, които са на власт. – Мъжът, военачалникът, господарят. Ако е въпрос за привидно почитание, то лесно се отдава. Войникът лесно може да отдаде почит на своя началник, а зад гърба му да говори най-лошо за него. Почит ли е това ? И жената може да върши лоши работи зад гърба на мъжа си, а външно да го почита. Почит ли е това? Това е лицемерие. Хората са свикнали на това лицемерие и се радват на външното почитание. Господ казва: Аз не искам външно почитание. Почитанието трябва да излиза от дълбочината на човешкото сърце. Разумни отношения трябва да има между учителя и ученика. Разумни отношения трябва да има между мъже и жени. Разумни отношения трябва да има между офицери и войници. Разумни отношения са нужни навсякъде. Ние .разглеждаме нещата от Божествено становище. Кой е войник? Ще кажете, че не ни са нужни войници. – Не, войници ни трябват. Досега имаше войници, които се биеха на бойното поле. Днес са нужни войници да подържат доброто в света, но без пушки и саби. Те са нужни не само за България, но за целия свят. Това не говоря само аз. Това говори целият разумен свят. Той е турил в действие великия Божи закон – законът на Любовта. Той работи отвътре навън. В умовете и сърцата на всички хора става известна промяна. Всички ще познаят, че Любовта работи в света. Когато ледът започне да се топи и разклаща в основата си, какво показва това? – Пролетта иде! Топлината вече се увеличава.

Мнозина казват, че между хората нямало вътрешна връзка. Това е погрешно твърдение. Днес връзката между хората се усилва, любовта им също. И те се стремят към разумен живот. Те търсят здрава основа. Една основа има – Любовта. Един закон съществува – законът на Любовта.

Следователно, когато сегашният живот се постави на основа на любовта, всички останали закони ще се съгласуват с нея. Тогава ще се смущават ли хората от нещо? Ще се безпокоят ли? Ще боледуват ли? Сега хората боледуват, понеже са под постоянно напрежение, страх и безпокойство. Днес няма спокоен човек на земята. И като е буден, и като спи, той е под постоянен страх. И свещеникът, и проповедникът, и военният, и учителят – всички се страхуват. Питам: Като се страхуват хората толкова, къде е тяхната вяра? Казват, че има един Бог в света, всесилен, всемъдър, а при това се страхуват. От какво се страхуват ? Условията били тежки, животът труден, щели да умрат от глад. Може ли детето да се страхува, че ще умре гладно? Щом майката е разумна, детето никога няма да умре от глад. Ако умре, майката е била неразумна. Ако детето се страхува от майка си и баща си, това не ги препоръчва. Когато малкото дете се страхува от по-големия си брат и сестра, това не ги препоръчва. Дето има страх, смущения, там разумността отсъствува. Ще кажете, че законите са разумни и неизменни – зависи за какви закони се говори. Божествените закони са живи сили, които действуват непреривно и неизменно в природата. Човешките закони, обаче, са подложени на постоянни промени.

Ще приведа един случай из живота на египетския фараон Озирис Бен, за когото говорих в една от миналите беседи. Той издал един закон, според който, всеки човек, хванат в престъпление, се осъждал на смърт. И обратно: всеки, който направи едно добро, се възнаграждавал богато. Един беден селянин направил едно престъпление, заради което го затворили и осъдили на смърт. Преди да се изпълни смъртната присъда, той успял да избяга и хукнал по течението на реката Нил. В това време той видял, една млада мома се дави. Веднага се хвърлил във водата и я спасил. Тя била дъщеря на Озирис Бен. Хванали го, когато той изнасял девойката на брега. Как мислите ? Приложило ли се смъртното наказание върху него ? Той бил богато награден за стореното добро. Ето защо казвам, че човек трябва да прави добро. Доброто неутрализира всички престъпления и злини, извършени в миналото. Ако не прави добро, човек се натъква на сторените престъпления в далечното си минало. Ако искаме да възпитаме правилно младото поколение; ако искаме да възпитаме своите братя и сестри, трябва да им дадем добър пример с живота си. Учителят трябва да се отнася със снизхождение и внимание към учениците, а те трябва да го почитат и никога да не го огорчават. Като вижда, как постъпва учителят, ученикът е готов да следва неговия пример. Ако мъжът иска да бъде почитан от жена

си, той трябва да бъде нежен, любящ към нея. Ако мъжът е нежен към жената, тя е готова да му даде всичкото уважение и почитание. И господарят трябва да бъде нежен и внимателен към слугата си, за да получи неговото внимание и уважение.

„Напразно ме почитат." И съвременните хора искат почитание, без да бъдат нежни и внимателни към другите. Тогава да бъдем силни. – Как се изразява силата на човека ? Ако може да вдига тежест от 200 кг., силен ли е той? Физически може да е силен, но не и духовно. Друг пък е силен в друго отношение. Един факир от Индия попаднал в общество на английски офицери, които се забавлявали. Те се обърнали към него, като поискали да им покаже няколко фокуси. Той им направил няколко фокуса, но те не останали доволни, искали да им покаже нещо по-съществено. – Добре, и това мога да направя. Както седите на столовете, така ще останете, без да можете да се мръднете. – Това е невъзможно! – извикали всички. Да заковеш английски офицери на столовете! Обаче, факирът приложил опита и си отишъл. Те се опитвали всякак да станат от местата си, но не могли. Така останали два-три часа приковани на местата си. Най-после се принудили да извикат факира да ги освободи. – Интересно, как ги е приковал ? – Ще кажете, че и това е приказка от „Хиляда и една нощ." Не, последните открития в науката показват, че природата разполага с велики тайни сили, още скрити за човека. Бог е господар на тези сили. Той ни свързва и развързва, когато пожелае.

Питат ме, как ще се оправи светът, и кога ще се оправи. – Аз зная датата, когато светът ще се оправи. – Кога ще стане това ? – Когато всички хора се превърнат на вода. Ледът и снегът ще се стопят, нищо няма да остане от тях. Тялото на човека ще се пресъздаде, няма да бъде като сегашното. Мислите ли, че тялото на сегашния човек е съвършено ? Тъй както е устроен човешкият организъм, в сравнение с бъдещия, не е съвършен. Още много има да се работи върху него. Ако сравните млекопитаещото с човека, разликата е голяма, но човек има още да се развива. Животното няма чело, нос, брада, което показва, че няма разум, няма и воля. Животните са наблюдателни. Те са будни за дребни работи, не се интересуват за причините и последствията на нещата. Човек има високо чело, нос, брада, които го отличават от животните. Но ако разглеждате хората, ще видите, че и те се различават един от друг. Всеки човек има лице, но голяма е разликата в чертите на лицето на добрия човек и на престъпника. В очите на добрия човек се чете мекота, благост. От тях

излиза бяла, приятна светлина. Очите на престъпника излъчват тъмнина. Всичко в него е дисхармонично. Очите са огледало на човека. В тях се отбелязват и физическите, и психическите прояви. Погледът на болния е мътен, раздвоен. Щом оздравее, очите му стават бистри, ясни. Разумният човек се познава и по движенията си, както и по начина, по който си държи главата. Обикновено тя е изправена, което показва сигурност, че уповава на нещо велико. И войникът, преди да попадне в плен, държи главата си изправена. Като пленник, той навежда главата си надолу.

Веднъж се разговаряхме по различни въпроси с един познат. Той казваше: Човек трябва да бъде мъжествен, смел; да не се оставя да го тъпчат. Ако ми ударят една плесница, и аз ще ударя. Човек има достойнство, няма да се оставя да го обиждат. – Ти си пленник, и десет войника вървят след тебе. Какво ще правиш, ако един от тях те удари с пушката си ? Ще го удариш ли и ти ?

– Не, ще си вървя напред, нищо няма да направя. – Така е, и генерал да си, като пленник, ще глътнеш този горчив хап. Според Христовото учение, ако те ударят по едната страна, ще дадеш и другата. В случая, Христовото учение е приложимо. Ако не го приложиш, очаква те нещо по-лошо. Аз наричам герой този, който, попаднал в плен, може да разположи войниците и да се разговаря с тях приятелски. Ако е в сила да ги застави да приберат ножовете и пушките си и да го почувствуват като свой брат, той е истински герой. – Може ли да стане това?

– Може. То се отнася до онзи, който познава законите. Ако не познава законите, той нищо не може да направи. Добрата домакиня може всичко да прави и то навреме. Истински герой е онзи, който дава път на Божията Любов в себе си. Истински герой е онзи, в ума на когото прониква Божествената светлина. И наистина, през всички времена и епохи, герои са били само ония, в които са работили Божията Любов и Божията Мъдрост. Други герои аз не познавам.

Често ме запитват: Как ще се спаси светът? – Като дадем място на Бога, да живее в нашите сърца и умове. – Как ще познаем, че Бог живее в нас? – Много просто: Ако на обидите не отговаряш с обиди, Бог е в тебе. Ако на всяка обида отговаряш с усмивка, Бог живее в тебе. Ако апаш се готви да те обере, а ти предварително му дадеш кесията си, Бог живее в тебе. Виждаш, че някой се готви да извърши престъпление. Не го избягвай, но му дай един добър пример. Важно е да познаеш истинския престъпник. Ще кажете, че той се познава по лицето. – Не, има привидни черти на

престъпление. Според мене, истински престъпник е онзи, който не дава възможност на Божествения Дух да се прояви в него. То е начало на всички престъпления. А това не е писано на лицето. Изкуство е да познаеш човека.

Един мъж бил крайно недоволен от жена си. Често си казвал: Няма по-лоша жена от моята. Един ден жена му отишла при един адепт, да се посъветва, как да задоволи мъжа си. Той й помогнал така да се преобрази, че да не я познае мъжът й. Тя се върнала вкъщи, облякла се с нови дрехи, направила си особена прическа и така променена излязла в града, тъкмо когато мъжът й се връщал вкъщи. Той я погледнал, харесал я и се запознал с нея. Започнал се сърдечен разговор между тях. Така те се срещали няколко дни наред. Като се връщал вкъщи, той казвал на жена си: Срещнах една жена – благородна, внимателна и нежна, не е груба като тебе. Влюбих се, искам да се оженя за нея. Ще те моля да ме освободиш. – Бъди свободен, насила не мога да те задържа. Привидно тя напуснала дома си, за да дойде другата жена. Сега животът им се подобрил, тя била нежна, усмихната. И той разположен, доволен, готов на всякакви жертви. Така живели десет години: тя преобразена, а той влюбен в нея. Най-после, тя отишла пак при адепта, като го помолила да я върне в първия вид, и така се върнала у дома си. Като я видял, мъжът й останал изненадан. Тя била неговата първа жена. Значи, тя хвърлила маската си, под която се криела.

И съвременните хора мислят, че се домогнали до нещо ново, но като хвърлят маската от лицето си и новите дрехи, виждат, че са пак същите. И с маска, и без маска, жената е една и съща. По-лоша ли е била без маска ? Дайте на човека пари, направете му къща, да видите, колко е добър. Обаче, тази добрина е временна. Като му вземете богатството и къщата, той ще се опълчи срещу вас. Като му върнете богатството, той става пак добър и се възхищава от вас. Това не е любов. Любовта се проявява вън от материалните блага.

Христос казва: „Напразно ме почитат." Днес повечето хора започват с човешкото. Като се осигурят, те казват: Нали си имаме дом, жена, деца, нищо друго не ни трябва. Не, започнете с Божествения закон. Вложете любовта в душата си, във всичката й пълнота. Направете следния опит: Изхвърлете страха вън от себе си; бъдете тихи и спокойни и отправете ума си към Бога – Създателят на света. Така свързани с Бога, отправете мисълта си към Марс, Венера, Сатурн, Юпитер, най-после и към Слънцето и се постарайте да разберете, какви са отношенията между тях. После, запитайте се и си отговорете: Защо една от най-големите планети, Юпитер,

е поставена между Марс и Сатурн. И най-учените астрономи не могат да отговорят на този въпрос. Как мислите, ако се пренесете на Венера, ще имате ли по-добри условия от досегашните ? Учените астрономи казват, че само на земята има живот. На Венера и на другите планети нямало живот. Защо е така, и те не знаят. Това са учения и заповеди человечески. Според мене, това е мнение на няколко учени; то не е абсолютна истина. Който иска да разбере самата истина, трябва да отиде на Венера, сам да провери, има ли там живот, или няма. Ако един от тези учени отиде на Венера и се върне оттам, той ще разказва своите наблюдения, но никой няма да му вярва. Който слуша, ще каже: Липсва му нещо, дъската му хлопа. Обаче, ако същият учен наблюдава чрез телескоп Венера и каже, че там няма живот, всички ще му вярват. Ако каже, че Слънцето е огнено тяло с висока температура, всички ще се произнесат за него, че е учен, че разказва за последните открития на науката. Това още не е наука. – Кой е ходил на небето, да знае, как са работите там? – Ами когато Христос се възнесе с тялото си пред своите ученици, къде отиде Той? Някои казват, че отишъл при Бога, при Отца си. Други казват, че както Го видели ангелите да слиза и възлиза нагоре, така пак ще слезе на земята. Някои пък казват, че е грешно да се говори за такива работи. Кое не е грешно ? Да се мисли като вас ли ?

Христос казва на учениците си: „Идете и проповядвайте това учение, и аз ще бъда с вас до скончанието на века." – Защо отиде Христос на небето? – Да разбере нещо за новата земя, която сега се устройва. Той искаше да види новата земя, която Бог създава за своите възлюбени. От 2000 години Христос изследва новата земя – новият Йерусалим, дето ще се преселят праведните. Това означава стихът: „Дето съм аз, там ще бъдете и вие."

Казвате: Това учение още не е доказано. – Фактически то не може да се докаже. Колцина видяха възнесението на Христа? – Само няколко от учениците Му. Едни повярваха, а други се усъмниха в това. Голямо е човешкото съмнение. Някои се запитват: Възнесе ли се, наистина, Христос, или това беше илюзия? Тогава и аз питам: Ти наистина ли живееш, или това е илюзия? Ти наистина ли се храниш, или това е илюзия? Ако те лишат от чувствителността на твоята ръка, или от възможността да виждаш, да чуваш, да вкусваш, как ще докажеш, че ядеш? Значи, вие живеете в един илюзорен свят. Животът ви е пълен с илюзии. Има философи, които вярват само на това, което пипат, виждат или чуват.

Някои отиват до крайност: от много философствуване са дошли дотам, че преди да си легнат, пипат леглото си, близките предмети, най-после и себе си, и като се убедят, че всичко това съществува, лягат си спокойно да спят. Като срещнат някой свой приятел, пак ще го пипнат, за да се убедят, че той съществува. Вяра е необходима на човека.

Съвременните хора трябва да имат положителна философия, да стъпват на здрава основа. Иначе, ще се намерят в положението на онази малка ябълка, за която. се говори в един окултен мит. Това се отнася до епохата, когато дърветата и растенията били интелигентни и могли да говорят. Малката ябълка срещнала един адепт и му казала: Искам да ме посадиш на хубаво място, дето намериш за добре. Той се съгласил да изпълни желанието й. Занесъл я на едно високо планинско място и там я посадил. Тя го запитала: Мога ли да стана голяма като планината ? – Можеш. – Мога ли да стигна до Слънцето ? – Можеш. Тя разбрала думите му буквално. Расла, порасла, стигнала 10 метра височина и повече не се издигнала. Като видяла, че не е висока като планината и не могла да стигне Слънцето, ябълката казала на адепта: Не съм доволна от тебе. Ти не издържа на обещанието си. Както виждаш, аз не съм нито като планината висока, нито мога да достигна Слънцето. – Каквото искаш, това ще направя – отговорил адептът. Той извикал един дървар и го накарал да отсече ябълката. После да запали огън и да я изгори. Ябълката изгоряла и се превърнала в дим и пепел: димът стигнал до Слънцето, а пепелта се разстлала по планината. – Доволна ли си сега ? – запитал я адептът. –Сега съм по-недоволна от тебе. Върни ме в първото положение. Разбрах, че смисълът на живота не е в големите неща. Предпотопните животни и растения бяха големи, но нямаха интелигентност. Казвам и на ябълката, и на вас: Смисълът на живота е в изпълнение волята на Бога.

Христос казва: „Напразно ме почитат, като учат учения и заповеди человечески." Като ме слушате да говоря, питате: Кажи ни, как трябва да живеем ? – Много просто, бъдете спокойни, не се смущавайте за нищо. Бъдете весели и радостни. – Лесно се говори така, но ние нямаме пари, боледуваме, страдаме. – Забравете всичко. Поне за момент забравете всичко и мислете, че имате пари, че сте здрави. – Искаме да бъдем щастливи. – За да бъдете щастливи, трябва да ви се вземе нещо от това, което имате. Казвал съм ви и друг път, и сега ви казвам: Има ангели, които са готови да сменят своя живот с вашия. Как мислите тогава, нещастни ли сте? Вие очаквате щастието и спасението си някъде отвън, без да

подозирате, че това зависи от вас, от вашия ум. Бог е във вас и, ако само за момент повярвате в това, Той ще ви се открие, ще ви даде всички възможности и условия за развитие. – Ако Бог ни се открие, ние трябва да се откажем от живота си, от своите близки и приятели. – Това е неразбиране на живота. Да познаеш Бога, и Той да ти се открие, това е най-голямото благословение за тебе. Ще живееш между близките си, ще работиш с тях заедно и ще се ползуваш от светлината, която Бог ти е дал. Това значи, да намериш истината, която освобождава. Вие седите със своята пръчица всред природата, наблюдавате камъните и дърветата и не знаете, какво да правите. Природата е жива и разумна, пълна с интелигентни същества. Ако знаете техния език, ще влезете в разговор с тях, и те ще ви услужат. – Възможно ли е това? – Възможно е, но трябва да владеете едно изкуство. Какво прави великият цигулар? Той говори на човешките души, и всички го разбират. Беден ли е този човек? Ако изпадне в чужд, непознат град, той ще се спре пред една градина, ще отвори цигулката си и ще засвири. Щом започне да тегли лъка по струните, всички минувачи ще се спрат. Всеки ще извади нещо от джоба си и ще тури в неговата чинийка. После ще засвири хора и танци, и всички ще заиграят. – Защо играят тези хора? – Защото цигуларят говори на езика на техните души, и те го разбират.

Природата си служи с различни методи. Когато иска да помогне на човека, тя го поставя актьор в някоя класическа пиеса и ще - не ще, той започва да играе. Кой човек не е играл ? И вие сте играли. Докато играехте, бяхте добри хора. Щом престанахте да играете, изгубихте радостта и веселието си. Няма по-хубаво нещо от играта. Докато учи и работи, човек играе музикално. Това е Божествена игра. И наистина, докато цигуларят тегли лъка по струните, работите му вървят добре. Щом престане да свири, всичко му тръгва назад. Трябва да знаеш, как да свириш и да играеш. Ако знаеш как да говориш и да управляваш езика си, живата природа ще ти отговори. Тя е много отзивчива; даже на камък да седнеш, хлябът ще дойде. Ако говориш разумно, здрав ще бъдеш. За разумния всичко е постижимо. Неразумният, като заболее, търси помощ отвън. Защо някой се лекува мъчно ? – Защото разумната природа очаква деня, когато той ще повярва. Всичко зависи от вашата вяра. Христос казва: „Да бъде според вярата ви!" Аз прибавям: Да бъде според вашата любов, според вашата надежда, според вашата разумност. Какво ви липсва, за да бъдете весели ? Ще кажете, че има нещо, което ви липсва. – Не, нищо не ви липсва. Още

днес зачеркнете всички заповеди и учения, обърнете нов лист и дайте простор на Божественото в себе си. Хиляди години сте живели в човешкото. Светът е пълен с инвалиди, резултат на човешкия живот. Ако не дадете път на Божественото в света, инвалидите ще се увеличават, но няма да се намаляват. Ако не възприемете Божията Любов, няма да разрешите въпросите в живота си.

Христос казва: „Бог не може да се излъже." Външното почитание не може да ви спаси. Обърнете се вътрешно към Бога. Не казвам да мислите като мене. Мислете според любовта, вложена във вас. Всички, ние, сме работници в света и трябва да подемем великото Божие дело. Работете безкористно, а не като онзи цигулар, който още със започването да свири, мислел само за пари. Като започне да свири, той трябва да се обърне към Бога и да Го пита, свири ли по новия начин – по закона на любовта. И да е свирил някога за пари, сега трябва да се откаже. Той трябва да приложи волята си, за да познае силата на Божията Любов. Как се познава, че той свири по новия начин? – Достатъчно е да влезе в един дом, дето членовете се карат и бият помежду си, и да засвири. Ако всички утихнат и започнат да се вслушват в неговата музика, той е майстор - цигулар. Ако ораторът иска да опита силата на своето красноречие, нека влезе между хора, които постоянно се карат. Ако караницата престане, той е добър оратор, Ако младата жена иска да знае, каква майка ще бъде тя, нека събере 20 – 30 окъсани деца, както казват от кол и въже, без майки и бащи, и се заеме с тяхното възпитание, В продължение на един месец, ако тя вложи нещо в тия деца и събуди тяхната интелигентност, тя ще даде ново направление в живота им. Не може ли да направи това, никаква майка не се очаква от нея. Съвременната жена казва: Да ми се падне един богат мъж, ще видите, какво мога да направя. Мъжът казва: Дайте ми една умна, красива жена, да видите, какво мога да постигна с нея. – Тази жена не е за тебе. Всеки живее първо за себе си, после – за другите. Ще дойде някой да те убеждава, че те обича, че живее за тебе. – Не съм видял човек, който да живее първо за другите, а после за себе си. Всеки живее за себе си; всеки се храни за себе си. Да чакаш друг да те нахрани, ще останеш гладен. Като поканя някого у дома си, гледам как той яде. Той се храни съсредоточено и все за себе си мисли. Щом яде за себе си, чувствува за себе си, мисли за себе си, печели за себе си, казвам: И аз трябва да мисля, да чувствувам и да работя за себе си. След като всички научим този закон, ще намерим начин, как да работим за другите.

„Напразно ме почитат, като учат учения и заповеди чслозечески." Когато се говори на хората за Божественото, всички се страхуват. Те мислят, че Божественото ще подрони основите на човешкото. Те не знаят, че човешкото ще рухне и без Божественото. – Защо ? – Защото човек непрестанно расте. Колкото и да са красиви дрешките на малкото дете, един ден то ще ги смени с по-големи – то непрекъснато расте. Като расте човек, и възгледите му за живота се разширяват. Колелото се върти, и човек ту се повдига, ту слиза. Един ден Бог ще изпрати един от своите ангели на земята със задачата да извика еди-кой си при Господа, да даде отчет, какво е научил на земята. Освен това, от пансиона, в който е живял и учил, има оплакване против него: учителите и другарите му са нещо недоволни от него. Бог иска да им отговори, защо са недоволни. – Няма да отида при Господа! – Щом е дошъл ангелът да те вземе, ще отидеш, въпреки желанието си. – Как ще тръгнем в Божествения път? Имаме работа на земята, трябва да я свършим. – Чудно нещо! Какво прави майката, като дойде смъртта да я вземе ? – Щом я види, тя й пристава, забравя, че има мъж, деца и тръгва след нея. Значи, като дойде смъртта, всичките работи на човека се оправят. Като дойде Бог, тогава човек отлага часа, иска да свърши всичките си работи. – Не, и на Бога ще пристанеш. Ако майката напуща дома си и тръгва със смъртта, защо по същия начин да не отиде и с Бога ? Лошо ли е, ако жената доброволно, по любов напусне дома си и тръгне с Бога? Който не разбира учението ми, ще изопачи тази мисъл и ще каже: Тази жена се наситила на мъжа си, търси друг, а за оправдание казва, че тръгнала след Бога. – Не е така. Жената напуща дома си от любов към Бога и казва на мъжа си: Не ме интересува вече никакъв мъж. Отивам с Бога, на Него да служа. Зная, че ти ще се грижиш за децата, както аз се грижих за тях.

Един запасен офицер ми разказваше една опитност от своя живот. Жена ми ме напусна за един месец. Аз останах сам, с децата, на които правех различни играчки – забавлявах ги добре. В това време направих доста преобразования в къщата си. Като се върна вкъщи, жена ми остана доволна от всичко, което направих. Аз й казах: Когато пожелаеш, можеш пак да ме напуснеш. Този месец беше най-щастливото време в моя живот. Същият офицер ми разказа друга опитност, която имал през време на междусъюзническата война със сърбите. В едно голямо сражение паднали убити много български офицери и войници. След сражението, полковникът извикал офицера и му казал: Иди да извикаш свещеника да дойде веднага

да опее и погребе убитите на бойното поле. Офицерът изпълнил възложената му задача: казал на свещеника, че полковникът го вика да опее падналите на бойното поле. Свещеникът отговорил: Сега не мога да дойда, нека утихне всичко, тогава ще изпълня тази за дача. И Христос не може да мине през този огън. – Не, Христос може да мине. Аз ще ти докажа това. Офицерът си казал: Хайде сега на път! Тръгни през тези места, дето огънят е слаб, внимавай да не те засегне куршум и се яви при полковника, да кажеш, какво си направил. Офицерът минал през огъня, без да го засегне нито един куршум и предал отказа на свещеника. Христос може да мине през огъня, а свещеникът не може. Офицерът имаше любов в душата си, затова мина свободно през огъня. Свещеникът, служител на Христа, се страхувал да мине през огъня. Той, който проповядва за Христа, каза: И Христос да е, не може да мине през огъня. В случая, офицерът заслужава похвала. Той показа, че с любовта човек може да мине и през най-големите мъчнотии. Мъчнотиите в живота са картечен огън, през който всеки може да мине. Щом имаш любов, ще минеш през този огън, без да трепнеш.

Турете любовта за основа на своя живот и не се съмнявайте. – Ама любовта не може да оправи живота. – Не, любовта ще оправи живота. Тя разполага с всички средства и възможности. Разумната воля на човека, т.е. Божественото в него ще оправи света. Бъдете спокойни, не се страхувайте от нищо! Не мислете, кой ще ви гледа на стари години. Забравете всичко, което ви смущава! Забравете старите си години! Живейте като млад човек на 33 години. Мислете, че сте между хора, които се обичат ! На земята няма само хора. Светът е пълен с разумни същества. Слугата на пророк Елисей казваше: „Господарю, ще ни убият, загубени сме! Целият град е обиколен от войска." Елисей се помоли на Господа да отвори очите на слугата му и да види това, което с физическите очи не може да види. Отвориха се очите на слугата му, и той видя цялата гора пълна с въоръжени конници. Следователно, като се отворят очите на хората, и те ще видят, че зад веригата войници, която ги опасва, има друга верига, по-силна и мощна от първата. Трябва ли, прочее, да се страхувате? Ето защо, на вас казвам: Ако нямате вяра, с която да понесете мъчнотиите и да се справите разумно с тях, къде е вашата сила ? Тогава кое ви отличава от другите хора?

Христос казва: „Напразно ме почитат, като учат учения и заповеди человечески." В бъдеще всички трябва да почитат Бога вътрешно, с онази

неизменна, истинска любов и да Му служат непрестанно. Каквото вършите, помнете, че сте под зоркото око на Бога. Изпълнявайте Божия закон. Подчинявайте се на всички закони, които са в съгласие с този закон. – Какво да правим със законите, които са в разрез с Божия закон? – Там сте свободни. Длъжни сте да изпълнявате само Божия закон. И аз се подчинявам само на Божия закон. Ако в България имаше десет души, които се подчиняват абсолютно на Божия закон, мислите ли, че щеше да бъде зле на българския народ ? Аз съм ви казвал и друг път: Нашият живот зависи от небето. Следователно, няма от какво да се страхувате. – Да воюваме ли? – Може да воювате, но ако три-четири години не падне капка дъжд и няма плодородие, как ще воювате? Ако всяка граната се пръсне преди момента, в който трябва да стане това, как ще воювате? Днес не оръжието ще заповядва, но умният, силният човек, зад когото стои живият Господ. Той ще пусне своя силен електрически ток, и всички хора ще паднат с лицето си на земята. Не ще успеят да вдигнат нагоре ни ръце, ни крака – всичко ще забравят.

„Напразно ме почитат, като учат учения и заповеди человечески." Време е вече хората на 20 век да обикнат Господа по нов начин. Любовта да бъде закон за всички! Само тогава Христос ще ви се изяви, ще ви бъде истинска подкрепа в живота. Ако небето е на ваша страна, кой може да бъде против вас? Това са общи заключения, които могат да се приложат във всеки дом. Чрез тях мъжът и жената ще бъдат щастливи; братята и сестрите, слугите и господарите също ще бъдат щастливи. Всички хора могат да бъдат щастливи.

„Напразно ме почитат, като учат учения и заповеди человечески." Време е да приложим Божия закон, да отхвърлим всички човешки учения, заповеди и предания. Тогава ще дойде новата епоха. Иде вече тази епоха в света! Има хора, които служат на живия Господ, на Неговия велик закон. Този закон ще донесе мир, разбирателство между народите. Ще стопи омразата и делението, което сега съществува между хората.

Какво се иска от сегашните жени и мъже? Жените трябва да отдават нужното почитание на мъжете си, а мъжете да бъдат нежни към жените си; сестрите да отдават нужното почитание към братята си, а братята – своята нежност към сестрите си. Щом тези отношения се внесат между хората, те стъпват вече на нова основа. Нова наука, нова култура е нужна за бъдещите поколения.

9. Беседа от Учителя, държана
на 11 май, 1924 г. София.

Да възлюбиш Господа

„Да възлюбиш Господа Бога твоего.
Матей 22:37

Ако днес се зададе въпросът, какво представя същината на човека, ще се получат хиляди отговори. По този въпрос и учените не са на едно мнение. Едни ще кажат, че същината на човека е в мисълта; други ще кажат, че същината на човека е в чувстването, трети – в творчеството, четвърти – че той е дошъл на земята със задачата, да бъде баща, майка, учен, философ, търговец и др. Обаче, това са само думи. Ще кажат за някого, че е гений, за друг – че е талант. Какво означава думата „гений"? Някои влагат в понятието гений такова качество, каквото не съдържа. От гледището на природата, геният е малко дете, което едва започва да ходи. Малките деца минават за гениални. Като се изправи на краката си, малкото дете казва: Открих закона за ходенето. За да не пада, то се старае да разреши закона на равновесието. То е стъпило на една хоризонтална плоскост и се мъчи да държи тялото си в перпендикулярно положение към тази плоскост. В геометрията тези две плоскости – хоризонталната и перпендикулярната – са в покой, а в живата природа са в движение. Ако попаднеш между тях, ти ще подскачаш, както подскача прахът на барабана.

Съвременните хора се страхуват да си зададат въпроса: Съществува ли Бог, и ако съществува, защо трябва да Го възлюбят? – Защо се страхуват? – За да не се разрушат техните илюзии. Други хора се страхуват да се оглеждат в огледалото. – Защо? – Да не би да видят това, което не очакват. Те си мислят, че са красиви, млади, а като се огледат, виждат, че се лъгали. Хората се страхуват, да не би по някакъв начин да се разколебаят техните установени възгледи. Има нещо реално, неизменно в техните възгледи, но повечето от тях ще претърпят промени. Установените неща са като високи планински върхове. Например, Моисей казва: „Не убивай, не кради, не лъжи." Това са високите върхове на злото, които водят към отрицателния живот. Говори се още за правдата, мъдростта, истината и др. Това са високите върхове на доброто. Говори се за любовта. Но как

може да се говори за любовта, като не знаете нейния език? Любовта си има свой специфичен език. При тебе дойде някой и ти говори на български. Казва ти: Аз те любя. Отговаряш: Не те разбирам. Ако те срещне чужденец и ти говори за любов, ще го разбереш ли? Ще му кажеш, че не го разбираш. – Как да не разбираш? Толкова ясно ти говоря. На какъвто език да ти говорят, щом не го разбираш, ще си кажеш истината. Като излезеш вечер и погледнеш към небето, осеяно със звезди, виждаш, че те са ясни, светли, но не разбираш, какво се крие зад тази яснота. Всички неща в природата са в тайна. Погледнеш някого и казваш: Познавам този човек. – Външно го познаваш, но вътрешно, той не ти е познат. Той е космично същество, едно велико владение. На земята той се проявява като шило, което, щом те бодне, казваш: Познавам този човек. – Познаваш го, като шило, но зад него се крие нещо велико. И за нас казват: Виждате ли тия хора? – Виждате ги като върхове, но зад тях се крият велики, мощни сили, които могат да стъпчат малките човечета. Когато големият, космическият човек стъпи върху една къща, веднага става пожар, земетресение. И Ева, като стъпи на една къща, става същото – пожар. Тя всичко превръща на пепел. Космическият човек говори на хората на свой език. И те му отговарят на свой език. Но двете страни не се разбират.

През време на севастополската война, един френски офицер минавал през едно българско село и понеже бил гладен, обърнал се към селяните, на чисто френски език, и им поискал мляко. Един от селяните му отговорил: Не те разбираме. След дълги обяснения, офицерът взел една чаша за вода и започнал да прави с ръката си движения, като че дои крава. Селянинът разбрал, какво иска офицерът, засмял се и казал: Така кажи, да те разберем! Като говориш на френски, не те разбираме. Следователно, като се намериш пред големия, космическия човек, ще му говориш символично, на негов език, да те разбере. Като направиш движение с ръката си, като че доиш крава, всеки ще те разбере. А селянинът се упреква, че простата му българска глава не разбира френски.

Кой създаде това разнообразие на езиците, че хората и до днес не могат да се разберат? Бог ли създаде толкова много езици, или хората? Първоначално, когато хората били разумни и праведни, имало само един език. Значи, хората създадоха голямото разнообразие на езиците. – Кога? – Когато създадоха вавилонската кула. Тогава езиците им се объркаха и те не можаха вече да се разбират. За да дойдат до онова истинско, дълбоко разбиране, хората трябва да възлюбят Господа. Затова е казано: „Да

възлюбиш Господа Бога твоего с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила." Като се говори за Господа, някои философи казват: Бог е разумна, мощна сила в природата, която е създала цялата вселена. Питам тези философи: Вие бяхте ли в това време, когато Бог създаваше света? – Не знаем, но предполагаме, че Той е създал света. Ами ако аз кажа, че Бог не е създал света, кое твърдение ще бъде по-вярно? Въпрос е, дали светът е създаден. Той е съществувал всякога, Бог не го е създал. Обаче, в съзнанието на човека се явява въпрос за създаването на света. Бог се проявява в света. Или, светът е отражение на Бога. Той не е зидар, да вземе чука и да удря, да сгражда света. Според хората, създаването на света е механически процес. Те казват: Бог взе пръст, направи от нея човек и му вдъхна дихание на живот. Питам: Кой човек е видял тази пръст? Кой учен я е изследвал, да види, има ли разлика между нея и тази, с която ние работим?

И тъй, щом се заговори за света, човек се натъква на нещо съществено, което не знае, и което трябва да изучава. Всеки може да опита и същественото, и несъщественото. – По какво може да се опитат? – По това, че същественото носи живот, а несъщественото носи смърт; същественото носи добро, мир и радост, а несъщественото – зло, размирие и скръб; същественото носи разумност, а несъщественото – безумие; същественото носи светлина, а несъщественото – тъмнина. Може ли да живееш в тъмнина, а да разрешаваш въпросите на светлината? Въпросите на светлината се разглеждат само в светлина, в никой случай в тъмнина.

„Да възлюбиш Господа Бога твоего." – Как ще Го възлюбим, щом е казано, че Той живее в непристъпна светлина? Как ще Го възлюбим, когато от детинство са ни Го описвали като страшен, който само наказва хората? – Не говорите истината. За Бога са казвали, че е страшен, но същевременно, че е благ, добър и милостив. Какво ще кажете тогава? Казвам: Страшно е, когато Бог изостави човека. Обаче, благословение е, когато Той го вземе на своя страна. Няма по-страшно нещо за човека, изоставен от Бога. Той се намира в неописуема тъмнина. Това го довежда до отчаяние и той се самоубива. Значи, хората се самоубиват, когато за момент само се почувстват изоставени от Бога. Някой момък се самоубил, защото неговата възлюбена го напуснала. Всъщност, не го изоставила възлюбената му, но Господ го изоставил. Бог е Любов. Следователно, когато любовта те напусне, Бог те е напуснал.

Днес повечето хора живеят само в удоволствия, поради което се

натъкват на големи противоречия. Те имат голямо мнение за себе си и мислят, че разбират живота. Навсякъде чувате бащи и майки, свещеници и проповедници да говорят на младите за щастие, да осигурят живота си. Майката казва на дъщеря си: Гледай да се ожениш за богат момък, да живеете добре и охолно. Бащата казва на сина си: Учи, да свършиш добре, да станеш учен човек, да се осигуриш. – Всички учени осигурени ли са, щастливи ли са? Богатите осигурени ли са? Царете осигурени ли са? Няма човек на земята, който да се е осигурил, или да е станал щастлив. – Защо няма щастливи хора на земята? – Защото никой от тях не е намерил съществeното в живота. Дето съществeното отсъства, там няма живот. – Нали имат знание тези хора? – Те имат такова знание, което не носи живот. Майката носи детето си девет месеца в утробата, но не знае, какви нещастия ще й причини то. Тя не знае, какво се крие в него. Като гледам човека, аз го уподобявам на гърне, което се прави от тесто, пече се, и един ден то се счупва, нищо не остава от него. Българите си служат много с гърнета. Ако искат да сварят боб, леща, коприва, те ги варят в гърнета – там хубаво се сваряват. Гърнето представя външната форма на човека, но човек не е гърне. Той може да живее в колиба, може да живее и в дворец, но същината на човека не е нито в колибата, нито в двореца. Човек може да е учен, може да е прост, но същината му не е нито в учеността, нито в неговата простота. Човек е жива, велика душа, толкова необятна, че изпълва цялото пространство. Когато излезете вън, да наблюдавате небето и да се любувате на звездите, това е, защото душата ви се простира до тях. Ако сте в съгласие с живата природа, ще се свържете със звездите: те ще ви разберат и ще ви проговорят. Малко хора обръщат внимание на звездите. Те гледат на тях като на нещо несъществено. – Кое е съществeното за човека? – Да бъде пълничък, червен, здрав. На Гергьовден българите имат обичай да се теглят, кой колко тежи. Претеглят се, запишат си числото и на следната година пак се теглят. Ако теглото им е по-малко, започват да се безпокоят. Казвам: Същината на човека не е в теглото, което ту се увеличава, ту се намалява. Същината на човека е в неизменното, което не се мери на везни. За да се домогне до него, човек трябва да има характер да устоява на всичко. Вижте, какво постоянство има мравката. Тя носи товар, десетки пъти по-тежък от нея, и докато не го занесе в мравуняка, не отстъпва: пада, става, но не се отказва от товара си. За мравките не съществуват противоречия, нито невъзможни неща.

„Да възлюбиш Господа." Религиозните са дошли до убеждението, че

са чада Божии. Обаче, като им се каже, че трябва да възлюбят Господа и да изпълнят Неговата воля, много от тях отстъпват. – Ние правим добрини. - Не е въпрос само в правене на добро. Ще правите добро, но с любов. В този смисъл, доброто е нишка, която съединява човека с Бога. То е контакт на човешката душа с Бога. На научен език казано, доброто е тангентата или - допирателната права на окръжността. Какво представя тангентата, от научно гледище, за нас не е важно. Ние се интересуваме от нея дотолкова, доколкото можем да я използваме. Важно е, че докато си в кръга на Битието, ти можеш да станеш силен, ако правиш добро. Едно добро дело представя една допирна точка до великия Божествен кръг. Чрез тази точка, именно, ще мине Божествената енергия и ще те повдигне. Колкото по-нагоре се повдига човек, толкова по-лесно разрешава въпросите на живота.

Съвременните хора има да разрешават много въпроси. Всеки ги разрешава по особен начин: младите ги разрешават по един начин, старите – по друг начин. Младите искат да живеят, старите мислят за онзи свят. – Знаете ли, какво представя онзи свят? Били ли сте там? Имате ли писма от вашите заминали за онзи свят? Като замине някой ваш близък в странство, след известно време, получавате писмо от него, праща ви адреса си и желае и вие да му пишете. Всички религиозни говорят за онзи свят, но кой е получил писмо оттам? Дохождат при мене хора, да си кажат скръбта по някой техен близък, който заминал за другия свят. – Имате ли писмо от него? – Нищо нямаме, изгуби се, нищо не знаем, къде отиде. Днес вярващите в целия свят работят за образуване на някакво съобщение между този и онзи свят, да влязат във връзка със своите заминали. Англичанинът Стет, който потъна с парахода „Титаник", трябва да направи съобщение между физическия и духовния свят. – Това ли само ни остава? – Това е необходимо. Като се нареди такова съобщение, голяма част от страданията на хората ще се намалят. – Нужно ли е това съобщение? – То е толкова нужно, колкото и на онзи, слязъл с водолаз на морското дъно, е нужен чист въздух отгоре. – Ами ако няма друг свят? Преди 2000 години съществуваше ли той? Не можем ли да живеем без него? Достатъчен ни е физическият свят. Не ни трябва нито духовен, нито Божествен свят. – Не е така. Божественият свят е извън времето и пространството, затова мислите, че можете и без него. Той е свят извън третото измерение, затова е чужд и неразбран за вас. Според Писанието, тисящи [хиляди] години на земята са като един ден в Божествения свят. От това гледище, двете хиляди години, преди които е живял Христос, могат да се съкратят на два интензивни деня.

Това, което става на земята за хиляда години, на небето може да се сгъсти в един ден. И обратно: Това, което става на небето за един ден, на земята може да се разреди за хиляда години. Времето не създава нещата. То само ги хроникира. Времето е било преди човека. Ако ви кажа, че сте живели преди 2000 години, т.е, преди два сгъстени деня, ще повярвате ли? Ще ме питате, защо нищо не помните. – Защо пияният забравя нещата? И вие не помните, защото сте били пияни. Като изтрезнеете, ще си спомните всичко. Тогава ще се разговаряме. Богатството, страстите, властта са питиета, които опияняват човека. Те притъпяват ума му и той нищо не помни.

„Да възлюбиш Господа Бога твоего." – Ето един важен въпрос за разрешаване. – Как ще Го възлюбим? – Като влезете в контакт с Него, както допирателната до окръжността. За да направите този контакт, достатъчна ви е само една допирна точка. Тази допирна точка подразбира езика на любовта. Всички хора трябва да знаят този език. Вчера дойде при мене един чужденец, който се интересува, на какво се основава моето учение. Казвам му: Това учение не е мое, то е Божествено и се основава на великата Божия Любов, която обхваща всичко. В нея влизат всички народи, всички общества и хора, като органи на великия Божествен организъм. Растенията, животните също са органи на този велик организъм. Има растения и животни по-признателни и благодарни от човека. Всеки може да направи опит, да провери думите ми. Чужденецът ме пита: Ти направи ли този опит? – Каквото съм направил, това важи за мене. Направи и ти този опит, да видиш, че думите ми са верни. Човек може да се разговаря и с растенията. Направи следния опит. Избери едно плодно дръвче, например, ябълка, и в сухо време го поливай с няколко стомни вода. За да разбереш, че наистина то е признателно, остани известно време при дървото, да видиш, какво ще стане. След няколко минути една хубава ябълка ще падне пред тебе. Като направиш опита няколко пъти, ще видиш, че ябълката всякога пуща по един плод за тебе. Този опит не отнема много време. Вместо да ме питате, що е Бог, вземете стомната и полейте ябълката. Щом изпълните тази задача, все едно, че сте изпълнили волята на Бога. Колкото и да е голяма разликата между тебе и ябълката, тя ще ти покаже своята признателност на опит.

Казвате: Възможно ли е Бог, Създателят на вселената, да се занимава с дребни работи? Ще ни показва признателността на ябълката! – Като срещнеш учен човек, какво искаш от него? Ще го помолиш да ти каже само една дума, която не знаеш. Голям учен е той, но ще спре вниманието си

върху тебе. Бог се занимава и с големи, и с малки работи. Хората имат голямо мнение за себе си, а се занимават с дребни работи: карат се за къщи, за ниви, за богатство. Те не знаят, че Бог може да ги събере в черупката на един орех или лешник и ще остане още свободно място. Ето колко са големи! В това положение те са щастливи. При наличността на толкова къщи и имоти, съществува жилищна криза. Друг е въпросът, ако се говори за космическия човек. Само да обиколите този човек са нужни около 36 хиляди години, като се изминава по 300 хиляди км път в секунда. Днес Бог е смалил този грамаден човек във формата на едно малко човече, което може свободно да живее в черупката на един лешник.

Всички хора се питат, какъв е смисълът на живота. Казвам: Когато хората се стопят, т. е. се изгубят, тогава ще разберат смисъла на живота. Така се изгубва всяка душа, заминала за другия свят. В първо време, като се освободи от материята, тя се чувства голяма, необятна, но веднага я погват неприятелите. Тя започва да бяга и се смалява толкова много, че става невидима и се изгубва в пространството. Тогава тя съобщава на близките си, че няма живот, че нищо не съществува. Такова е състоянието на душите, докато се ориентират. Такива души наричаме „тъжни". За да излезе от това състояние, тъжната душа трябва да си спомни, че тя живее в Бога, че Бог е Любов. Той ще възстанови първоначалната ѝ форма. – Кога ще стане това? – Когато тя възлюби Бога. Същото се отнася и до човека на земята. Докато не възлюби Бога, той ще оре и копае, ще чука камъни. Щом Го възлюби, той ще разполага с всички блага на живота.

Днес повечето хора мислят, че могат да разрешат въпросите си без Бога. Обаче, в края на краищата, те дохождат до заключението, че без Бога нищо не се постига. За да разрешиш въпросите си и да се развиваш правилно, ти трябва да възлюбиш Господа, т.е. да теглиш тангента към Него. Някой се оплаква, че останал сираче, без майка и баща. По-велика Майка и по-велик Баща от Бога има ли? Друг се оплаква, че нямал братя и сестри, нямал и приятели. По-добри брат и сестра от Бога има ли? По-верен приятел от Бога има ли? Когато възлюбите Господа с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и сила, Той ще отвори вратата си за сираци, бедни, страдащи, изоставени, измъчени и обременени. Всеки може да тегли тангента към окръжността; всеки може да възлюби Господа и да опита Неговата Любов. Като възлюбиш Господа, иди сам в гората да опиташ силата на Неговата Любов. – Ако ме срещне мечка? – Ще се приближиш до нея, ще я помилваш и ще ѝ кажеш една сладка дума. Тя ще

те погледне мило и ще си замине. С това тя иска да каже: Познавам те, защото ти любиш Господа. Досега бях страшна за тебе, защото ти не познаваше Господа. Откак Го познаваш, ти вече не се страхуваш от мене. После тя ще си влезе в гората, а ти ще продължиш своя път.

Като ме слушат, някои си мислят: Този човек говори ли истината? Вие се съмнявате, защото нямате вяра в Бога, не сте Го възлюбили. Ако ви лъжа, нито аз печеля нещо, нито вие. За да ви кажа една малка лъжа, трябват ми пет милиарда години, а аз не искам да си губя времето. – Защо е нужно толкова време за една малка лъжа? – За да измисля една нова лъжа, а не да повтарям вашите. Практично ли е да се губи толкова време? То е все едно, както казват българите, „да гониш Михала." Щом е така, аз предпочитам да говоря истината. Тя е извън времето и пространството. Следователно, истината може да се говори всякога. Това е най-доходното перо за всеки човек. Ако ме питате, какво мога да ви кажа, отговарям: Всякога мога да ви говоря за любовта, за мъдростта и за истината. Само така ще ме познаете, и аз ще ви позная.

„Да възлюбиш Господа Бога твоего." – Как ? – Не казвам със сърцето си, защото вие още не познавате сърцето. Казано е в Писанието: „Да възлюбиш Господа с всичкия си ум." – Този ум, за който се говори в Писанието, и него още не познавате. Вие говорите за някакво сърце и ум, но не ги познавате. Никой не познава своето сърце. Лекарят е виждал сърцето на човека, но физическото, а не онова сърце, с което човек преживява възвишени чувства. До това сърце никой лекар не може да се докосне. Лекарите бъркат само във физическите органи, затова и резултатите на техните изследвания са малки. Сърцето е малка, великолепна къщичка, която малцина познават.

„Да възлюбиш Господа". Това не значи да си създадете някакъв образ за Господа. Първо вие ще мислите за Господа като Любов, а Любовта сама ще създаде образа. – Как ще стане това? – Виждали ли сте, как българите топят восък? Турят го на огъня да се стопи и веднага след това го наливат в студена вода. Като истива, восъкът приема различни форми. По него те обичат да гадаят. Следователно, само любовта може да създаде образ за Бога. Затова се казва, че Бог е Любов. За да разберете любовта, трябва още отсега да изучавате нейния език. За тази цел трябва да се свържете с живата природа, която ще ви остане вярна при всички условия на живота. Ще дойде ден, когато децата, приятелите ще ви оставят; ще заболеете, обаче, природата никога няма да ви остави. – Не трябва ли да правим друга

връзка? – Щом връзката ви с някого е човешка, един ден ще се видите изоставени. Обаче, въпросът за връзката на човека е индивидуален, и всеки сам трябва да го разреши. Хората на любовта, мъдростта и истината ще разрешат този въпрос самостоятелно. Ако един човек го разреши правилно, всички хора ще го разрешат.

Следователно, когато един човек се нахрани, всички хора ще се нахранят. Това е закон. Ако има нужда да доказвам, ще си послужа с човешкото тяло. То е общество, образувано от милиарди клетки, които едновременно се хранят. Първо се дава храна на стомаха. Щом се нахрани той, всички клетки ще се нахранят. Ако няма храна за стомаха, всички клетки ще гладуват. Три фактора взимат участие в храненето на човека. Първият фактор е стомахът. Той доставя материалната храна на целия организъм. Вторият фактор е белият дроб, който приема въздуха от устата и чрез него пречиства, т. е. окислява кръвта. Третият фактор е мозъкът, който изпраща енергиите по цялото тяло. – Защо трябва да прави човек добро? – И тук е валиден същият закон. Щом ти направиш едно добро, всички хора ще правят добро. С тебе заедно, цялото човечество, целият космос прави добро. Да направиш едно добро, това е велик, свещен момент в живота на цялото човечество. – Защо? – Защото то се предава на космоса, на цялото човечество, на всички разумни същества, както и на Бога. И Бог се интересува от доброто, което човек прави. Доброто, което той е направил, е благо за целия космос. Ако се откажеш от доброто, от любовта или от истината, ти внасяш злото в цялото Битие. Който иска да повдигне човечеството, трябва да прави добро, да даде път на любовта и истината в своя живот. В това отношение, всеки човек е фактор в Битието. В Божествената книга се пише, какво е извършил човек. Голяма е отговорността на човека. Казваш: Аз не съм цар, не съм пръв министър, да нося отговорност. – Ти си по-голям от министър, по-голям и от цар. В който момент правиш добро, всички разумни същества, всички ангели с трепет следят, как ще го направиш. Ако го направиш по всички Божествени правила, те казват: Един от нашите братя на земята направи едно добро на място и по правилата на Божествения живот. Като знаете това, не трябва ли да бъдете изпълнители на такова добро?

Днес повечето хора не успяват в живота си, защото вярват само в науката, очакват тя да ги повдигне. И науката има място, но не навсякъде. Тя поддържа, че само чрез еволюция се постигат нещата. – Това е отчасти вярно. Има една велика наука, според която можеш да постигнеш нещата

моментално. Тя е науката на любовта. Затова е казано: „Да възлюбиш Господа Бога твоего." Любовта е допирна точка, условие, в което се крият всички възможности за постижение. Ако постигаш всичко чрез еволюция, това подразбира проява на Бога в човека, с цел да се изяви съвършеното, възвишеното, Божественото в него. Вън от това, друга еволюция не съществува. А това, че човек е произлязъл от клетка, която постепенно минавала в различни форми, докато дойде до човешката форма, то не е никаква еволюция. Как ще си обясните грамадната разлика между различните животни, от най-малките до най-големите и до човека? Според мене, еволюцията означава история на човешката душа; как е използвала всички условия и възможности за своето развитие. Доброто е помогнало за разширяване на човешкото съзнание. Така човек е съградил и съгражда своя организъм, чрез който влиза в контакт с великото Битие, т. е. с Божествената природа.

Мнозина ме питат: Кога ще дойде любовта? – Когато бъдете готови. За да приеме любовта, човек трябва да бъде готов да издържа на нейните вибрации. Ако любовта дойде днес, човешките тела ще се стопят, няма да издържат на нейните силни токове. Не всички житни зрънца издържат на условията, при които се посяват. Не всички релси издържат на движението на влака. Ето защо, за да издържи на Божествените енергии, човек трябва да има силен стремеж към Бога. Следователно, ние трябва да влезем в контакт с Божествените енергии и да се калим. Всеки трябва да има съзнание, че е някакъв фактор във вселената. Казвате, че това е заблуждение. – Ами ти, като не изпълняваш волята Божия, не се ли заблуждаваш? Казваш: Глупаво е човек да върши добро. – Ами да върши зло, не е ли глупаво? Кое е по-право: Да вършиш добро, или да вършиш зло? – Да правиш добро, това е губене на време. – Като правиш зло, не губиш ли време? Като убиваш хиляди говеда и продаваш кожите им, за да печелиш и нареждаш живота си, това благородно ли е? Да колиш агнета, кокошки, за да храниш децата си, това добро ли е? Говедата казват: Ти одра нашите кожи, но няма да бъдеш щастлив. Агнетата и кокошките казват: Ти ни закла, отне живота ни, но скъпо ще платиш. Ти живееш на гърба на нашите кожи, на нашата кръв, но няма да ти се прости. Можеш и без тази голяма къща, направена на нашия гръб. Казвам: Аз предпочитам да живея в малка колибка, но съществата около мене да бъдат живи, отколкото да живея в палат, спечелен от кожите на животните. Такава е волята Божия. – Никога ли не трябва да ядем месо? – Това се допуща, само

когато животното пожелае доброволно да се пожертва за тебе. Има случаи, когато пчелите по никой начин не дават меда си. Какво ще направиш тогава? Ще вземеш внимателно една пита, пълна с мед, и на нейно място ще туриш друга – празна, да могат веднага да продължат работата си.

В древността, когато хората били човекоядци, поддържали един култ между влюбените. Когато момъкът се обяснявал в любов на момата, или тя на него, който изслушвал обяснението, имал право да иска от другия, да отреже парче месо от себе си, около 200 – 300 гр. от лицето, ръката, или крака си и да го опече. Когато изяждал месото, той познавал, дали възлюбеният имал любов към него. Поради този култ, хората през тази епоха били обезобразявани: някой на лицето, друг – на ръката, трети – на крака; всички носели белези по тялото си. Съвременните учени ще кажат, че това е атавизъм. – Не, такава е била обичта на влюбените преди хиляди години. И днес в подсъзнанието на хората е останал спомен от това време, поради което влюбеният казва на своята възлюбена: Ще ми се да те изям. И до днес той помни вкусното месце. И тя казва същото. Питам: Отде иде това желание във влюбените? – От времето, когато и двамата са яли от това месце. Казвам: Ние отдавна сме престанали да ядем от него.

„Да възлюбиш Господа." В тази любов ние ще намерим истинския смисъл на живота. Казвам: Вие трябва да изпитате месцето на своя възлюбен, не по буква, а по дух. Христос казва: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си." Това е така в духовния свят, но какъв лъжлив култ се е създал от това учение в света? Това, което излиза от устата на човека, е живото слово, което влиза в нас. Твоята възлюбена може да излезе от тялото си и да влезе в твоето, заедно да живеете и да си гугуцате като гълъбчета. Тогава не би имало условия за ревност. Някой иска да се ожени за една мома, но тя му казва: Не искам втори път да се женя – женена съм вече. – За кого? – За своя възлюбен – за духа, който е в мене. При сегашните условия, хората не могат да разрешат правилно брака. – Защо? – Разбиранията им са ограничени. Дето има раздвояване на цялото, всякога има спор. Мъжът и жената представят едно цяло, една единица. Единство е нужно в света. Значи, единицата никога не може да се раздели. – Ами ако моят възлюбен ме обсеби? – Не се страхувай. Дето е любовта, там е и разумността. Няма по-велико нещо от това, да те обича разумен човек. Който те люби, той е готов да ти даде всичко, с което разполага. Ако Бог ви люби, Той ви дава всичко, с което разполага. Той казва: Влезте да живеете в мене, и аз ще влеза във вас. Да се

родиш, това значи, Бог да живее в тебе. Ако отидеш при Бога, това значи да умреш. Следователно, ако раждането е правилно, Бог живее в тебе. Ако умирането е правилно, ти отиваш да живееш при Бога. – Аз искам да живея на земята. – Ще живееш, ако си дал място на Бога в себе си. Това значи, да разрешиш правилно задачата на живота. – Умирам. – Значи, ти отиваш при Бога. И това показва, че си разрешил правилно задачата на смъртта. Ако живееш, без да дадеш място на Бога в себе си, ти не си разрешил правилно великата задача на живота. И ако умираш, без да отидеш при Бога, не си разрешил правилно великата задача на смъртта. Това е истинската философия. Всички религиозни разрешават въпроса за живота и смъртта по различни начини. Как го разрешават, не е важно – все някога ще го разрешат правилно. От вас се иска да изучавате религиите.

Сега аз не говоря само за вас. Моята мисъл е не само за вас, но за всички разумни същества. Тя се предава, като по радио, на целия свят. Като се предава моята мисъл, всички свещеници, учени, философи я възприемат. – Защо всички я приемат? – Защото е Божествена, тя не е моя мисъл. Тази мисъл се е родила преди векове, още преди създаването на света. Тя е велика проява на Бога, Който ни говори отвътре. Най-малкият подтик към добро е езикът на Бога. Вие пренебрегвате малките прояви и се стремите към велики работи. Бог ти нашепва: Направи едно добро на тази бедна вдовица. Ти бръкнеш в джоба си, извадиш последните пет лева и казваш: Не мога да й помогна, тези пет лева трябват и на мене. След един час мога да й дам даже хиляда лева, но сега не мога да дам нито пет лева. – Не, ще извадиш петте лева от джоба си и ще й ги дадеш. В дадения момент, те струват повече от хиляда лева. Всяко нещо е ценно на своето време.

Мнозина идват при мене и ми казват: Ти обичаш еди - кого си повече от нас. Питам ги: Как познахте това? Бих желал да зная, каква е вашата мярка, с която определяте любовта. Тя се схваща по вътрешен път. Наистина, аз се отнасям различно към всички хора: някого ще нахраня, друг ще уча, трети ще вдигна от легло – болен е. Значи, на всеки давам според нуждата. Кого, всъщност, повече обичам? Ще кажете, че милвам някого, защото го обичам повече. – Според мене, милувката е за болния. - Помилвай и мене. – Като се разболееш и стане нужда да те масажирам и превързвам, ще те помилвам. Масажите, превръзките са милване – нищо друго. Ако си здрав, няма защо да те милвам. Изобщо, когато милвам здравия, той се разболява; когато милвам болния, той оздравява. Като говоря на глупавия, той става умен. Това са максими, които трябва да се

прилагат.

Две сестри се обичат. Майката се радва и на двете, доволна е от тяхната любов. По едно време един момък се влюбва в по-голямата. Малката започва да завижда на сестра си, недоволна е, ревнува. Като види момъка, избягва го – и тя се влюбила в него. Майката, за да успокои малката, започва да я гали, да я утешава. Ще кажете, че малката е по-добра от голямата. – Щом завижда на сестра си, тя не е по-добра. И обратното се случва: Момъкът се влюбва в малката. Тогава голямата започва да завижда и да се сърди на сестра си. Ще кажете, че малката трябва да отстъпи. – Не, любовта не пита, коя е по-малка, коя – по-голяма. Щом дойде любовта, това показва, че Бог е посетил момата. Като разбере това, момата не иска вече да се жени. – Защо не се жени? – Не е въпросът в женитбата, но в разумното предаване на любовта. Ако мома и момък се срещат и мислят само за женене, те не разбират любовта. Христос казва: „Роденото от Духа, дух е; роденото от плътта, плът е." От 2000 години хората все се женят, но как? – Без Бога. Женят се без Бога и се развеждат без Бога. Раждат се без Бога, и умират без Бога. Без Бога, разбирам, без Любовта.

„Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце." Като Го възлюбиш, Той ще ти даде ново сърце, на което ще напише своя закон. В това сърце Бог влага всички възможности, които човек трябва да използва. - Кой е първият закон, написан в човешкото сърце? – Законът на любовта. В този закон се крият велики възможности за пресъздаването на човека. Докато хората разбират живота, както сега, още хиляди години да живеят, няма да стане никакво преобразование в тях. В човешкия живот има всичко, но не и мир. Навсякъде виждате разрушения, затвори, бесилки. Съвременните хора са далеч от мира. Време е вече хората да се въодушевят от доброто, да пращат своите добри мисли по целия свят, да бъдат носители на любовта. Всеки човек трябва да осъзнае, че е важен фактор в Божествения свят. Когато осъзнаят това, хората ще се разберат и ще заживеят братски помежду си. Бог на Любовта ще сближи хората. Бог на Любовта ще сближи народите и ще създаде добри управници. – Кога ще стане това? – Когато хората приложат Божествените принципи в своя живот. Едни неща Бог ще направи, а други – хората. Ние ще орем и сеем, а Бог ще възраства посятото.

Съвременните хора искат да бъдат силни, добри, учени, богати – всички да ги почитат. Човек не подозира, че носи вътрешно познание в себе си. Едно е нужно: Само да си спомни, че знае много неща.

Същевременно, той е добър, нужни му са само условия да прояви доброто. Ако поставите най-хубавата ябълка и най-хубавото жито при неблагоприятни условия, ще излязат хилави. И най-ученият, лишен от своите пособия, нищо не може да направи. Как ученият ще прояви своето знание и ученост, ако извадите очите му, повредите ушите или отрежете езика, носа му? В бъдеще, човек може да си създаде такова тяло и така да го огради, че никой да не може да го засегне. – Кога ще стане това? – Когато придобиете Божията Любов. Достатъчно е да пожелаете искрено да я придобиете, и тя ще се яви. Представете си, че някой иска да повреди ушите или да извади очите ви. Какво ще направите? Веднага ще станете невидим. Искат да ви затворят – пак ставате невидим. После отново се явявате. Стражарите ще ви гонят, а вие, ту ще изчезвате, ту ще се явявате. Най-после ще кажат: Този човек е неуловим. – Много естествено, той е възлюбил Господа, спазва Неговите закони. Бог живее в него, и той живее в Бога.

Някоя сестра дойде при мене и ми казва: Толкова години те слушам, но не мога да се справя с мъжа си. Той постоянно ме тормози; не мога вече да го понасям. – Много просто, стани невидима. – Не мога, не зная как. – Ще се научиш. И братя се оплакват от жените си. Казвам: Станете невидими. – Не можем още. – Има един начин, по който се разрешава този въпрос. – Кой е този начин? – Да възлюбиш Господа! Само чрез Божията Любов ще станете невидими и отново ще се явявате. Когато мъжът забележи, че жена му ту изчезва, ту се явява, той ще започне да се тревожи, ще иска да я задържи. Тя ще му каже: Слушай, приятелю, аз не съм робиня в тоя дом. Аз съм жива душа, и никой не може да ме докосне. Мъжът започва да се извинява и да я моли, да не го напуща. Като дойдат до това положение, да стават невидими, хората ще си живеят добре, няма да си казват нито една лоша дума. Не струва ли човек да работи върху себе си, да създаде едно съвършено тяло, да бъде свободен? Така, както сега хората разрешават въпросите, винаги ще остават неразрешени. Според мене, няма по-велика наука от любовта. „Да възлюбиш Господа Бога твоего." При това положение, когото срещнеш, ще виждаш Бога в него. – Ти виждаш ли Го? – Аз живея в Бога, и Бог живее в мене. Какво мислят хората за мене, не ме интересува. Някоя оса хвърчи, кацне на ръката и ме ужили. Казвам си: Няма нищо от това. После турям малко сол на болното място и го превързвам. Вървя бос в гората и нещо ме ухапе. Казвам си: Трябваше да бъда по-внимателен. Минавам покрай една канара: духне силен вятър и ме

търколи на земята. Мисля си: Няма нищо, трябва да бъда по-внимателен. Казваш, че вятърът те духал. Не, вятърът е на мястото си. Той само проветрява умовете. Що са канарите? – Те са гръбнакът на природата.

Бъдете доволни от това, което Бог е вложил във вас. Бъдете доволни от живота си, от своите мисли и чувства, от своите желания и подтици. Теглете една тангента към великия кръг на живота. – Каква работа да започна? – Какво си работил досега? – Досега бях търговец, но искам да стана проповедник. – Не променяй работата си. Като търговец, ти ще постигнеш повече, отколкото като проповедник. Ще търгуваш честно – нищо повече не се иска от тебе. Друг е проповедник, иска да стане търговец. – Той не знае, че ако стане търговец, ще фалира. Кой каквато работа е започнал, трябва да я свърши. Не променяйте службите си! – Не сме ли свободни да работим, каквото искаме? – Свободни сте, но първо свършете работата, която сте започнали. Като я свършите успешно, тогава мислете за друга работа. Съвременните хора страдат все от неизпълнени обещания. Вземеш пари на заем, обещаваш да ги върнеш скоро, но не спазваш обещанието си. Дават те под съд и после страдаш. Казваш: Ще ти услужа, ще прекопая лозето ти, ще посея нивата ти. Обещаваш и не изпълняваш. Това е човешко. Божественото си служи с друг език: Услужих, прекопах, посях, върнах парите и др. – Какви ще сме в бъдеще? – Това не е важно. Какъв си днес, то е важно. – Ще любя. – Любя – нищо повече. – Няма ли бъдеще? – Няма. Сега ще любиш. Остане ли да любиш после, това е човешко. Ако си любил, любовта остава в тебе. Хората се разбират, когато любят. Тогава и аз ви разбирам, и вие ме разбирате. Каже ли някой, че не ме разбира, аз зная, че той не е любил и не люби. – Разбирам те. – Значи, любил си и любиш.

„Да възлюбиш Господа Бога твоего." – Защо е нужно това? – За да разбереш смисъла на живота. – Искам да бъда свободен. – Ако любиш Бога и изпълняваш Неговата воля, ще бъдеш свободен. Да бъдеш свободен в пълния смисъл на думата, това значи, да пътуваш по целия свят – до Марс, Юпитер, Венера, Сатурн, Млечния път и като се върнеш на земята, да помагаш на хората. Няма да им разказваш, къде си бил, защото не могат да те разберат. Един ден, когато и те започнат да любят, ще те разберат. Тогава и те ще пътуват по всички планети. Тогава хората ще живеят заедно. Любовта разрешава всички въпроси.

Работете върху себе си, да дадете път на Божественото съзнание. Щом проникне във вас, вие ще живеете без страх и тъмнина. Дето е Бог,

никакъв страх не съществува. – Искаме да турим ред и порядък в света. – Искате, защото Бог е носител на реда и порядъка. – Искаме да бъдем разумни. – Искате, защото Бог е разумност. Всички добри и велики работи се дължат на Божия Дух, Който работи в света.

Христос казва: „Да възлюбиш Господа Бога твоего." Христос дойде на земята между хората, страда и пострада. – Защо понесе толкова страдания? – Защото любеше Господа. Той не умря, но възкръсна. Първоначално, Той имаше 500 последователи, а днес има 500 милиона. Значи, един последовател се умножи на един милион. Това показва, че всяко дело, направено в името на Бога, колкото и да е малко, ще принесе в бъдеще своя плод стократно, както Христовото учение принесе и продължава да принася своя плод. В любовта е разрешението на всички въпроси.

„Да възлюбиш Господа Бога твоего!"

10. Беседа от Учителя, държана
на 18 май, 1924 г. София.

Онези дни ще се съкратят

„Но заради избраните, онези дни ще се съкратят.“
(Матея 24:22)

Човек, от детинство до старини, все трябва да се учи. Това е естествен метод. Малкото дете, докато се учи от майка си и я слуша, работата върви добре. Когато стане възрастен и остарее, човек започва да мисли, че всичко знае и никого не слуша. Обаче, работите му се влошават. Като погледнете живота на възрастните, виждате, че и те са като децата, и те правят много пакости, които трябва да се поправят.

Един виден български чорбаджия от село Николаевка, имал едно дете, което често правело пакости. Като виждало, как вършеят по харманите, момчето си казвало: И аз искам да направя такъв харман вкъщи. Един празник, на Великден, майка му и баща му отишли в черква. Детето останало само и си казало: Ето един случай да изпълня желанието си. То отворило курника, дето майката държала затворени 12 мисирки и ги подмамило с малко царевица да влязат вкъщи. Взело един камшик и започнало да ги гони из стаята. Мисирките хукнали да бягат, но нямало отде да излязат: удряли се в прозорците, крякали, хвърчали из въздуха, изпочупили чаши, чинии – вдигнал се голям шум. И момчето, от своя страна, викало, кряскало – чувало се в съседните дворове. Една от съседките, като отивала в черква, чула шум, крясък и се отбила да види, какво става. Разбрала, че момчето е причина за това. Като видяла майката в черквата, казала й: У вас става голямо увеселение. – Какво увеселение? – Не зная точно какво, момчето ти върши нещо. Майката се върнала вкъщи и какво да види? Детето й, с камшик в ръка, гони мисирките. Като я видяло, то веднага избягало. Майката се ужасила, като видяла счупените чаши, чинии, стъкла, и мисирките се блъскат, искат да излязат вън. Казвате: Глупава работа, да вкара мисирките в стаята! – Нима и вие не сте вкарвали вашите мисирки в стаята си? Нима не сте чупили стъкла, чаши и чинии? Същите пакости правят и възрастните, само че някога са готови да признаят грешките си, а някога не ги признават.

„И тутакси след скръбта на онези дни, слънцето ще потъмнее, и луната няма да даде светенето си, и звездите ще паднат от небето, и силите

небесни ще се поколебаят." (29 ст.) Някои ще тълкуват тези стихове буквално, както, например, „звездите от небето ще паднат на земята." От гледището на съвременната наука това е абсурд. – Как ще паднат звездите? Възможно ли е слънцето да потъмнее, и луната да не свети? – Да оставим този стих настрана и да дойдем до звездите. Казва се, че тези звезди са хиляди пъти по-големи от слънцето, а слънцето – един милион и половина пъти по-голямо от земята. Ако тези звезди паднат на земята, де ще се съберат? Значи, това са фигури на речта. Звездите, за които се говори в стиха, не са онези, които Бог е поставил на небето. Като се казва, че слънцето няма да дава светлината си, това е символ. Като се казва, че месечината няма да свети, и силите небесни ще се поколебаят, и това е символ. Който не разбира този вътрешен език, като малкото момче, ще вкара мисирките вътре; ще даде едно тълкуване, че да става, каквото ще. И сега светът е пълен с тълкувания, които не се сбъдват. Обаче, има тълкувания, които се сбъдват. Всяко нещо иде на времето си. Казваме, че някои неща са случайни, когато не сме изчислили точно времето на тяхното сбъдване. Това значи, че ние сме ги очаквали по-рано, а те са дошли по-късно, или, очаквали сме ги по-късно, а са дошли по-рано. В случая, грешката е у нас, в нашите разбирания.

„Заради избраните, онези дни ще се съкратят." – Кои са тези дни? – Дните на скръбта. – Кои са избраните? – Умните хора. Днес хората считат, че благородникът е избраник. – Не е така. Човек може да е роден царски син и да не носи благородното в кръвта си. Обаче, човек не може да се роди философ, и още от люлката си да се занимава с теорията на Канта, с морала на Толстоя, или с учението на Христа. Той трябва да се учи дълго време, докато дойде до тълкуванията. Следователно, всеки трябва да се учи. Каквото придобие, то е същественото за него. В наследство на никого нищо не се дава. Когато говорим за условия, разбирам, че всички възможности на човека са дадени. Хората не се раждат учени, но се раждат с възможности да бъдат такива. И умни не се раждат, но се раждат с възможности да бъдат умни. Човек не се ражда добър, но с възможности да бъде добър. Всеки човек трябва да работи, да развива вложените възможности в себе си. Само така той ще създаде от себе си това, което възможностите изискват.

„Заради избраните, онези дни ще се съкратят." – Кои са избраните? – Това са умните хора. Когато умният човек дойде в къщата ви, веднага ще съкрати страданията на вашия дом. Имате болна дъщеря или болен син.

Болестта може да продължи дълго време. Могат да минат месеци, да се изразходват големи суми, да се понесат големи страдания, но влезе ли в дома ви умният човек, той ще ви препоръча някакво лекарство и в продължение на една седмица страданията ви ще се съкратят. Търговец си, работите са объркани, имаш да плащаш много полици, поради което положението ти е притеснено. Изведнъж ти дохожда на ум да построиш железница от Чикаго до Буфало. Започваш да я строиш, но нямаш средства да я довършиш, не ти достигат парите. В това време друг милионер строи една линия, с която ще те съсипе. Мислиш, но нищо не ти дохожда на ума, не знаеш как да си помогнеш. Най-после си казваш: Нищо друго не ми остава, освен да си тегля куршума. Не мога да понеса този позор! Затваряш се вкъщи, нищо не казваш на жена си. По цели дни мислиш, като че разрешаваш философски въпроси, а, всъщност, мислиш, как да се самоубиеш: да се отровиш, да се застреляш или да се удавиш – правиш избор. Когато човек иска да се самоубие, и в това проявява тщеславие. Той пише писмо на близките си за причината на самоубийството си – иска да заинтересува окръжаващите. Някой се хвърля от канара, друг се беси, иска тялото му да остане цяло, запазено, като консерва. Казвате, че тези хора са луди. – Не, това е гордост, тщеславие. Те разполагат с чуждо нещо. Господ им е дал тяло, и те казват: Ние ще запазим тялото си неповредено. Затова, именно, ще се бесим. Изобщо, самоубиецът, преди да тури край на живота си, се оправдава с това, че особена мисъл го овладяла и го съсипала. – Съвсем не е така.

Да се върнем към търговеца, който предприел строежа на железницата. Какво става с него? Жена му забелязала, че той е замислен нещо и го запитала: Какъв въпрос разрешаваш? – Това не е женска работа. – Кажи, какво те мъчи, заедно ще разрешим въпроса. Умна била тази жена. Тя виждала в очите му, че той се мъчи, че не може сам да разреши въпроса и търси начин да избяга от мъчнотията. Най-после той казал: Нашето положение е безизходно, съсипани сме. Аз не мога да издържа това безчестие. – Даваш ли ми право, аз да се опитам да спася положението? Тя отишла при един милиардер и му казала: Господине, искам да разменя с вас няколко думи, само за пет минути. – Времето ми е скъпо. – Колкото ви струва времето, ще го платя. Най-после той се съгласил да я приеме и я попитал: С какво мога да ви услужа? Тя отговорила : Ние построихме една железница. Ще ми бъде приятно, вие да бъдете първият пътник, който ще пътува по нея. Само това искаме, вие да минете пръв по новопостроената

железница. – На драго сърце, но това пътуване ще ми отнеме най-малко един час. – Колкото време ви отнеме, ще ви го платя. Умна била тази жена. Милиардерът не се сещал, какво се цели с това предложение, но дал съгласието си. След три деня тя дала обява във вестниците, че еди - кой си милиардер ще пътува по новопостроената железница Чикаго – Буфало. Другият предприемач, като прочел обявата, си казал: Значи, този милиардер купува линията. Тогава аз ще фалирам. Веднага той телеграфирал на първия предприемач и го запитал, дали би му продал новопостроената линия за 700 милиона лева. – На драго сърце, отговорил първият. И така, само едно минаване на милиардера по линията, спасило положението на търговеца. Това е една жена от избраните, умна жена, която спасила мъжа си. И той престанал да мисли за самоубийство.

Христос казва: „Заради избраните, онези дни ще се съкратят." Съвременните хора са фалирали почти във всяко отношение: в религиозно и научно, в обществено и политическо. Военните казват, че в света имало много герои. Ние видяхме тези герои на бойното поле. Всички искат да бягат. Ние ги видяхме в сегашната война, заровени осем метра дълбоко в земята. Къде са истинските герои, да излязат открито срещу неприятеля? Видяхме много герои, но всички с маски на лицата си и така се бият. След всичко това се казва, че във войната имало геройство. Какво геройство има в това, да се пазиш от задушливите газове? Не е ли същото и в морално отношение? Чуваш, че касиерът в някоя банка задигнал 500 – 600 хиляди лева и избягал. Търсили го навсякъде, но не могли да го намерят. В края на краищата, религиозните проповядват морал, който не издържа никаква критика. – Защо? – Защото това, което е морално за българина, не е морално за французина, за англичанина. И това, което е морално за англичанина, не е морално за българина. Има известни принципи, общи за цялото човечество.

Казваш: Аз сам ще си наредя живота. – Че всеки може да нареди живота си, това е наполовина вярно. Човек може да нареди живота си само при разумни условия. Всеки може да си направи къща, но при съграждането й трябва да се вземат предвид много условия: височината й, големината на стаите, качеството на материала и др. После, трябва да се вземат добри майстори и да се предвидят законите, на които се основава градежът. Изобщо, при съграждането на една къща, се изисква голяма разумност. Когато се строят фабрики, болници, училища, железници – навсякъде са нужни разумни хора. Човечеството се нуждае от разумни

лекари, свещеници, съдии, адвокати, майки и бащи – все избрани хора, заради които онези дни ще се съкратят.

Сега, като изнасям известни истини, мнозина казват за нас, че не сме с всичкия си ум. Така е. Щом изнесеш една велика истина, казват, че не си с ума си. Кога хората са приели истината на своето време? Не донесе ли Христос една велика истина на света? И какво направиха с Него? След Него дойдоха апостолите, но и те бяха гонени. Така постъпват с всекиго, който иска да внесе една нова идея, било в науката, било в религията, било в обществения живот. Какъвто и да е този човек, все ще го гонят. Разбиране е това! Знаете ли, на какво уподобявам аз това гонение? При доктор Фъргстън, знаменит лекар – психиатър, дошъл един болен, който му казал: Господин докторе, отпред на челото си имам един бръмбар. Ходих при много лекари, но никой не можа да го извади. Ти можеш ли да го извадиш? Лекарят разбрал, че болният нямал никакъв бръмбар в главата си, но ако му каже това, той няма да го повярва и ще отрече знанието му. Тогава лекарят казал на болния: Почакай малко, ще ти направя операция на главата и ще извадя бръмбара. Докато болният се готвел за операцията, лекарят изпратил слугата в градината да улови един бръмбар и да го донесе. След това, той направил един малък разрез на челото му, намокрил бръмбара с малко кръв и го показал на болния. Той казал: Ето бръмбарът! Всички лекари казваха, че няма никакъв бръмбар в главата ми. Сега съм вече свободен. Лекарят пожелал да освободи своя пациент от заблуждението, че изобщо имал бръмбар в главата си, затова му казал, че направената операция не е истинска. Болният му възразил: Господин докторе, аз зная истината - ти извади големия бръмбар, но малкият остана в главата ми. Усещам движението му. Извади и него, защото и той ще порасне като големия.

Казвам: Мъчно се убеждава човек в истината. Както и да му доказваш, по каквито математически закони да я извличаш, в края на краищата, той пак ще ти каже: Големият бръмбар си извадил, но малкият остана вътре. Съмненията на човека нямат край. Всеки има по един бръмбар в главата си и все за него говори. Един страда от стомах – за стомаха си говори. Друг страда от сърце - за сърцето си говори. Кой от каквото страда, за него говори – това е неговият бръмбар. Казваш: Тумор имам в мозъка, усещам, че нещо ме стяга. – Никакъв тумор нямаш. Това е бръмбар, влязъл в главата ти. Бръмбарите са живи мисли, които се натрапват в главата на човека и влияят на нервната му система.

Съвременната медицина е констатирала случаи на заболявания, без да има някаква органическа повреда. Например, някой се оплаква от силна болка в ръката, като че има нещо счупено. Всъщност, ръката му е съвършено здрава. Това се дължи на някакво впечатление, което болният е задържал в паметта си и сега се проявява като болка. Някога той е видял човек със счупена ръка или е присъствувал на операция на ръката и не е могъл да се освободи от това силно впечатление. Изобщо, изопачените образи остават дълго време в паметта на човека и оттам влияят върху нервната му система. Ето защо, тези образи трябва да се заместват с чисти и красиви образи. Това е един от начините за лекуване. Човек трябва да възприеме мисълта, че няма случайности в живота, че животът е господар на смъртта, а смъртта – негов слуга. И болестите са слуги на живота. Смъртта иде, когато животът й заповяда. Болестите, страданията са допуснати от живота. Но когато дойдат избраните, болестите и страданията ще се съкратят.

„Заради избраните онези дни ще се съкратят." – Всеки ли ще бъде избран и кога ще го изберат? – Всеки няма да бъде избран, но може да стане избран. Според българската конституция, всеки здрав, разумен, пълнолетен човек може да бъде избираем. Ако не отговаря на тези условия, не го избират. – Кой младеж предстои на набор? – Здравият, разумният, който е навършил 21 година. Ако е болен, или го отлагат временно, или го освобождават от военна служба. Всички здрави и умни деца, навършили седем години, са избираеми за ученици. Всички учители, които са доказали своята способност за преподаване и които имат знания, могат да бъдат избираеми за професори. Ако не отговарят на тези условия, не могат да бъдат избираеми. Като дойдем до Божествения живот, и там има избираеми. Там се избират хора, които гледат на Божествения живот не само като външна проява, но като съвкупност на вътрешни сили, които обединяват и физическия, и духовния живот.

Всички хора се стремят да наредят живота си, да го осмислят. Прав е този стремеж, но ако имат пред вид само физическия живот, само него да осмислят, те ще реализират само една трета от своя стремеж. Физическият живот съставя само една трета от целокупния живот. Ядене и пиене ще има, но това не е всичко. Казваш: Искам да уредя духовния си живот. Ти си дошъл до втората трета на целокупния живот. Обаче, и духовният живот има две страни: външна, която се отнася до чувствата, до удоволствията, до стремежа към външната красота; и вътрешна страна, която се отнася до онзи непреодолим стремеж към великото и красивото в света. Най-после

казваш: Искам да постигна Божествения живот. – Ти си дошъл вече до последната трета на целокупния живот. И Божественият живот има външна и вътрешна страна. Външната страна има отношение към умствения живот на човека, когато той се стреми към учене. Вътрешната страна има отношение към любовта. В човека се изявява чувството любов към Бога и в името на тази любов, той е готов да направи всичко, което се изисква от него. Когато човек живее съзнателно и на физическия, и в духовния, и в Божествения свят, той има добре устроено физическо тяло, здрава нервна система. Той има добре развито сърце и светъл ум. Мисълта му е ясна, трезва. И тогава, като кажем, че някой е избран, имаме предвид човек, в когото физическите, духовните, т.е. сърдечните и умствените сили са в хармония. Избраният е свързан с Бога. Значи, целокупният живот подразбира едно цяло – живот на единицата, в която трите сили са обединени. Тогава човек започва да работи с първата единица. Тази е мярката, по която човек постъпва. При това положение, като се срещнат двама разумни хора, лесно разрешават и най-мъчните въпроси.

Питам: Ако милосърдният човек стане касиер, как ще постъпва? Още първия ден, като дойде някой беден при него, той веднага ще му даде чек от хиляда лева. След него иде втори, трети беден и на всички дава по един чек. Като се върне у дома си, той казва на жена си: Раздадох няколко чека на бедни, направих едно добро дело. – Да, но директорът на банката забелязва, че от касата липсват няколко хиляди лева и го пита, къде са тези пари. – Нужни бяха за нещо. – За какво? – Трябваше да се помогне на няколко бедни хора. – Защо банката е длъжна да им дава? Като си искал да помагаш на бедни, трябваше да вложиш свои пари и от тях да раздаваш. Ти правиш благодеяние с чужди пари. Всички хора, вложили пари в нашата банка, не са богати. Между тях има бедни, вдовици. Какво добро си направил тогава? Съвременните хора казват:

Достатъчно е да имаме пари, всичко ще се разреши. Те мислят, че ако имат пари, лесно ще разрешат въпросите си. Това е само една трета от истината, но не и цялата истина. Парите са една необходимост, едно условие за живота, но всяка необходимост води към друга необходимост. Парите унищожават вярата, мъжеството, смелостта на човека. Като има пари, човек упова на тях, поради което вярата и смелостта му отслабват. Парите са внесли най-голямата поквара в света. Те са изопачили характера на свещеници и проповедници, на майки и бащи, на учители, на моми и момци. Те са внесли отрова в света. От друга страна, парите са благо в

живота. Обаче, злото, което парите са причинили, е по-голямо от доброто, което са допринесли на човечеството. Може да не сте съгласни с мене, това не е важно. Наблюдавайте, какво става с всички народи, семейства и общества, които забогатяват. Когато бащата забогатява, синовете и дъщерите започват да живеят в разкош и охолство и, в края на краищата, нищо не излиза от тях. Какво стана с онези богатски синове, на които бащите забогатяха във войната? – Пропаднаха. Изобщо, парите водят към разпуснат живот, към престъпления. Не мислете, че като сте дошли на земята, имате право да живеете, както искате. Има един велик закон в света, който държи еднакво отговорни прости и учени, богати и бедни. Пред този закон всеки еднакво отговаря за делата си. Всеки се съди според съзнанието си. Като не признават съдбата, някои казват за своя близък, че е умрял. – Не е умрял той, но е извикан, дето трябва, да даде отчет за делата си. – Тогава, как ще се оправи светът? – Като дойдат избраните и почнат да помагат на останалите. Много избраници има между хората. Избраният човек не трябва да се подхлъзва, да се поддава на слабости. Той може да бъде мек, но не и мекушав. Като види, че някой плаче, той не трябва да се трогва от неговите сълзи. Като намествам счупения крак на някого, аз не обръщам внимание на сълзите му. Моята работа е да наместя крака му, а неговата – да пролива сълзи. Като плаче, той ще се научи да не греши. Ако някой ми се оплаква, че заборчлял, че няма хляб за жена си и децата си, аз няма да му дам пари, но ще му дам подходяща работа, да изкарва прехраната си с труд и да запази достойнството си като човек. Човешкото общество е основано на разумни закони, които тласкат човека към труд и работа, като условия за развитие. Има избрани хора в света, но още много трябва да дойдат. Ако ме питат, защо работите на България не вървят добре, отговарям: Малко избраници има. За да се оправят работите й, броят на избраниците трябва да се увеличи най-малко 200–300 пъти.

Мнозина четат вестниците „Факел", „Пастирско слово", в които пишат лошо за мене и за новото учение. Свободни са да пишат, каквото искат, но не знаят, как да пишат. Който иска да пише нещо против мене, нека дойде да се срещнем лице с лице, да не говори зад гърба ми. Аз ще му отговоря на всички въпроси, които го интересуват. Като ги питат, отде знаят тези неща, те отговарят: Ние сами нищо не знаем, но пишем това, което чуваме от хората. – Така постъпват всички хора, водят се все по лъжливи доноси. Някой оратор изнесъл една идея, която хората не разбрали и я предали криво. Поетът написал нещо, вложил една хубава

идея, но пак я изнесли криво. Опасността е в приложението на криворазбраните идеи. Какво виждаме най-после? – Всичко се обърнало с главата надолу.

„Но заради избраните, онези дни ще се съкратят." Развитието на съвременните хора, както и пътят, до който са стигнали, показват, че те се намират пред велика епоха – на всички предстои минаване от едно състояние в друго. Ако кажа на хората, какво има да става, вестниците - веднага ще затръбят против мене, че заплашвам хората, че смущавам духа им. Ако видя, че сто ладии се готвят да влязат в морето да ловят риба, а моят барометър показва буря след 4 – 5 часа, нямам ли право да предупредя тези хора? Ако не им кажа нищо, те ще се намерят на дъното на морето. Ако са влезли вече в морето и им кажа: Скоро на брега! – заплашване ли е това? Ако след две - три години стане земетресение в София, и аз предскажа това, има ли нещо лошо в моето предсказание? Аз искам да предупредя хората, да излязат по това време вън от къщите си, да не ги затрупа. Мога и да си мълча, но какво ще постигна с мълчанието си? Всички ще останат под развалините. Казвам на управниците: Поправете еди-коя си линия, защото не е сполучливо направена. Утре ще стане голяма катастрофа, от която ще пострадат хиляди хора. – Не ни плаши. Знаеш ли, че работите ни ще останат назад? – По-добре работите ви да останат назад, отколкото вие да пропаднете. В света съществуват разумни закони, които трябва да се спазват. Ако ги престъпите, ще се натъкнете на големи катастрофи. Между евреите имаше много пророци, които им предсказваха, какво ще стане. Ако днес един такъв пророк предскаже на сегашна Европа, че така, както върви и както се развиват събитията в нея, очаква я голяма катастрофа, има ли нещо лошо в това предсказание? Щели да се уплашат европейците. – Нека се уплашат, но да подобрят живота си. Ион отиде в Ниневия да предскаже на жителите, че ако не подобрят живота си, очакват ги големи страдания. Те се стреснаха, разкаяха се, и Бог отмени решението си. Скоро, обаче, те забравиха обещанието си и пак продължиха лошия си живот, заради което бяха наказани. Предсказанието не е заплашване. То напомня на хората за съществуването на разумни закони, които трябва да се спазват. Ако не се спазват, човечеството е осъдено на големи нещастия и страдания.

„Но заради избраните, онези дни ще се съкратят." – Кога ще се съкратят онези дни? – Когато човек възприеме и приложи в живота си великия закон на Любовта. Ето защо, който иска да стане истински .човек,

да влезе в новата епоха, да се освободи от робството на греха, на страха, на безсмислието, на смъртта, трябва да служи на Любовта. – Как ще познаем истинската любов? – Тя ражда живота. Лъжливата, фалшивата любов ражда смъртта. Лъжливият живот произвежда тъмнина; истинският живот произвежда светлина и свобода. Тази светлина посочва правия път, по който човек трябва да върви. Като влезе в този път, човек се освобождава от страданията, т.е. те излизат на повърхността на живота му и не го измъчват.

Да заживеем вече по нов начин, да влезем в истинския живот, за да познаем Бога. – Кой е създал Господа? – Да се задава такъв въпрос, това не е философия. Как ти дойде на ум да зададеш този въпрос? Чудно е, да се задава въпросът, кой е създал Господа! Ти носиш чек в банката, искаш да ти го изплатят. Първо ще удостовериш своята личност, а след това ще ти се изплати чекът. Следователно, когато питаш, кой създаде Господа, аз подразбирам, че питаш, кой те е създал. Първо ще си отговориш на въпроса, кой те е създал, и после ще питаш, кой е създал Господа. На този въпрос всеки сам ще си отговори. Ако искаш да знаеш, кой те е създал, питай майка си и баща си. Те да питат своите родители, кой ги е създал. Техните родители ще питат своите и т.н. Знаете ли, докъде ще стигнете с този ред на разсъждения? Ще се намерите в положението на онзи цар, който искал да му се разкаже една приказка без край. Повикал всички мъдреци от своята държава и поискал, някой от тях да му разкаже такава приказка. Разказвали му те 5 – 6 дена, но приказките все имали край. Като не могли да го задоволят, той ги набивал и ги изпращал да си вървят. Най-после се явил един мъдрец и му казал: Аз мога да ти разкажа една приказка без край. – Внимавай, че много мъдреци, като тебе, си отидоха бити, та да не пострадаш и ти като тях. – Не, аз ще ти разкажа такава приказка, каквато ти искаш, и започнал: Едно време имало един велик цар, като тебе, който поръчал да се направи един голям хамбар и да се напълни с жито. Като го градили, по невнимание, зидарите оставили една малка дупчица незазидана. Един щурец забелязал малката дупчица, влязъл през нея и си взел едно зрънце. После се върнал, взел второ зрънце и него изнесъл. Пак се върнал, взел трето зрънце и го изнесъл. – Е, после? – Чакай да изнесат всичките зрънца. – Я остави тази работа! Тя няма край. Така и нашият живот е направен от безброй малки зрънца, че ако речем да ги местим от едното на друго, както правел щурецът, няма да ни стигнат милиони години, да разрешим въпроса за живота.

„Но заради избраните, онези дни ще се съкратят." Мнозина питат: Кой е правият път? – Аз не се интересувам, кой е правият път, кой е православен или евангелист, но питам: Ти от избраните ли си? – Да, от избраните съм. – Тогава ние с тебе можем да се разберем. Казано е: „Заради избраните, онези дни ще се съкратят." – Кои дни? – Дните на недоразумения, на крамоли, на смърт. Тези дни ще се съкратят, т.е. ще изчезнат. Всичко това ще стане заради избраните, умните хора, които разрешават правилно задачите си. В 905 г. в Англия се почувствува едно духовно пробуждане. Такива явления ставали не само в Англия, но в целия свят. На всеки сто години, в известни области, периодически се явяват духовни прояви. Така, в Англия през деня се явявали големи огнени кълба. Учени англичани, журналисти отивали с апаратите си да ги фотографират, но не могли. Щом изваждали апаратите си, огнените кълба се изгубвали. Като ги затваряли, кълбата отново се явявали. След това кълбата се превръщали на големи огнени стълбове. Вечер те се явявали на разстояние около 20 км. При явяване на светлините, настъпвали болести и епидемии; щом изчезвали светлините, болестите се прекратявали. В 905 г., когато се явили огнените кълба в Англия, нямало болести, но хората започнали да се разкайват за грешките си, искали да изправят живота си. През това време, в продължение на 5 – 6 месеца, съдиите нямали работа – никакви дела не се водели. Хората лесно се помирявали, искали да живеят братски. Станало духовно пробуждане между тях. – Защо станало така? – Защото избраните дошли в света. Светлите кълба представят разумността на избраните. Ако днес човек види такова кълбо, ще си отвори очите, за да се увери, ясно ли вижда, или е някаква илюзия. Чудни са хората! Като видят едно светло кълбо, не вярват даже на очите си. Питам: Слънцето не е ли такова светло кълбо? Резултат има това слънце, влияние има то. От него излиза енергия. Животът ни почива на неговата светлина и топлина. Ако слънцето светеше, без да изпраща светлина и топлина, това е друго нещо. Обаче, от неговата светлина и топлина всичко расте и се развива, дава резултат. Ако духът ти е отпаднал, достатъчно е да видиш това светло кълбо, за да се повдигне. Слънцето влияе и на престъпника и го преобразява. Той е готов да служи на Бога. Това не е ли влиянието на слънцето? Ще кажете че това е случайност.

„Но заради избраните, онези дни ще се съкратят." Всички избрани хора са светещи. Те са като светлите кълба и стълбове. От очите и лицата им излиза мека, приятна светлина. Въпросите – съществува ли Бог, или не,

да се женят ли, дали може да се живее без пари. без къщи, са разрешени за тях правилно. За тях съмнения и противоречия не съществуват. Обаче, обикновените хора и до днес питат: Трябва ли да се женим? – Кога не са се женили хората? От осем хиляди години те непрекъснато се женят. Женитбата влезе в света още от времето на Адама. Първоначално, той беше сам в рая, но поиска от Бога да му даде другар, да не е сам. Бог изпълни желанието му: приспа го, извади едно от ребрата му и направи от него другарката му, Ева. – Преди Адама имаше ли женитба? – Не, женитбата се яви след Адама. Бог създаде човека по образ и подобие свое, даде му възможност да владее земята и да се ползува от нея. Целта на сегашната женитба е изправяне грешките на хората. Според мене, тя не е нищо друго, освен затвор. Всички женени – мъже и жени са затворени, мъчат се и страдат. – Кой се радва тогава? – Само Божественото се радва. Някога в затворите, така наречени женитби, има големи изтезания, големи страдания. Майката роди дете, и след известно време идат бирниците да ѝ го вземат. Тя плаче, страда, пита, как е възможно да вземат детето ѝ. Най-после се примирява и казва: Така е наредила природата, такава е волята Божия. Ако съдията осъжда на доживотен затвор престъпника, в съдията ли е вината? Който убива и върши престъпления, трябва да бъде готов да носи последствията. Молете се да дойдат избраните, да поставят живота на друга основа, дето всичко ще бъде хиляди пъти по-добро от сегашната женитба. Отношенията между мъжете и жените ще бъдат много по-хубави от сегашните. Днес, ако погледнеш една жена, ще те обвинят в нечистота. – Аз гледам на жената от такава висота, каквато хората не могат да си представят. Жената и мъжът не са плът, те са нещо високо, недосегаемо. Животът на сегашните хора не може да се нарече истински. Хората се нуждаят от любов. Между мъже и жени трябва да има абсолютно безкористна любов. Тогава те няма да говорят за своята любов, но за проявената Божия Любов чрез тях. Всеки трябва да пожелае да постъпва като Бога, да проявява Божията Любов.

„Но заради избраните, онези дни ще се съкратят." Когато избраните дойдат на земята, със своето ново разбиране за живота, те ще помогнат на хората да разрешат въпросите си правилно. Тогава хората ще знаят, отде са дошли и къде отиват; защо са дошли на земята; какво е предназначението им, и всеки човек ще изпълни своето задължение като майка или баща, като брат или сестра, като учител, свещеник, съдия и др. Те ще си отговорят сами, трябва ли да се женят. Женитбата е временен въпрос, но

човек постепенно отива от временното към вечното. Не е важно, дали ще се жениш, или не; важно е, този въпрос да се разреши правилно. Ако майката и бащата раждат, децата им трябва да са разумни. Първо, родителите трябва да са доволни от децата си и да благодарят на Бога, че им е дал добри и разумни деца. Обаче, ако родителите всеки момент съжаляват, че са родили неразумни и непослушни деца, какъв смисъл има тяхната женитба? – Какво ще стане със света, ако хората не се женят? – Да оставим този въпрос настрана. Разумните хора, които идат на земята да живеят по нов начин, се интересуват от своите постъпки, от своя живот. Какво правят другите хора, как разрешават въпросите си, това тях не ги интересува.

Сега, да дойдем до духовната страна на въпроса, до любовта ни към Бога. Всеки трябва да определи отношенията си към Бога. Тази е неговата първа и най-важна работа. Любовта ни към Бога да бъде толкова силна, че нищо да не ни разколебае; толкова дълбока, че никой да не проникне в нея и да я отнеме. Това значи, Бог да живее в нас, и ние да живеем в Него. Ако Бог е в нас, има ли нужда да търсим разрешение на въпросите отвън? Ако слънцето грее силно, има ли нужда да ходиш при дърварите да се молиш за малко дърва, с които да се стоплиш? Излез вън и се грей на слънцето. От кого слънцето е поискало пари за светлината и топлината, които щедро раздава? То дава даром на всички. Ето защо, когато намерите Живия Господ, вие сте намерили Слънцето на живота, което дава даром своята светлина и топлина. Това е реалното, което трябва да ни занимава. Това са избраните хора в света. – Ама аз имам особени философски разбирания. – И моите разбирания са философски. Тогава ще се разберем добре. – И жена ми, и дъщеря ми имат философски разбирания. – Още по-добре, и с тях ще се разберем. Всички хора – свещеници, учители, професори имат особени разбирания. Всички хора са особени; жалко е, че не са избрани. – Аз съм особен човек. – В какво се заключава твоята особеност? – Независим съм, но без да мисля, направих един скандал, за който щях да лежа в участъка. Като видях, че идат стражари, ударих на бяг. Минавайки покрай къщата на моя приятел, скрих се там, докато заминат стражарите. Това било герой! Избягал и се скрил, а другарите му хванали и ги били. Друг се хвали, че дал под съд приятеля си, който му дължал известна сума. Съдът издал изпълнителен лист, и така той си взел парите. Всеки се хвали с нещо, с което се прочул. Всички правят по нещо, но работите им остават все неуредени. Правилно е човек да дава, а не да взима. Така постъпват избраните. Ще кажете, че те трябва само да дават. Абсурд е за тях да

взимат. – Вашето твърдение е абсурд. Ще ви докажа това само с няколко думи. Голямата чешма, големият извор постоянно дават. Като дойде жадният да пие, те нищо не му искат. – Защо? – Защото са избрани.

Пресъхвалата чешма, обаче, взима, а не дава. Избраният човек е извор, в който Божественият живот постоянно се влива. Той никога не може да каже, че са го изчерпали. Някой окултист казва: Изчерпаха ме, трябва да се оградя. – Това е слабата страна на окултиста. Не се страхувайте, че ще ви изчерпят. Кого изчерпват? – Който има слаб капитал. Обаче, големият извор няма защо да се плаши. Някой седне до мене и се пита: Няма ли да изчерпя Учителя? – Водата, която изтича от мене, е много голяма, може да те отнесе. По-добре, стой далеч от мене, да не те отнесе моята вода. Ако си извор, който постоянно тече, кой ще те изчерпи? Бъди спокоен, никой не е в състояние да те изчерпи. Това е новото учение. Щом си в него, кажи: Божественият живот изтича от мене. Наистина, всеки човек е извор, от главата и сърцето на когото изтича нещо. То дава благостта и сладчината на човека. Затова обикваме известен човек. Той е бистра вода, сладък извор; приятно ти е да пиеш от него. Някой човек е мътен извор. Ако пиеш от него, ще ти стане тежко и ще се питаш, защо пи от неговата вода. Всички хора не са еднакви извори. Дали виждате това, или не, не е важно.

Казваш: Аз виждам това, но ти не го виждаш. Всъщност, всички хора виждат, но всичко не разбират. Обикновено, младите виждат по-добре от старите. Дядото чете с лупа, а като млад е чел без лупа, добре виждал тогава. – Старият поумнява. – Не е толкова поумнял, по-слабо вижда. За себе си казвам, че мога да чета и с лупа, и без лупа. Човек не трябва да губи силата на своята воля. Всяко съмнение причинява отслабване на волята. – Какво е съмнението? Знаете ли, какво е положението на човек, който носи очила? Един ден някой забравил да си тури очилата, но като мислел, че са на очите му, могъл да чете без тях. По едно време искал да ги свали, но видял, че не са на очите му. Търсил ги, не могъл да ги намери. Бръкнал в джоба си и там ги намерил. Той си казал: Чудно нещо, аз съм чел без очила. Питам: Как е могъл да чете без очила, а сега не може? Следователно, когато човек си внуши, че не може да направи нещо, наистина, не може. Като каже, че може да го направи, както каже, така става. Затова и Писанието казва: „Както мисли човек, такъв става."

„Заради избраните, онези дни ще се съкратят." Всички искате да бъдете такива избраници, такива извори, през които да тече Божията

Любов. Като потекат, тогава ще се разберем. Всички трябва да бъдем избрани, силни, благородни, мощни, разумни. Аз не взимам тези качества в обикновен смисъл, но в необикновен, в смисъл, на избраните. Желая ви, всички да бъдете избрани.

Желая ви, вашата проявена любов да бъде като Божията Любов.

Проявеният ви живот да бъде като Божия живот.

Вашата проявена светлина да бъде като Божията светлина.

Вашата проявена свобода да бъде като Божията свобода.

11. Беседа от Учителя, държана
на 25 май, 1924 г. София.

И валя дъждът

„И валя дъждът, и приидоха реките,
и повеяха ветровете, и нападнаха на тази къща;
и не падна, защото бе основана на камък."
Матея 7:25

„И валя дъждът, и приидоха реките." – Това е последствие на нещо.

„И повеяха ветровете." – Това е едно въздействие.

„И тази къща не падна, защото бе основана на камък". – Това е резултат. Така казват съвременните учени и философи. Така става в съвременния културен свят на 20 век, който минава за един просветен век. Сегашните хора мислят, че само човекът е разумно същество. Всички останали същества са неразумни. Например, като видят дърво или животно, те казват: дърво е това, не мисли и не чувствува. Животно е това, нищо не разбира. – Това са криви заключения. Че не е така, вижте, какво прави семето, като го посеете в почвата. То пуща коренчета и с помощта на тях извлича необходимите елементи за своето хранене. В това отношение, то може да направи нещо повече от човека. Растението, дървото е цял химик. То знае още, на каква дълбочина да пусне своите коренчета. След това то пуща листа и клончета, развива цветове, и най-после връзва и дава плодове. Като гледате цветовете, чудите се, колко майсторски са боядисани. Растенията разбират и от бояджийство. В земята растението прави това, което човек не може. Заровете краката на човека в почвата и вижте, какво ще стане – ще изгният. Дърветата са разумни същества. Те имат свой език, на който говорят. Те не са дошли още до положението да говорят на този език, с който ние си служим. Те се разговарят чрез движения, със символи. Всяко растение, до което се приближаваме, ни говори по един или друг начин.

В първата глава на Битието е казано, че когато Бог създал света, първоначално нямало дъждове. Отпосле заваляли, и тревата изникнала. Значи, изливането на дъжда е процес, който действува върху растенията. В този смисъл, водата носи условия за проява на вътрешния живот в растенията.

„И валя дъжд." Това е един прекрасен процес.

„И приидоха реките." – Защо приидоха? Реките са полезни за живота. Те представят артериалната кръв на природата. Дъждът, който се излива върху растенията, носи своето благо за тях.

„И нападнаха на тази къща". Тя се изпита. Това е фигуративен израз. Така е говорил Христос.

„И заваля дъждът". В дадения случай, дъждът, реките, ветровете са условия за живота. Много хора се развалят от живота, а много не се развалят. Например, някой казва: Като сме дошли на земята да живеем, трябва да ядем. – Какъв е смисълът на яденето ? – Смисълът на яденето е да си достави човек онази енергия от природата, необходима за неговото умствено и сърдечно развитие. Сегашните хора гледат на яденето като на удоволствие, но, всъщност, не е така. Щом яденето стане удоволствие, човек не може да мисли. Някои казват, че човек трябва и да пие. – Съгласен съм с това. Природата е предвидила и пиенето, затова е дала водата. Хората, в желанието си да пият, какви ли питиета не са измислили – 20 годишни вина, ракии, ликьори и др. Бедният, като гледа, как богатият яде и пие, казва: Това разбирам живот! Да имаме и ние печена кокошка, 20 годишно винце! Така и ние ще живеем. Това разбирам живот. Да ми даде Господ и на мене такъв живот. Питам: Какво прави онзи българин, който яде само лук, чесън и боб? Най-после и той казва: До гуша ми дойде този боб! Не искам да помисля вече за него! Иска ми се малко месце. Какво е положението на тревопасните, които ядат само трева? Взимат остена, впрягат ги и ги подкарват. А хората, щом се засегнат интересите им, казват: Това не е по Бога. Щом се засегнат чуждите интереси, казват, че това е волята Божия. Да мушкаш с остен, това е по Бога. Да вземеш оралото и да впрегнеш воловете, и това е по Бога. – Да, но това са недоказани твърдения. Като обичаш животното, то ще бъде готово да ти служи доброволно. Божествено е да впрягаш вола на работа, когато той може да се разговаря с тебе. Той ще ти каже: Братко, аз се напасох добре в гората. Сега съм силен. Тури хомота на врата ми и ме заведи на нивата да работим. Това разбирам „по Бога". Сега ти гониш вола, той бяга. Най-после му туриш юлара и го впрегнеш. Това било по Бога! Как е възможно, Божественото, разумното, да създава произволи? Трябва да знаете, че всяко нещо, което създава произволи, е човешко. А всеки процес, от който изтича разумност, е Божествен. Това всеки трябва да знае, за да не се оправдава.

Казвам: Ако има разумност в църквата, тя е от Бога. Ако има разумност в държавата, и тя е от Бога. Щом няма разумност нито в

църквата, нито в държавата, те не са от Бога. В Божествените неща има живот. В тях няма смърт, няма и разплодяване. Казвате: Ако не колим говедата, нали ще се разплодят много? – Няма да се размножават повече, отколкото е определено. Те се размножават при сегашните условия. Това размножаване наричам раздробяване на живота. Когато реката се разлива на много рекички, това размножаване ли е ? Това е раздробяване. Така стои въпросът. Животът на земята е един и неделим. Той се проявява разумно във всички хора. В разбирането на живота е величието на човешкия ум и на човешкото сърце. С какво ще покаже човек, че стои по-високо от растенията и животните? Той иска да покаже, че не е растение, не е дърво. Наистина, и в животните, и в растенията има престъпност. В цялата природа, както я виждаме, има една замаскираност, макар че поетите я възпяват, описват хубостите й. Навсякъде в природата има борба, лицемерие, нещо замаскирано. Вземете бряста, който расте между боровете. И в него се забелязва лицемерие. Като се види между боровете, той казва: И аз съм като вас, раста към Бога, стремя се към слънцето. Вижте, как се развивам като вас. Наистина, той се свива, не се разширява според естеството си. Най-после боровете му повярват. Те са от по-висока еволюция в сравнение с бряста. Като се издигне над боровете, брястът вече не расте към Бога, но все повече се разширява. Борът, дето и да го посадиш, все към Бога се стреми.

Каква е разликата между светските и религиозните хора? Светските хора не се молят на Бога, но, като попаднат между религиозни, и те започват да се молят и казват: И ние се молим като вас, четем „Отче наш". Докато хората са бедни, молят се по 4 – 5 пъти на ден, все нагоре растат. Като забогатеят, те казват: Стига вече нагоре, ръцете ни заболяха. Сега вече можем да си поживеем – и започват да се разширяват. Богатият е бряст, който схваща нещата материалистически. Следователно, в изучаването на природата, човешкият дух е внесъл нещо специфично. Като слиза надолу и очиства природата от нейната замаскираност, виждате, че съществува Божествен свят, с пълна хармония, с абсолютен ред. Природата си служи с различни методи. Тя може да предизвиква добри подтици даже в растенията. Например, растението може да се влюби в човека, както хората се влюбват. Изучавайте растенията, да видите, какви чувства изпитват те. Направете следния опит: вземете едно растение, поливайте го всеки ден, грижете се за него и наблюдавайте, как то расте и се развива. Докато го държите в стаята си, то е весело, добре се развива. Извадете го

вън, далеч от себе си, ще видите, че то започва да съхне и да се разваля – тъгува за вас.

Вчера една госпожа ми разказваше следното: Няколко години наред тя държала цветя в стаята си. Те се развивали добре. Един ден ги изнесла вън, на простор. Въпреки това, те започнали да съхнат. Тя ме питаше, защо съхнат цветята й. Казвам: Те имат голяма любов към тебе. Щом си ги изнесла вън, те започнали да линеят, По-добре ги дръж при себе си. Казвате: Цветя са това, не са чувствителни. – Не е така. И вие, като излизате сред природата, мислите, че всичко знаете. – Какво знаете ? Какво разбирате ? Имате ли любов ? По своята любов и самоотверженост, някога растението стои по-високо от човека. Може да го отсечеш, без то да пороптае. Обаче, има случаи, когато и дърветата си отмъщават. Като секат големите дървета, те си отмъщават на хората, които плащат с живота си. Ние трябва да бъдем будни, да знаем, как са наредени нещата в природата. Всяко живо същество има своето определено място. Умни са дърветата, те знаят, какви престъпления вършат хората. Като си отсекъл едно дърво, новото, което пораства на негово място, не те забравя – помни твоето престъпление. Като те види, отдалеч ти казва: Аз те познавам от миналото. Помня, как ме отсече. И обратното е верно: Ако помогнеш на едно дърво – поливаш го, разкопаваш го, чистиш го от гъсениците, то казва: Познавам те, няма да те забравя. Ти се грижиш за мене, и аз ще ти благодаря. Ще кажете, че това са приказки от „Хиляда и една нощ." – Да оставим настрана приказките.

„И валя дъждът, и приидоха реките". И в съвременния свят има големи дъждове. Цялото човечество минава през тежки изпитания. Идат вече изпитанията. Нима гладът, болестите, сиромашията не са изпитания? Не минават ли през тези условия всички мъже и жени ? Изобщо, цялото човечество минава през изпитания, които се отразяват и върху съзнанията на хората. Всички хора, всички народи страдат, и всеки казва: Да му мисли човекът! Да му мислят народите и държавите! Питам: Кой ще мисли и за хората, и за народите ? Отговарят: Бог да се грижи за всички. – Има ли Промисъл? Има ли Божи закон? Едни учени казват, че всичко е случайност. Други казват, че има Промисъл в света. В края на краищата, явява се спор между едните и другите. Първите, които отричат Божия Промисъл, се питат, защо съществува такава разумност? Вторите се запитват: Ако съществува Промисъл, защо са допуснати страданията? Явява се още и въпросът: В какво се заключава човешката интелигентност?

Интелигентен ли е богатият? Интелигентен ли е силният? Ще кажете, че добрият човек не е много интелигентен. Някои го наричат овчедушен. Това показва, че -те имат особено понятие за човешката интелигентност. Според тях, силният проявява повече своята интелигентност от кроткия и тих човек.

Като ме слушате днес, знаете ли, какво ще бъде с вас след 10 – 15 години? – Не знаете. Често аз говоря на съвременните хора. Ако отидете във Франция, Англия, Америка, Германия, ще видите, че там хората са крайно суеверни. Някой виден търговец в черква не ходи, не вярва в Бога, но като започне някакво голямо предприятие, търси гадател да му каже, ще успее, или няма да успее. Ако работата му се нареди добре, той се насърчава. Втори път, като предприеме нещо, пак търси гадател. Той му казва, че ще успее, но сега предсказанието не се оправдава. Обаче, търговецът не се отчайва, допитва се и трети, и четвърти път, докато най-после успее. Сполуките и несполуките в живота се обуславят от един вътрешен закон. Например, колко кораби трябва да потънат през една година, е точно определено. Всичко е изчислено математически. Колко деца трябва да се родят и умрат през годината, и това е точно определено. Също така е определено, колко време трябва човек да яде и колко време да не яде. Ако ядете през времето, когато ви е определено да не ядете, стомахът ви ще се разстрои и пак ще ви се наложи този пост. Ще кажете, че църквата нарежда поста. Аз не наричам това пост. Според мене, пост е, когато богатият човек не яде и всичко, което би употребил за ядене през това време, да го даде на някой беден. Освен това, точно определено е, колко хора ще свършат училище през известна година. Това са тънки наблюдения, които човек трябва да прави. Дръжте статистика и ще видите, колко е верен този закон. Има точно определени математически формули, които регулират този закон. Това не са мои твърдения, но резултати на този вътрешен, математически закон, който действува в природата.

Един английски астролог, добър математик, който работел с математически формули, правел два вида изчисления. Той взимал десет града под наблюдение и в продължение на десет години изчислявал, колко момчета и колко момичета ще се родят през това време. Въз основа на тези изчисления, за следните десет години той предсказвал, колко момчета и колко момичета ще се родят в тези десет града. Изчисленията му били верни до 99%. За следните десет години той пак проверявал същия закон. После той купил от една лотария три билета и предсказал, кой от тях ще

спечели и каква сума. Обаче, съвременните хора казват, че това е абсолютизъм на природата и запитват, къде е тогава свободната воля на човека. – Дето има разумност, там има свободна воля. Дето няма разумност, там няма свободна воля. Значи, ние съдим за свободата само по абсолютната разумност, която се проявява в живата природа. Христос казва: „Който слуша моите думи и ги изпълнява, ще го уподобя на разумен човек, построил къщата си на камък". Това значи, че външните изпитания ще дойдат, но той няма да се поколебае в онова, което е решил в себе си.

Ще ви приведа един пример, да видите, на какви изпитания може да бъде поставен човек в живота си. Един млад, 19 годишен момък се влюбил в една богата англичанка, по-възрастна от него. Той бил готов да се ожени за нея, но тя отхвърлила любовта му, предпочела да се ожени за установен човек, с добро материално положение. И наистина, тя се оженила за граф. Силно обиден и огорчен, младият момък, наречен Мелби, решил да си отмъсти по някакъв начин, ако не на нея, поне на някой от семейството й. Но как ? Добър момък по природа, той не прибегнал веднага до отмъщение, но започнал да търси начин, как да си отмъсти. Най-после си казал: Ще свърша по медицина, дано тук намеря някакъв особен начин за отмъщение. Свършил медицина и понеже бил способен, той станал виден лекар. В скоро време се прочул в града, като един от добрите и способни лекари. В това време неговата възлюбена имала вече дъщеря, 15 годишно момиче. Случило се, че момичето заболяло сериозно. Майката решила да изпрати дъщеря си на лечение при видния доктор Мелби. Щом видял момичето, той разбрал, че е дъщеря на неговата възлюбена. Казал си: Ето един добър случай да си отмъстя. Вместо на майката, ще отмъстя на момичето. Обаче, в този момент в него се зародила голяма вътрешна борба, и той започнал да размишлява: Какво е виновно детето? Ако съм обиден от майката, защо трябва да страда момичето ? В тази борба надделяло доброто му естество, и той се отказал от желанието си да отмъщава. Такава борба се явява във всеки човек. Тя е резултат на две противоположни чувства в човека: от една страна неговото благородство, от друга – желание за отмъщение. Казваш: Подиграха се с моите чувства, подиграха се с моята любов.

Питам: Кой може да се подиграва с любовта ? Тя е велика, мощна сила, която стои над всички условия в живота. Любовта никога не си отмъщава. Ако дойде до отмъщение, тя внася своята топлина в човека, с цел да го повдигне. Ако не се подава на нейните съвети, на нейния огън, тя

му казва: Едно ти предстои – или ще ме приемеш и ще живеещ добре, като истински човек, или ще изгориш.

Мнозина се питат, коя е причината за болестите и аномалиите в света. – Много просто, причината за това се крие в нарушаване на великия вътрешен закон в човека – законът на любовта. Болестите в света идат периодически. При това, колкото повече се увеличават престъпленията по отношение на любовта, толкова повече се увеличават болестите и аномалиите в човешкия живот. Щом приложите закона на любовта в домовете, обществата и народите, веднага болестите ще се намалят. Аз не говоря за човешката любов, но за Божията, която повдига духа на човека и разрешава всички въпроси. Любовта на сегашните хора е дошла до минимум, т. е. до нула. На това се дължат всички нещастия и страдания на хората. Любовта на някои хора е спаднала до 35° под нулата, т. е. те са дошли до точката на замръзването. Какъв живот може да се очаква при такава низка температура? Какъвто и да си – поет, философ или учен, като попаднеш при тази температура, животът ти ще се обезсмисли, и ти ще станеш песимист. При такава температура нищо не може да расте и да се развива. Ако повдигнете температурата до 35 – 40 или 50° над нулата, животът ви ще се осмисли. Задача на човека е да намери начин да повиши температурата на своя живот. За това се иска воля. Изгубиш някога 1 000 лв., друг път – 10 000 лв., или 100 000 лв. и се отчаеш. Защо не застанеш здраво на краката си и кажеш: Бог дал, Бог взел. Трябва ли при такава една загуба да изгубиш своя мир? Приложи волята си и остани тих и спокоен, като че нищо не ти се е случило. Трябва ли да се смущаваш от това, че някой те обидил? Кажи си: Като човек, аз стоя по-високо от всякаква обида. Обижда се само човекът на своеволието, но не и човекът на волята. Казват, че англичаните имат воля. – Не, досега аз не съм срещнал нито един човек с воля. Хората могат да имат въздържание, .самообладание, но не и воля. Българинът казва; „И чука продавам, и чергата продавам, но не отстъпвам". Това е твърдост, упоритост, но не и воля. Нито един от европейските народи още няма воля. Тя ще се прояви в бъдеще. Който върши престъпления, той няма воля. Който не върши престъпления, може да има самообладание, но не и воля.

Велико нещо е да имаш воля. Това значи, да се издигнеш над условията – нищо да не те засяга. Който има воля, колкото и да е беден, нито се подкупва, нито се изкушава. Да му покажете богатствата на целия свят, той ще мине и замине край тях, без да пожелае нещо за себе си. Такъв

пример виждаме в лицето на англичанина Стет, който пострада при потъването на парахода Титаник. Той бил осиновен от един богат англичанин, който му оставил след смъртта си голямо наследство от 350 милиона лева. Обаче, Стет се отказал от наследството. Като го запитвали, защо постъпил така, той отговарял: Аз не се нуждая от богатство, което струва живота на хиляди хора. Питам: Колко такива англичани или американци биха се отказали от своето наследство? Колко такива българи ще се намерят в България, които, при липса на средства за живот, биха се отказали от такова голямо наследство?

Сега аз говоря принципиално, нямам пред вид нито отделни хора, нито отделни народи. Имам пред вид само едно, че съвременните хора минават за културни, за учени – Да, те са и културни, и учени, но още не са хора на волята. – Защо ? – Защото най-малката тревога, най-малкото безпокойство може да наруши тяхното равновесие. Ако влезете в кое и да е училище, в коя и да е черква, ще видите, че всички се смущават от най-малкото нещо. Влезте в духовните общества по целия свят и вижте, какви хора идват там. Всички минават за духовни, за последователи на Христа, но ще видите грамадната разлика между тях и Христа. Какъв беше Христос като човек? Бих желал в лицето на Христовите последователи да видя характера на Христа. Ние виждаме Христа, прикован на кръста, да казва: „Прости им, Господи, защото те не знаят, какво правят!" Това е характер, това е воля! Христос беше гениален, учен човек. Той познаваше алхимията по-добре от всички алхимици. Когато сатаната Го изкушаваше и Му казваше, ако е Син Божи, нека превърне камъните в хляб, Той можа да направи това, но не искаше. „Хвърли се от този храм, да покажеш, че си Син Божи, понеже е казано: „Ангели ще те повдигат, за да не препънеш о камък ногата си". – И това можеше да направи Христос, да се хвърли от храма и да увисне във въздуха, без да падне на земята. Той беше голям авиатор; и най-добрият авиатор не може да се сравни с Него, но не искаше да направи това. Най-после сатаната Му каза: „Виждаш ли тези царства? Ако ми се поклониш, всички ще бъдат Твои". – Махни се оттук, Сатано, аз дойдох да служа на Господа; моето Царство не е от този свят. Моето Царство, на което служа, е по-голямо от всички царства в света". Питам: Кой човек днес би се отказал, ако му предложат да стане цар? Или кой би се отказал, ако му предложат да стане пръв министър в България? – Да, но и от управниците се иска воля. Българите трябва да знаят това. Човек с воля не върши престъпления. Истинският човек се отличава по това,

именно, че не върши престъпления. – Ние правим грешки, вършим престъпления. – Щом ги съзнавате, вие сте хора с воля. Да съзнаваш грешките и престъпленията си и да ги изправиш, и за това се изисква воля.

„И валя дъждът, и повеяха ветровете, и нападнаха на тази къща, построена на пясък; и тя падна, и голямо бе нейното падане" (27 стих.) Изпитаха се най-разумните, и най-слабите хора. И разруши се тази къща, защото не беше съградена по Божествените правила. Като ме слушате сега, някои от вас сте неспокойни. – Защо? – Аз зная защо. Който е бъркнал в чужда каса, като върви, постоянно се обръща, да не го следва някой детектив по стъпките му. Знаете ли на какво прилича богатият, когото апашът постоянно дебне? Един богат човек, като чул, че в Цариград имало много джебчии, скрил златния си часовник и, вместо него турил в джоба си една лукова глава. Като проверил и видял, че в джоба му още стои луковата глава, казал на тези, които го придружавали: Напразно се говори, че в Цариград имало много джебчии. Отговорили му. Разбира се, като си турил лукова глава в джоба си. Значи, те го опитвали, а той си мисли, че никой не знае за луковата глава в джоба му. Сега и ние, съвременните хора, мислим, че много знаем. – Не, природата, както е поставила своите закони, всичко е предвидила. Тя ще постави всички хора в безизходно положение. В нея има абсолютна, идеална справедливост. Когато се натъкнем на тази справедливост, ние ще изпитаме особена приятност. Ние ще бъдем доволни, че съществува такава правда, която дава условия на всички да се развиват. Тогава всеки ще каже: заслужава човек да живее в този свят. Ако външно изглежда, че има някаква неправда, тя е временна. Неправдата не може да остане до края на този век. И ако вие вървите по този път, както досега, ще се изродите съвършено, ще отслабнете и, в края на краищата, природата ще ви наложи своето вето.

Сега аз се обръщам само към разумните, които разбират Божия закон. Тази интелигентност и доброта, които имате, са резултат на работа върху себе си. Вие сте работили хиляди години в миналото и още ще работите. Това са данни на окултната наука. Съвременните хора казват, че качествата на човека са наследени от родителите. Питам тогава: Отде взеха своето наследство майката и бащата ? – Наистина, има една наследственост, но всеки носи в себе си това, върху което сам е работил. В закона на наследствеността, майката сама нищо не дава на детето си. Тя дава само материалите за развиване на детето си, но не дава способностите и дарбите му. Например, вярата, интелигентността на детето не идат от майката. Тя

му дава само материал, т. е. условия за неговото развитие. От материала, който тя влага в детето, се развиват интелигентността, вярата и способностите му. Затова Писанието казва: „И взе Бог кал, от която направи човека". Значи, Бог му даде главно материал. „После му вдъхна дихание, и той стана жива душа". Онези от вас, които имат вече тези условия, този материал, трябва ли да се спират на външния свят, да ги спъва? Какво се изисква от грънчаря? – Да направи пещ, да приготви пръст за гърнетата, да ги направи добре, да ги изпече и най-после да ги продава. От това зависи осигуряването на неговия живот. Какво се изисква от онзи, който е роден за музикант? – Да се упражнява повече. Какво се изисква от онзи, който е роден за писател ? – Да пише. Какво се изисква от онзи, който е роден за учител? – Да учи децата. Кой каквато дарба има в себе си, да работи върху нея. Там са скрити силите и условията на неговата душа.

Като изучавам хората, виждам, че те се отдалечават от истинското си предназначение, определено от природата. Това е преходно състояние. По отношение на сегашната човешка форма, хората се заблуждават, като мислят, че тя е най-красива и съвършена. Не е така. Има по-съвършени същества над нас, пред които ние сме като коня или вола пред човека. В тях се крие голяма разумност. – Къде са тези същества? – В света, в който живеете. Едно общество, съставено от около 10 – 15 000 души, свързани в една обща идея, се ръководи, именно, от тези същества. Казвате, например, че сте един народ. Един народ, това е един човек. Като погледнете в духовния свят, ще видите англичаните например, като хомогенен човек, без никакви примеси. Значи, чистият англичанин е еднороден. Обаче, не е така за американеца. Между тях няма да срещнете един определен тип.– Защо ? – Кръвта им е примесена. Колкото по-оформен е човешкият тип, толкова човек е по-разумен, толкова по-лесно решава своите задачи. За тях Писанието казва: „Господ стои над тях, като глава, и прониква в тях". И до днес още хората си задават въпроса: Кой ще уреди света ? Съвременният свят има определена програма, съставена от тези разумни същества. Тя предстои да се прилага. Ако проследите европейската литература, ще видите, че новите идеи проникват навсякъде. Те са пуснати в ход по целия свят. Днес целият свят се раздрусва. В Америка съществува една лига от два милиона и половина жени, сплотени в обща идея за мира. Кой движи толкова жени в името на тази идея? Това са жени, готови да се жертвуват. В целия свят има такива жени. Кое ги движи ? Днес, на сцената излиза жената, която трябва да възпита мъжа. Досега жената е възпитавана, с цел

да развие нежност и мекота в характера си. За тази цел, природата й възлага задачата да стане майка, да ражда деца и да ги възпитава. Така тя минава през страдания и се облагородява. Едва сега мъжът излиза на сцената. Той приготвя материал за работа. Бъдещето е на жената, тя ще възпитава мъжа, но не както сега. Днес тя нарича мъжа си простак, дърveняк. Така не се възпитава. Има нов начин за възпитание. Казвам: Жената трябва да спаси света.

„И валя дъждът". Дъждът, който иде, е благословение за света. Жените трябва да работят сега, защото светът е пропаднал заради жената. Тя е виновна за много работи. И мъжът е виновен, но първо, жената стана причина да напусне светото място. Първоначално, когато влезе в това място, тя трябваше да каже: Господи, остави ме да живея сама. Обаче, тя излезе вън, в света, между хората и нищо не създаде. Тя забърка такава каша в света, от която хората и до днес не могат да се освободят. Всички крамоли и недоразумения, всички войни се дължат все на жената. Мъжете воюват, но все за жената. Няма беля в света, която да не е създадена от жената. Ще кажете: Възможно ли е, ние, жените, да сме виновни за всичко? – Да, така е, но и на жената предстои задачата да оправи света. Днес тя иска да подчини мъжа, мъжът иска да подчини жената, поради което не се разбират. С подчинение работите не се уреждат. Подчинението подразбира сила. А мъжът е силен. Следователно, мъжът подчинява, а жената се подчинява. Със своята сила, знаете ли, колко тояги са стоварили мъжете върху гърба на своите жени ? Знаете ли, колко са бити жените ? Ако се съберат тези тояги, от тях ще образуват цели гори. И ако днес жената дойде на власт и се заеме със задачата да оправи света, ще каже: Чакай сега аз да ти покажа, как се стоварват тояги върху гърба на жената. Питам: Какво ще спечели тя с това ? Жената ще стане мъж, а мъжът – жена, и ще се повтори същата история. Жената ще почне да налага мъжа. Аз съветвам жените да посадят тези дървета. Те са живи дървета, които ще израснат и един ден ще ги използувате като колове за ограждане на дворовете си. С други думи казано: От страданията ще изработят нещо ценно в себе си, чрез което ще придобият любовта. Като приложат любовта, те ще покажат на жените, как трябва да постъпват със своя ближен.

Често хората говорят за любовта, но това не е достатъчно. Любовта трябва да се прилага. Когато мъжът се върне вкъщи неразположен, мрачен, жената само с един нежен поглед може да го успокои. Силна е любовта. Тя трябва да има воля, да не се колебае пред любовта. Ако Бог, Божественото

е с жените, няма да има сила, която да не преклони глава пред тях. Ако вие не направите същата грешка, като мъжете, Бог ще бъде с вас и ще ви научи да бъдете господари в света по нов начин – чрез закона на любовта. Досега жените само са плакали, затова са казвали за тях: Жената е слабо, мекушаво същество. Плачът е благословение, но с него заедно трябва да се обработва сърцето. Жената трябва да се проникне от една основна идея – да прилага любовта. И да се ръководи от следното правило в живота си: да не се свързва с лош мъж. Колкото и да обещава мъжът, че ще се поправи, не се подавайте на това обещание. Първо да се поправи, тогава се свързвайте. Не се лъжете от мисълта, че като се ожените, мъжът ще се поправи. Женитбата не може да поправи мъжа. Тогава всичко е свършено. И да искате, не можете да му дадете мил, нежен поглед. Като го срещнете, ще го погледнете строго, сериозно. Ще кажете, че мъжът е силен. – Не, има сила по-голяма от силата на мъжа – това е силата на чистотата. Ако жената беше чиста, нямаше да се намери сила, която да устои на чистотата. Колкото и да е порочен мъжът, той отстъпва пред чистотата на жената. Чистотата и светлината са единствените сили, пред които и дяволът отстъпва. Ето защо, престъпленията в света се вършат в тъмнината. Затова човек само вечер се окуражава. За да бъде щастлив, мъжът трябва да прилага закона на правдата, да бъде справедлив.

Преди 10 - 15 години наблюдавах един млад човек, който не беше ял 3 - 4 деня. Гледам го, доста интелигентен. Върви си по пътя. По едно време край него мина едно дете, което подхвърляше два лева нагоре, играеше с тях. Парите паднаха на земята, и младият човек си тури крака върху тях. Детето търсеше парите си наоколо, но не можа да ги намери. То се обърна към младия човек и го запита: Къде са парите ми ? Обаче, той нямаше смелостта да му каже, къде са. Той трябваше да каже на детето: Братче, можеш ли да ми дадеш тези пари на заем? Той стоеше, бореше се в себе си, да даде ли парите на детето, или да ги задържи. Аз се приближих при него, потупах го по рамото и му казах: Приятелю, дай парите на момченцето. Ела с мене, аз влизам в положението ти. – Извинете – каза той, като въздъхна. Тежки са условията на живота. – Тежки са, но човек трябва да преодолее условията. Мисля си: За два лева този човек наруши своето равновесие. От този пример се вижда, докъде може да стигне човешкото съзнание. За мене този пример е много поучителен, той струва не два лева, но няколко хиляди лева.

Казвам: Съвременните хора трябва да имат отзивчиво сърце. Окото

им да бъде будно, да вижда всичко и да се поучава. Като срещна млада мома или млад момък, аз погледна в очите им и си казвам: На голямо изкушение са изложени те. Мисля си: Може би, ти си човекът, който ще им помогне. Изпрати им една добра мисъл. А ние седим и мислим, коя партия ще дойде на власт. Партии ще дойдат, но с това светът няма да се оправи. Сегашният свят ще се оправи, когато хората заживеят чист, порядъчен живот. Мъже и жени, дъщери и майки, синове и бащи не трябва само да проповядват, но да подобрят живота си. Като срещнеш страдащ човек, погледни го така, че да не засегнеш честолюбието му. Само така ще го разположиш към себе си, ще спечелиш неговото доверие. Човечеството трябва да се повдигне, да възстанови първоначалната си вяра. Колко възвишени пориви, колко чисти подбуди в хората са изоставени. Колко добри желания са отлагани! Днес всички хора ходят на черква, молят се, но нищо не прилагат. Човек може да приложи любовта още днес. От добрите хора зависи благосъстоянието на всички народи, на цялото човечество. Със своите светли умове и чисти сърца, те носят благословение на всички народи.

„И валя дъждът". И днес вали дъжд и носи благословението на света. Разумност се иска от хората. Само така те ще приемат това благословение. Само така те ще възприемат Словото Божие, ще го приложат и ще бъдат щастливи. Майката, жената ще бъде носителка на любовта, а мъжът, бащата – носител на правдата. Във всеки дом майката и дъщерята ще носят любовта, а бащата и синът – правдата. Това трябва да се проповядва на хората. Жена, която носи любовта в себе си, непременно има воля. Любовта и волята вървят заедно. Ако жената има тези добродетели в себе си, в един момент ще трансформира състоянието на мъжа си. Колкото и да е неразположен той, щом влезе в дома си, неразположението му ще изчезне. Ако е намислил да направи зло на някого, веднага ще се откаже от намерението си. По това жената ще познае, придобила ли е любовта в себе си. Всяка жена, която няма любов и воля, не е истинска жена. Каква жена е тази, която не може да респектира един мъж? Каква жена е тази, която не може да парализира действията на един апаш ?

Аз говоря за онази жена, която е придобила любовта и чистотата. Мощна сила е любовта, нищо не може да я опетни. Тя прониква в живота и, който се натъква на нея, повдига се. Приятно е да срещнеш чист, свет човек. Всяка мъчнотия пред него изчезва. Мъчнотиите на съвременните хора са подобни на книжни ножове. Като се натъкнеш на тях, лесно ще се

справиш. Мъжът се връща мрачен, недоволен. Не се страхувай от него, но си кажи: Това е книжен нож, лесно ще се справя с него. Щом види това, мъжът казва: Доволен съм от жена си, защото лесно стопява моите книжни ножове. Това е жена, която носи любовта и волята в себе си. Първото нещо, в което човек трябва да повярва е, че мъчнотиите са временни. Те са страшни само за онези, които нямат любов и воля. За онези, които имат и любов, и воля, мъчнотиите са приятни, те са забава за тях. Жената иска да бъде почитана. – За кое качество тя заслужава да бъде почитана ? Единственото нещо, заради което жената може да бъде почитана, е любовта и волята. Те ще я повдигнат. Аз желая, жената да се повдигне, да излезе от сегашното си състояние. Сега срещам мустакати жени. Това не говори добре за тях. Мустаците огрубяват и изопачават естеството на жената. Мустаците изопачават характера даже и на мъжете. Когато мустаците на жените падат, аз се радвам; когато започват да им никнат мустаци, аз ги съжалявам. За мустакатата жена казвам, че е груба, страстна, своенравна, безразсъдна. Тя казва: Аз искам да се оженя за мъж с много пари, с малко ум. Това не е жена. Обаче, ако чуя жената да казва, че ще отиде да нареди къщата на някой вдовец, да нагледа децата му, да им наготви и след това да отиде в друг дом да помогне, това е жена в истинския смисъл на думата. Ако мъжът и децата заплачат за тази жена, когато ги напуща, това е жена, която има любов и воля.

Казвам: Бъдещето е на жената, на майката, на сестрата. Тя е проводник на любовта. Само чрез жената ще дойде любовта, а не чрез мъжа. Под „майка, сестра. жена" разбирам онази идеална форма, чрез която любовта може да се прояви. Ако жената мечтае да се ожени, само за да има мъж, тя нищо не разбира. Има смисъл жената да се ожени, ако може да повдигне мъжа си, да го насочи към прав, разумен живот, към изпълнение на волята Божия. Ако тя не отвори сърцето на мъжа си към слабите и угнетените, тя нищо не е направила, Ако майката не каже същото и на сина си, каква майка е тя? Ако синът не слуша майка си, тя не трябва да му се моли, да го увещава, но да му обърне гръб. Тя е алхимик. Ще тури сина си в ретортата на своята пещ и ще го нагрява, докато се обнови. – Олеле, майчице! – Ще ме слушаш ли? – Ще те слушам. – Готов ли си да служиш на правдата? Готов ли си да почиташ майка си и баща си? – Готов съм. – Щом си готов, ще те извадя от пещта. Днес майките развалят синовете си. Те не им показват истинския живот, но се оплакват от своя личен живот, от мъжа си. Оплакването нищо не допринася.

„И валяха дъждовете, и събори се къщата." Казвате: Кой ще оправи светът? – Мислите ли, че с проповедниците ще се оправи светът ? Отде толкова проповедници ? Ако 5 - 600 милиони жени, които раждат, не могат да оправят света, че проповедниците ли ще го оправят ? Жените трябва да оправят света, а не да казват на синовете си „баща ти ме изяде!" – Не, с такъв език не трябва да си служите. Жените не трябва да се женят за материалното положение на мъжа. Това значи, да се продадеш за интерес. Приписват ни, че сме били за свободния брак. – Не, ние сме за абсолютната чистота и абсолютната святост. Жената, която ражда, трябва да каже на сина си, какво е нужно да прави. Като порасне, той сам трябва да е готов да се жертвува за другите, а не да очаква на другите да се жертвуват за него.

И тъй, жената ще заеме мястото председател на любовта и на волята, особено на волята. Тогава ще разберете Христовите думи, че за всеки един, който прилага любовта, настава голяма радост на небето. В Писанието стихът е поставен другояче. Там е казано: „Голяма е радостта на ангелите в небето за всяка жена, която е предала сърцето си в търсене на Божията Любов". И аз бих желал да има повече такива жени на земята, за да се радват ангелите. Те ще се радват, че ще има повече такива майки, които да възпитават синовете и дъщерите си по новия начин.

12. Беседа от Учителя, държана
на 1 юни, 1924 г. София.

Ще дойда след тебе

И пристъпи един книжник, та Му
рече: "Учителю, ще дойда след Тебе,
където идеш."
Матея 8:19

Съвременните хора обичат силни преживявания, т.е. никой не започва със своите слаби способности и сили. Всеки проявява силната страна на своето естество.

В цитирания стих един книжник иде при Христа и казва: „Учителю, ще дойда след тебе." –Защо ще отиде след Него ? – На този въпрос всеки човек трябва сам да си отговори ясно и категорично. Христос не му казва „да, или не", не му отговаря да дойде, или да не дойде след Него. Книжникът, като бил готов да напусне своите удобства, знания, удоволствия, почитта и уважението на хората, считал, че така ще повдигне името на Христа. Като разбирал това, Христос му отговорил: „Лисиците си имат легла, и птиците небесни гнезда, а Син Човечески няма къде глава да подслони." Това значи: Ти ще дойдеш при мене, но аз нямам легла, нямам удобства, нямам книги за четене, нямам ядене и пиене. Как ще се примириш с това ? Какво е отговорил книжникът на тези думи, не е казано. След това един от учениците на Христа се обръща към Учителя с думите: „Учителю, позволи ми да отида и погреба баща си." Какво било скритото желание на ученика – да отиде и погребе баща си ? – Той искал да вземе наследство от него ? Защо му е наследство ? – Да се осигури, да има нещо зад гърба си, и тогава да следва Христа. И дъщерята, и синът са готови да погребат баща си, защото знаят, че ще вземат наследство от него. Готовността им, да го погребат, не е безкористна.

„Ще дойда след Тебе." Много хора са готови да отидат при Бога. Кога? – Когато работите им са объркани. Следователно, работите и на книжника били объркани, затова пожелал да тръгне след Христа. Той мислел, че по този начин ще оправи объркаnите си работи. Христос му отговорил: „Лисиците имат легла, птиците небесни – гнезда, а Син Человечески няма къде глава да подслони." Сега ние оставяме външния живот настрана и се спираме върху вътрешния. Има хора, които не могат

да направят разлика между материалния, духовния и Божествения живот. Ще ви обясня, какво представя материалният живот. Той е подобен на две главни, турени в огъня. Те се насърчават една от друга, а вие се греете на тях. Колкото повече ги духате, толкова по-лесно изгарят, намаляват се и се превръщат в пепел. Същото е и с материалния живот.

Съберат се мъж и жена и образуват семейство. Жената казва на мъжа си: Иди да купиш, каквото трябва за ядене. Мъжът казва: Ще отида, но ти ще сготвиш. Купуват, готвят, ядат, докато най-после всичко се свършва и превръща в пепел. След това казват: Такъв е животът. – Да, такъв е животът на главните. Щом ядете и пиете, щом събаряте и градите, това са главните. Който прави къщи и ги продава, това са пак главни, които се подклаждат и изгарят. Днес направиш къща, утре я продадеш – това са главни. Образувате търговско предприятие, утре го разваляте, нищо не остане от него – това са пак главни. Днес се създава една държава, като римската, утре я няма, изчезва. И ние, като се съберем около главните, греем се и казваме: Колко е топличко! – Да, греем се, но храна няма. На огъня на главните човек гладен умира. Не е само да се стоплиш, но храна трябва.

Сега, да дойдем до духовния живот. Тук сравнението е друго. Той прилича на две хубави, ябълчни семки, които, посяти в земята, израстват, увеличават се и дават плод. На тези плодове и огън има, и храна има. Който яде от тях, едновременно и огънят, и храната им е вътре. Следователно, в духовния живот започваме от малкото и постепенно вървим към великото. Всеки човек трябва да знае, какъв е неговият живот, сам да си направи сравнение. Всеки момент енергиите могат да се сменят, затова човек трябва да бди над живота си. Умният човек -трябва да прави разлика между ценното и неценното, между умното и глупавото. Умният, като види една книга, познава, дали е ценна и, ако се окаже такава, взима я; ако не е ценна, оставя я настрана. Вещата жена, като види един плат, познава, дали е вълнен или памучен. Казват ми: Докажи ни, че има духовен живот. Аз мога моментално да ви докажа това, но няма защо да ви доказвам. Един човек отишъл при един философ и му казал: Докажи ми, че има вода в света, но искам аргументи за това. Философът взел една кофа чиста вода, изсипал я върху главата му и го окъпал добре. – Сега, какво ще кажеш ? Има ли вода ? – Има, разбира се. И на вас казвам: Като дойде някой при мене, с една кофа вода ще му докажа, че има вода. Какви други доказателства иска ? – Докажи ми сега, от какво е направена водата.–

Водата не е направена от малки частици, както изглежда. Там всяка частичка има особено предназначение.

Сега да се върнем към книжника, който казал: „Ще дойда след Тебе." Има само един начин, по който ще намерите истината. Който иска да намери истината; който иска да расте и да възраства в Бога, в душата му трябва да царува безкористието. – Нали трябва да се живее в този свят? – Трябва да се живее, но да любите Бога. Ако Го любите, имате всичко на разположение – цялата земя е на ваше разположение. Вие сте осигурени, няма защо да се осигурявате. Трябва само да работите за Бога, и животът ви ще се осмисли. Друг е въпросът за онзи, който не люби Бога. Той трябва да се осигури най-малко в десет осигурителни дружества, да има най-малко десет къщи. Ако обичаш Бога, трябва ли да се осигуряваш? Всичко принадлежи на Бога и, ако Го обичате, всичко ще бъде на ваше разположение. Знаете ли, дали обичате Бога? По какво ще познаете, че Го обичате? Как се познава, че цветето расте? – То се увеличава по обем и тегло. Същото се отнася и до човека, който обича Бога. В мислите, чувствата и постъпките му има разширяване. Освен това, идеята му за Бога е ясна, определена.

Някои си представят Бога като въздух. Всъщност, най-реалното нещо в света е Бог. Това, което всякога причинява радост и веселие; това, което осмисля нещата във всяко отношение, е Бог. Например, четеш Евангелието, но не го разбираш. Обаче, един ден, когато Бог присъствува в душата ти, прочиташ една глава и казваш: Чудно нещо, толкова пъти съм чел тази глава, но едва сега я разбрах! Защо е така ? – Защото, дето е Бог, там всякога има светлина. Четеш една философска или математическа книга, но главата ти не я проумява. Обаче, щом Бог присъствува в душата ти, всичко разбираш. Много пъти може да си гледал небето и нищо да не си виждал, но когато Бог присъствува в душата ти, пред тебе се разкриват чудни неща, като че ли цялото небе се разтваря. Това не си ти, но Бог присъствува в тебе. Когато Бог е в тебе, ти преживяваш особени моменти. Слушал съм светски хора да казват: На много места съм ял вкусни работи, но като тази баница, която ядох днес, никога не съм ял – през целия си живот няма да я забравя! – Защо? – В този дом е бил Господ. Всички места, дето е минал Господ, остават епохални в нашата душа. Това са красиви и възвишени моменти, които трябва да се повтарят много пъти. Много години минават, много въздишки се изтръгват от човека, но Господ Го няма.

Книжникът казва: „Учителю, ще дойда след Тебе. – Защо ще тръгне след Христа? – За да оправи работите си. Христос му отговаря: „Лисиците си имат легла, и птиците небесни гнезда, а Син Човечески няма място, де глава си да подслони." Какво искал да каже Христос с тези думи? – Че Божията Любов трябва да намери място в сърцата ни. Божията Любов не може да намери място в сърцата на съвременните хора. Вие всякога сте готови да продадете Божественото на безценица. Представи си, че имаш приятно Божествено разположение – Бог те е посетил. Дойде някой отвън и ти казва: Дядо ти умря, остави ти голямо наследство. Ела да го получиш. Ще кажеш ли, че това, което имаш в този момент, няма да го дадеш за никакво наследство ? – Не, ти веднага ще напуснеш доброто и възвишено разположение и ще тръгнеш да гониш наследството. Ще вземеш наследството, но ще се свържеш със своя дядо. Той ти оставя милиони наследство на земята, но също толкова дългове на небето. След това ще те хванат отгоре и ще те заставят да плащаш тези дългове. Щом вземеш наследството, дядо ти казва: Ти си служил досега на Бога, но ще послужиш и на мене. Ще се ожениш, ще имаш синове и дъщери – цанил те е твоят дядо, ще му служиш.

Питам: Свободен ли си сега, като получи това голямо наследство? Ако волът има десет милиона лева в банката на негово име, но го впрягат всеки ден да оре на нивата, свободен ли е той ? Каква полза от десетте милиона ? Не е ли смешно неговото положение? Той оре на нивата, а някакви си десет милиона седят в банката на негово име. В това отношение, дяволът е богатият търговец: турил ви юлар, впрегнал ви на нивата и казва: Вие имате десет милиона лева в банката. Като се върнете вкъщи, казвате: Нещастен съм, тежко ми е на душата, това нямам, онова нямам. – Как да нямаш ? Десет милиона лева те чакат в банката. – Няма ли някакъв изход? – Има изход, по засега ти липсва нещо. – Какво ми липсва? – Божията Любов. – Не разбирам някои неща. – Не разбираш, защото Божественото не е в тебе. Щом си неразположен, Бог не е в тебе. Ти не признаваш истината. – Как да не я признавам? От десет години вярвам в Христа. – Не, ще признаеш, че извън времето и пространството си направил една микроскопическа погрешка, която трябва да изправиш. Нужен ти е един Божествен микроскоп, за да я видиш. Срещам духовни хора, но нещо неспокойни. – Защо? – Имат един малък грях, който само ангелът може да види. Обаче, ти се безпокоиш. Ще признаеш, че в дадения случай нещо ти липсва – ще признаеш грешката си. Да признаеш грешките

си, това е благородство, Това значи да се приближаваш към Бога. Да ги криеш. това значи да се отдалечаваш от Него.

„Ще дойда след Тебе." Христос отговори на книжника: „Който иска да ме последва, трябва да се отрече от себе си." – Какво значи да се отречеш от себе си? Жената казва: Трябва да се отрека от мъжа си. – Какво значи да се отречеш от мъжа си? – Това значи: ако мъжът ти е беден, да му оставиш всичкото си богатство, да му оставиш и децата си и, като ги осигуриш, да го питаш: Доволен ли си сега ? Щастлив ли си ? – Щастлив съм. – Тогава и аз отивам по своя път, да уча великата наука на живота. Не е отричане, да напуснеш мъжа си, когато е осиромашал, когато е останал без никакви средства. Следователно, ще се отречеш от мъжа си, когато е богат; когато живее като цар, когато е във всичката си слава и величие,- когато има синове и дъщери около себе! си. Това значи напущане на мъжа, това е самоотричане. А/ ти се отричаш от мъжа си, когато е закъсал, когато е в окаяно положение; когато плаче и се моли: Остани с мене! Казваш : Аз искам да живея с Бога. – Тази жена е користолюбива. Същото казвам и за мъжа. Така трябва да разсъждавате. Ако вървите по този път, Бог ще благослови всичките ви работи.

Сега вие трябва да разберете вътрешния смисъл на живота. Отговорете си на въпроса, защо искате да живеете. – Да се проявим. – Проявяването представя вътрешна необходимост на Битието. Всяко същество иска да се прояви, с цел, да излезе навън онова, което се крие дълбоко в него. Този процес е Божествен. Като не го разбират, хората му противодействуват и казват: Не му е време сега. – Кога ще му бъде времето ? – След три -четири години, когато си уредя всички работи. – Не, ти никога няма да си уредиш работите. Това е Божия работа, а работите на Бога са всякога уредени. Когато Божественото похлопа на вратата ти, трябва да бъдеш готов, като войник, да Го последваш. Стани и иди след 'Него. Ти трябва да бъдеш като онзи младеж, който напуща всичко и отива да се учи. Трябва да бъдеш като слънчевия лъч, който напуща всичко и прониква в земята. Ще бъдеш като онази малка птичка, която напуща вече гнездото си и хвръква на свобода.

Който не разбира смисъла на живота, иска да се осигури, да живее добре на земята. Ще се намери някой човек отвън, да дойде да го убеждава, да се осигури в едно дружество, Ще дохожда всеки ден да му говори, че трябва да мисли за жена си, за децата си, да ги осигури. Най-после, той влиза в мрежата и започва да внася всеки месец известна сума. Ще внася

цели 30 години и, ако доживее това време, сам ще си получи сумата; ако не доживее, сумата ще се даде на децата. Значи, ако умре той, децата ще се осигурят. Ами като умрат децата, кого ще осигури? Аз наричам сегашното време – век на лицемерието. Ще дойде някой да те осигурява! Щом иска да те осигури, нека той внесе сумата вместо тебе, А така, само името ти да запише, това не е осигуровка. Едно се иска от човека: да бъде прям, искрен към себе си. Ако си искрен и чистосърдечен, знаеш ли, каква светлина ще придобие лицето ти ? Казано е в Писанието, че човек бил създаден по образ и подобие на Бога. – Да, така е било. Човек е бил красив, светъл, но сега той, както и нашата земя, представя развалина – всичките й пластове са разместени. Нашата земя е станала за посмешище. Който не вижда това, казва: Красива е нашата земя! –Не, развалина е нашата земя; развалина е и човекът. Като гледаш очите, лицето, ръцете на сегашния човек, виждаш, че той е цяла развалина, представя архаични останки. Казват за някого: Този човек е благороден. – Да, благороден е, защото условията му помагат да бъде такъв.

Разправят за Шлятер, виден английски лекар, как лекувал болните си. През цялата 1905 година при него се лекувал един болен просяк. Той се явявал при него всеки ден, докато, най-после Шлятър, го поканил една нощ да спи при него. Колкото пари имал, той ги разделил по братски: половината задържал за себе си, а другата половина дал на просяка. Обаче, още същата нощ просякът показал изкуството си. Като заспал Шлятер, просякът станал тихо от леглото си и задигнал парите на Шлятера, заедно с панталоните му. Каква човещина, какъв морал имало в просяка, който могъл да постъпи така с онзи, който го лекува цяла година безплатно! След няколко години Шлятер пътувал през Сан - Франциско, дето срещнал същия просяк, пак гол и бос. Каква човещина, какъв морал има и в съвременните хора – свещеници, търговци и др., които лъжат в името Божие ? Често и за мене казват, че лъжа хората. – Не, аз никого не лъжа. Зная, че когато човек си позволи да каже най-малката лъжа, той престава да бъде човек. И обратно, каже ли най-малката истина, той е човек, който дава път на Божественото в себе си. Някога може да се изкусиш, да кажеш една малка лъжа, но след това ще кажеш една истина, за да се свържеш с Бога. Не е изключено за човека да греши, но дълбоко в душата си той трябва да има стремеж към великия Учител на Любовта, Мъдростта и Истината. Бог живее в човека, и той е длъжен на Него да говори истината. Ще говориш с Господа, а хората, по отражение, ще възприемат твоя

разговор.

Днес аз се разговарям с Господа, а вие възприемате този разговор чрез отражение. Аз се обръщам към Господа с думите: Господи, никаква лъжа няма да излезе от моята уста. Ще говоря само истината; ще изпълнявам това, което Ти искаш, за нищо няма да пожаля живота си. Всичко, което искаш, ще го направя доброволно; ще Те следвам, не защото Си направил небето и земята, но защото само Ти си единствен, безграничен, безначален, Който обхващаш всичко в себе си.

Всички трябва да се стремим към красивото и великото. Често съм ви казвал да се оглеждате и като млади, и като стари. Радвайте се, ако не губите красотата си. И младият, и старият трябва да бъдат красиви. Красотата на младия е една, на стария – друга, но и у двамата има нещо красиво. Виждаш един дядо, върви прегърбен, но има нещо красиво в него – идея има той. Набръчкано е лицето му, но то представя хубаво написана книга. Старият е написана вече книга, а младият – красива книга, на която предстои да с? пише. Който я види, да каже: Хубави неща могат да се напишат в тази книга, Това, от което се нуждае всеки човек, е да внесе в себе си абсолютна чистота, красота и хармония. Само така човек може да бъде здрав. И само при такива условия Бог може да работи в човека. Чистота, красота и хармония са сили, чрез които Бог се проявява. Когато мислите и чувствата на човека са чисти, хармонични и красиви, Духът Божи слиза в човека да работи. Само така човек се повдига и влиза в общение с Бога. Това общение Павел е изказал с Думите: „Око не е видяло, и ухо не е чуло това, което Бог е определил за онези, които изпълняват Неговата воля и Го обичат." Какво ще бъде тогава отношението между Бога и човешката душа, мъчно може да си представите. – Защо? – Съзнанието на човека още не е издигнато. Един ден, когато съзнанието му се пробуди, той ще разбере това висше съзнание, за което Павел говори. Някога, само за момент, човек назъртва във висшия свят и вижда, колко велико и славно е да бъдеш във връзка с Бога.

Първото нещо, което се изисква от вас, е да бъдете физически здрави, да вложите хармония в чувствата си и сила в ума си. По това ще се отличавате като вярващи. Може ли вярващият да се люлее като сламка във въздуха? Вие знаете как, в миналото, светиите и мъчениците били рязани на парчета, но, въпреки това, те пеели и славели Бога. Те не се страхували, твърдо устоявали на своите убеждения. И до днес те са светли примери за човечеството. Всеки човек трябва да бъде герой, да издържа на

убежденията си. Слушам някоя майка, християнка, се оплаква от децата си. – Не зная, какво да правя с тези деца, много са немирни и непослушни, много шум вдигат. – Щом са непослушни, нека.ти прати в света, той ще ги възпита.

Един наш приятел имаше син, много непослушен, не искаше да знае никого. Един ден бащата го изпратил в Мароко. Като прекарал там няколко месеци, синът писал на майка си: Мамо, никога няма да забравя това, което прекарах тук, между французите. Майката и бащата казват: Толкова време го възпитавахме, нищо не постигнахме. А там, в Мароко се възпита само за няколко месеци. Бащата беше строг, не пожали сина си, прати го в Мароко да работи. Майка се оплаква от дъщеря си. – Прати я в Мароко да работи. Жената се оплаква от мъжа си, не искал да работи. – Прати го в Мароко. Жената не иска да работи. – Прати я в Мароко. Слугата е мързелив – да отиде в Мароко. Наистина, всички хора, слезли на земята, са в Мароко, дето се учат да работят. Като прекарат известно време, пишат на своите близки в невидимия свят: Ние сме в Мароко, но никога няма да го забравим. Всички хора се оплакват от Мароко. Земята е място, дето хората се учат да любят Господа и да изпълняват неговата воля.

Христос казва на книжника: „Лисиците имат легла, и птиците небесни гнезда, а Син Человечески няма, де глава да подслони." Какво е отговорил книжникът на Христа, не се знае, но, като философ,, той останал да размишлява. Както го виждам, от 2,000 години, той все още продължава да мисли. Още се колебае, да следва ли Христа, или не. Изобщо, книжниците не могат да следват Христа. И учените още не са разрешили въпроса, приложимо ли е Христовото учение, или не. Всеки човек може да направи опит за себе си, да се увери, дали Христовото учение може да се приложи.

Всички, които ме слушате, трябва да се учите, да придобиете онова знание, за което сте дошли на земята. Запитайте се, защо сте дошли на земята и къде ще отидете, когато я напуснете. Коя е следващата станция? Тя е най-важната. Вие сте вече пред прага на една граница, дето ще прегледат билетите и паспортите ви по всички правила. Така, както е било в миналото, не може повече*да бъде. Само след обстоен преглед ще ви пуснат да вървите напред. Иначе, ще ви върнат обратно на земята. Сега казват: Да ядем и да пием! – Че кой не яде и не пие? Това не е изкуство. Всички животни ядат и пият. Каква разлика има между животното и човека ? Например, говедото расте и умира, и човек расте и умира. Животното,

като умре, се вмирисва, но и човек се вмирисва. Къде е Божественото тогава? Следователно, ние трябва да бъдем свързани с Бога така, че да не ни засяга смъртта. Като дойде смъртта, ще й кажеш: Вземи си само това, което е твое. Повече нищо не можеш да вземеш. Ако смъртта не те послуша, ще се бориш с нея, докато я победиш. Като надвиеш, ще. кажеш, като Павла: „Где ти е, смърт, жилото; где ти е, аде, победата ?" Казвате: Смъртта е страшна. – Страшна е за грешните, но не и за праведните. Като дойде при праведния, тя ще му каже: Ти си върви, няма да те закачам.

„Ще дойда след Тебе." Всички вие, които следвате Великия Учител на Любовта, трябва да се държите за правилото: Безкористно да изпълнявате Неговата воля, да сте доволни от това и да бъдете в мир с небето. Няма по-велико нещо от това, да знае човек, че изпълнява волята Божия, че е свързан с Него. Тогава, дето минеш, всички извори и дървета ще те гледат. Тогава и техните очи са отворени и всичко виждат. Ти чувствуваш красотата във всичко окръжаващо. Аз желая, и вие да имате тази опитност. Като минаваш край хората, Божественото в тях ще ти проговори. Божественото ще ти проговори и в животните, и в растенията.

„И пристъпи един книжник, та Му рече: „Учителю, ще дойда след Тебе, дето идеш," – Отлична идея! Сега аз бих желал, и вие, не само да отидете след Него, но да принесете в жертва всичко разумно. Който жертвува, е разумен човек. Който служи на Бога, и той е разумен човек. Разумни хора, мъже и жени, трябва да дойдат в света. Следователно, в света ще дойдат най-разумните, най-възвишените, най-благородните хора. – Може ли да стане това ? – Може. – Ще работим. Които не са съвършени, ще работят, за да придобият съвършенството. Които са съвършени вече, те ще пристъпят към работа.

Единственото нещо, което препоръчвам на всички, е да пазите вътрешната връзка с Бога. Само тя ще внесе сила в живота ви и ще го осмисли. Нужна ви е връзка с Бога – нищо да не ви смущава, от нищо да не се колебаете. Единственият, Когото можем да чувствуваме, Който ни разширява, е Бог. Всеки момент можем да чувствуваме присъствието на Бога. Той всякога помага. – Кога ? – Когато Го търсим със всичкото си сърце. Бог е абсолютна чистота, затова Той обича чистите сърца. Допуснеш ли лъжата в себе си, ти не можеш да се приближиш при Бога. Щом говориш истината, Той ще ти проговори. Ако си чист, пак ще ти проговори. Щом приемеш любовта, Бог те обиква и всичко изправя в тебе. Ако приемеш мъдростта, светлината ще влезе в твоя ум. Като знаеш това,

приеми тези неща в себе си. Какъв си, какво работиш, това не е важно. Занятието не пречи на човека. Където и да си, ще бъдеш във връзка с Висшата Реалност. Тогава хората ще те почитат и уважават. Всички хора ще се обичат като братя. Знаете ли, какво нещо е да се обичате един друг ? Малко хора съм срещал, които се обичат. И вие се обичате, но трябва да срещнете такива, които се обичат, да видите, какво значи любов. Не е въпрос да те обичат като кокошка, прасе, агне, които всеки момент могат да заколят. Тази любов се отличава от великата, от онази любов, която носи безсмъртието. Който те обича, той те държи в безсмъртието. И ако ти обичаш някого, също ще го държиш в безсмъртието. Когато двама души се обичат искрено, те стават безсмъртни. Затова, именно, трябва да се обичате. – Защо трябва да обичаме? – За да станем безсмъртни. – Защо не трябва да мразим?– Защото омразата носи смъртта. Писанието казва: „Гледайте, като се мразите, да не се изтребвате." Ето защо, не допущайте никакви лоши мисли и желания в битието на своята душа. Допущайте в себе си само възвишеното, което носи живот.

И тъй, ще любиш! – Кого? – Ще любиш Бога, Който живее в тебе. Оттам тряба да се започне. Той ще ни каже, кой е вторият, когото трябва да обичаме. Вторият ще ни доведе третия и т. н, Такъв е законът на непреривната Божия Любов която се изявява в ред и порядък. Да се обичаме по Божествено. – Не може всякиго да обичаме. – Само чрез любовта ще внесем в нас Божествената хармония и ще разберем смисъла на Христовото учение. Любовта ще дойде и ще заживеем в мир.

„Учителю, ще дойда след Тебе." – Защо ? – За да науча великия закон на любовта. Христос го запита: Можеш ли, като Сина Човечески, да няма, къде да подслониш глава? Готов ли си на това самоотричане? Ако си готов, ела след мене!

Днес и на вас казва Христос: Готови ли сте да ме последвате, да се самоотречете? Ако сте готови, елате да ме последвате! И всичко, каквото аз имам, и вие ще имате.

13. Беседа от Учителя, държана
на 20 юли, 1924 г. София.

И Бога за свой Отец казваше

„И затова юдеите още повече искаха да Го затрият, защото не току че съботата престъпваше, но и Бога за свой Отец казваше и правеше себе си равен Богу.“
(Йоана 5:18)

В този стих има три основни мисли. Аз ще се спра върху мисълта: „И Бога за свой Отец казваше."

Първата Причина, Която дава живот на всички същества, определя посоката на тяхното движение, както и техните качества и способности. Тази Първа Причина наричаме с различни имена: Бог, Господ, Отец, Баща, Господар и др. Всяко име има свой вътрешен смисъл. Какво име ще дадеш на тази Причина, това зависи от твоето разположение към нея. Следователно, не е безразлично, как ще се обърнеш към нея. Онези хора, които не са много развити умствено, не правят разлика в тънкостите на тези понятия, затова ги смесват. За тях не е важно, как ще нарекат Първата Причина. Има диваци, които не знаят нито едно от имената на Първата Причина. Така има и духовни хора, които в духовно отношение могат да броят едва до десет. Така и някои икономисти лесно решават въпросите на живота. Като кажат „икономическите условия", с тях всичко обясняват. Какво се разбира под „икономически условия"? Според мене, икономическите условия не са важни. Важна е икономиката. Който не знае да прави икономия, никога не може да разреши въпросите на живота. В какво се заключава икономията? Кога икономисват. хората? Истинската икономия се крие в добрия живот. Който води лош, разпуснат живот, не е икономист. Той е богат човек, който пилее своите средства и сили. В духовно отношение, икономията подразбира добродетелите.

„И Бога за свой Отец казваше. " Мнозина, за да се покажат пред хората, да минат за вярващи, наричат Бога свой Баща. Те се наричат царски синове. Обаче, какво означават думите „Баща", „царски син", не знаят. Кой може да бъде Баща? – Само мъдрият, в абсолютен смисъл на думата, може

да бъде баща. Не е достатъчно да се наречеш баща, но да изразиш всичко онова, което се съдържа в това понятие. Носиш името баща, но това не показва още, че си истински баща. Колко хора минават за вярващи, без да са такива. Те ходят по три пъти на ден в черква, палят свещи, молят се, но дали са истински вярващи, не се знае. – Ама ние искаме да угодим на Бога. – Как ще Му угодите? Да угодиш на Бога, това е отвлечена идея. Ще кажеш, че Той е твой Баща. Разговарял ли си с Него? – Вътрешно съм Го чувствувал. – Какво означава вътрешното чувствуване? Ти имаш баща на земята. Как му угаждаш? За да угодиш на баща си, първо, трябва да бъдеш умен. Бащата се радва на умния си син и казва: Умен е моят син, много е досетлив. Обичам сина си. – Обичаш го, защото е умен, може да те разбере, да влезе в положението ти. Когато синът е глупав, бащата е недоволен от него и казва: Отде дойде този син? Глупав, непослушен, голям невежа е. Значи, умният баща се радва на умния си син. И тогава, ако ти наричаш Бога свой Баща, какъв син трябва да бъдеш? Казваш: Глупав съм, но Бог ми е Баща. – Не е така. Невъзможно е да бъдеш син на Бога и да си глупав. Какъвто си ти, такъв е и твоят баща. Щом си глупав. друг е твоят баща, а не Бог. Щом наричаш Бога свой Баща, трябва да си толкова мъдър, да покажеш на хората, че твоята мъдрост се отличава от тяхната.

Събрали се няколко души и започнали да спорят, има ли Господ, има ли друг свят и т. н. Между тях бил един от старите светии. Той слушал и мълчал. Те поглеждали на него отвисоко, считали го невежа, глупав човек. Разисквали по различни научни въпроси, изказвали различни мнения. – Ти какво ще кажеш? – запитвали светията. – Аз съм на друго мнение. – Да, защото нямаш знания. По едно време всички тръгнали на път. И светията тръгнал с тях. Вървели до едно място, решили да си починат. Понеже ожаднели, започнали да търсят вода. Тук - там, никъде не намерили вода. Какво да се прави? – Нали сте учени, нали имате знания? Защо не си доставите сами вода? – Няма откъде. Тогава светията взел един камък, стиснал го, и от него потекло вода. Елате всички да се напиете! Питам: Кое знание е истинско? Можете ли с вашето знание да стиснете камъка, и да потече от него вода? Ако можете, вашето знание е истинско. И те имали знания, и светията имал знания, но важно е онова знание, което помага на човека при всички условия на живота му. Трябва ли да се обиждаш, че те считат невежа? Не се обиждай, но тръгни с тях. Когато ожаднеят и никъде не могат да намерят вода, ти вземи един камък, стисни го и, като пусне вода, дай им да пият. Ако се обиждаш и нямаш знание, твоето положение

ще бъде по-лошо от тяхното. Истински ученият не се обижда.

Казвам: Хората трябва да се пазят от онази философия на миналото, която ги е тласнала в крив път. Те трябва да се пазят и от съвременната философия, която също ги води в крив път. Пазете се и от онази религия, която проповядва фалшиво смирение. Често ни се проповядва, че сме грешници, че трябва да се покаем. – Кой човек е грешник? Според мене, само богатият, здравият, енергичният могат да грешат. Те имат богат материал, който влагат в работа. Естествено, че като работиш, все ще направиш погрешки. Болният, лежал десет години, нито греши, нито върши престъпления. Казват за него, че е свят човек, че лицето му свети. – Как да не свети лицето му? Той само лежи: майка му, баща му, близките му прислужват, носят го от едно място на друго, задоволяват всичките му желания. При това положение, всеки ще стане светия. Какво ще кажете за онзи човек, който по цял ден вдига и слага мотиката, копае лозето, нивата? Лицето му свети ли? – Не, лицето и ръцете му огрубяват. Като работи, той прави погрешки. Когато Бог праща проповедници в света, от кои хора ще избере: от онези, които лежат с години на легло, или от тези, които работят на нивата и лозето? – Разбира се, че ще избере от работниците. Като купуваш кон, какъв ще избереш: слаб, или охранен – с широки гърди, здрави зъби, силни крака? Кой човек може да свърши повече работа: ученият, или простият? Ще кажете, че и простите хора са нужни. И от тях Бог ще изкара нещо. – Вярно е, че и простият ще бъде научен от Бога, но не е ли по-добре да се яви човек при Бога учен и да продължи да се учи, отколкото да започне отново да се учи?

„ И Бога за свой Отец казваше. " Значи, Христос си позволи да нарече Бога свой Отец, да приеме Неговата Любов и да стане подобен на Него. Какво престъпление има в това? Нали се казва, че сърцето на човека трябва да бъде всякога отворено? Сърцето, т.е. вратата му трябва да бъде отворена, Това се отнася до духовния свят, а не до физическия, – Защо? – Как ще държиш вратата на къщата си всякога отворена, ако вън е студено или духа силен вятър? Трябва ли да оставиш цялата къща да се напраши? Ще я затвориш, разбира се. Къща, на която всичките врати са отворени, е запустяла, никой не живее в нея. Само на запустялата къща вратите са всякога отворени. Аз отхвърлям мисълта, че вратите на къщата трябва да бъдат всякога отворени. На физическия свят това е невъзможно. Устата е врата на човешката глава. Може ли да бъде тя всякога отворена? Какво ще кажат за човек, който държи устата си отворена? Ще го нарекат „лапни -

муха. " Само в духовния свят сърцето на човека може да бъде всякога отворено, защото атмосферата там е кристално чиста, без никакъв прах. Тогава, за всеки, който дойде при тебе, сърцето ти трябва да бъде отворено, да го приемеш с любов и, ако има нужда, да му помогнеш. Такъв човек ние наричаме духовно богат. Затворена ли е голямата чешма, от която тече студена, хубава вода? Ден и нощ тя тече, щедро дава на всички. В този смисъл, доброто сърце е голяма чешма, голям извор, който постоянно тече и изобилно дава. Такова било сърцето на Христа, затова Той имал право да изрече Бога свой Отец. Обаче, всяко сърце, което се отваря и затваря, тече и пресъхва, не може да бъде проводник на Божията Любов. Небето има особено мнение за него.

И тъй, който може да нарече Бога свой Отец, трябва да знае, че Той е най-великият, най-силният в света. Тази мисъл води към ред още мисли, които обясняват идеята, защо човек е дошъл на земята. Вие задавали ли сте си този въпрос и как сте си отговаряли? Все за нещо е дошъл човек на земята. Религиозните ще кажат, че човек е дошъл, за да се научи да люби и да придобие Божията Любов. – Кой не е опитвал любовта? Кой не е опитвал мъдростта? Кой не е опитвал истината? И то, по колко пъти! Обаче, грешката е там, че нито любовта, нито мъдростта, нито истината се задържат дълго време в човека. Като казвам, че любовта не остава дълго време в човека, това не значи, че тя не съществува. Любовта съществува, но резултат не е дала. – Защо не е дала резултат? – Условия не сте й дали. Каква растителност и какви плодове очаквате, ако сте изложили вашата цветна и плодна градина на север, дето слънцето я огрява малка част от деня? Слънцето грее цял ден, но цветята и дърветата ви слабо се огряват, не могат да възприемат слънчевата светлина и топлина. За количеството на приетата слънчева светлина и топлина ние съдим по резултатите, т.е. по количеството и качеството на плодовете. Ако любовта не може да украси нашата душа, нашият ум и нашето сърце със своите плодове, каква любов е тя? Следователно, когато кажем, че Бог е наш Отец, трябва да бъдем хубави градини, с прекрасни цветя и плодове, или хубава, здрава и хигиенична къща. Днес човек греши в едно отношение, че иска всички хора да бъдат добри, да служат за пример. И най-напредналият човек иска да има образец, как да живее. – Бъди ти образец, не чакай да дойде друг пред тебе. Закон е: Не изнасяй навън нито добродетелите на хората, нито техните грешки. Ако нарушиш този закон, сам ще се спънеш. Да изнесеш погрешка на човека, това значи, да се изпречи една сянка пред очите ти и

да не виждаш, какво става пред тебе. Трябва ли сам да се лишиш от възможността да виждаш? Тебе те очаква едно благо, а ти ще седнеш да се занимаваш с погрешките на Стояна и Драгана. Тури погрешките на хората далеч от очите си, на разстояние най-малко половин до един километър, да ги гледаш с далекоглед. През това време мястото пред тебе да бъде свободно, да виждаш нещата чисто, ясно. Само така ще виждаш великите Божии блага. Само така ще разбереш великата Божия добродетел.

Ето какво правя аз всяка сутрин. Като се събудя, веднага се запитвам: Какво прави днес Господ? Каквото прави Той, това и аз ще правя. Отговарям си: Бог изпраща своето благословение по целия свят, към всички живи същества. Той отправя погледа си към всички бедни и богати, прости и учени, болни и здрави, и на всеки отдава нужното. Той им изпраща храна, сила, утеха.– Ама защо трябва да страдам? – За да те утеши Бог. Който не страда и не скърби, не може да разбере живота и любовта. И ангелите, толкова възвишени същества, скърбят. Те имат любов в себе си, но пак скърбят. Аз още не съм ви говорил за тяхната скръб, да знаете, какво значи скръб, какво значи страдание. – Може ли ангел да скърби и плаче? – Може. Обаче, скръбта на ангела се различава от тази на човека. Ангелът скърби, когато пропусне момента да направи едро микроскопическо добро. – Едно ще пропусне, друго ще направи. – Не е така. В хиляда години ангелът има възможност да направи само едно добро. Щом го пропусне, ще чака други хиляда години, за да направи едно добро. – Щом е така, нека ангелите слязат на земята, между хората. Тук има милиони случаи за правене на добро.

„И Бога за свой Отец казваше." Всеки човек трябва да нарече Бога свой Отец, да стане подобен на Него. Няма по-велико нещо за човека от това, да подражава на Бога. Той трябва да има светъл ум и чисто сърце. Качества на Бога са светлината, топлината и силата. Затова е казано, че Бог е абсолютна светлина, абсолютен живот, абсолютна свобода. Той е създал всичко. Щом е така, защо виждаш грешките на своя ближен? Защо го подиграваш? Не се подигравай с брата си, със своя ближен, на когото Бог обръща толкова внимание, колкото и на тебе. И животните са създадени от Бога. Тогава, защо ще се смееш на кравата, че има рога и опашка? Щом се смееш на нея, ти се смееш на Бога. Кравата казва: Бог ми заповядя да си направя рога и опашка, и аз ги направих. Казвам: Човек няма опашка. – Да, днес няма опашка отзад, но неговата опашка е на лицето му – неговият нос. Господ казва на човека: Понеже ти научи вече да си махаш опашката, сега

ще бъдеш без опашка и ще мислиш. Ти обърна ли внимание на носа си? Едно време той беше дълъг, като опашка, сега е къс. Питате: Защо носът е къс? – Защото го гледате отдалеч. Забелязали ли сте, колко се удължава носът на горделивия човек? Той става много дълъг и толкова тежък, че за да не наведе главата си надолу, човек се изпъчва и вдига главата си нагоре. Хората се нуждаят от образец, от добър пример, който да им даде подтик към великия живот.

Сега ще си послужа с числата. Всички знаете да броите от 1 до 10. Като съберем 1 + 1, какво ще се получи? Две еднакви числа, с еднаква величина, раждат противоречие. Ако съберете двама мъже на едно място, те ще започнат да спорят за нивата, ще я делят, цял ден ще се разправят. Двете единици, написани една до друга, дават числото 11 – число на борба. Двете единици никога не могат да се примирят. Двамата мъже ще се бият. Какво трябва да се направи? За да ги примириш, трябва да ги събереш. Тогава 1 + 1 = 2. Числото две, е закон за примиряване на две единици. Ако не се съберат, те всякога ще спорят. После ще съберете числата 1 + 2. Като ги съберете, ще получите числото 3, което ще ви даде цел в живота, ще знаете защо живеете. Без това число ще живееш и няма да знаеш, защо си дошъл на земята. Числото три е посоката, към която трябва да се движиш. То е аксиома. Значи, двете единици постоянно спорят. Двете двойки постоянно се борят. Дали ще събереш 2 + 2 или ще ги умножиш, получаваш все четири, което показва начин за примиряване на тези числа. Ще ви дам едно малко обяснение. На младо семейство – мъж и жена им се ражда син. Бащата казва: Този син е мой. Майката остава сама, тъгува, иска да си има дъщеря. Без дъщерята, майката и бащата спорят, не живеят в хармония. Щом се роди дъщерята, животът на младите се подобрява. Това показва числото четири. То означава семейството, което се състои от майка, баща, син и дъщеря.

Числото две е отрицателно. Химикът трябва да изучава това число, да знае, как може от две основи да получи едно съединение. Числото четири пък е положителна, активна сила. То е положително число. Ще ви дам значението на следните числа. Единицата, четворката и седморката са положителни числа. Значи, в числата от 1 до 10 имаме три положителни числа и три отрицателни: 1, 4 и 7 са положителни; 2, 5 и 8 са отрицателни. Има и три числа от среден род, неутрални – 3, 6 и 9. От числата 1 до 9 на бащата се падат три числа – 1, 4 и 7. Той разбира смисъла само на тези три числа. Майката разбира смисъла само на числата, 2, 5 и 8. Синът разбира

смисъла само на числата 3, 6 и 9. Бащата не разбира числото 2, той има само идея за него. Какво е 5, 8 също не разбира. И майката не разбира, какво са числата 1, 4 и 7. Ще кажете: Ние разбираме тези числа. Да разбереш, значи да направиш. Можеш ли да стиснеш един камък, и да потече от него вода? Казваш, че разбираш числото две. Давам ти две въшки. Какво ще направиш от тях? Не са кози, да им вземеш млякото; не са овце да им вземеш вълната; не са волове, да ги впрегнеш; не са каси, да туриш парите си в тях; не са чешми, да наливаш вода от тях; не са езера, по които да плуваш; не са птици, които летят. Какво ще направиш от двете въшки? Казваш: Ще ги чукна на нокътя си. – Не, няма да ги убиеш, но ще помислиш, в какво ще ги превърнеш. Който разбира алхимията, ще ги превърне в смарагди или диаманти и ще ги носи на пръстите си. Казват: Много хубави камъни! – Видях и патих, докато ги превърнах в скъпоценности, да ги оценят хората. Дето влезеш с двете въшки, ще те изпъдят. Какво ще кажат хората за тебе? Но като ги превърнеш в скъпоценен камък, голям като кокошо яйце, всички ще искат да го видят. Това значи, да разбираш значението на числото две. Както виждате, мъчно се справя човек с числото две.

И тъй, дето влиза числото две, непременно ще създаде борба, противоречие. Не е ли същото и с човека? Всеки човек има в себе си по две желания, които взаимно се борят. Той иска да бъде красив и силен. Това е вложено не само в човека, но и в животните. Всеки иска да бъде красив, да обръща внимание, че като го видят, да се възхитят от красотата му. Друг иска да бъде толкова силен, че каквото пожелае, да го постигне. Който има тези две качества, всичко може да направи. И мечката, като види красив човек, ще се стресне и ще каже: Много си красив, не съм срещала толкова красив човек. Ще се приближи при него и ще почне да му лиже краката. Ако си силен, ще клекне пред тебе, защото ще я вдигнеш с двата си пръста. На място е да бъде човек силен и красив. Питам; Кой е истински красив? – Само онзи, в когото истината живее. Силен е само онзи, в когото мъдростта живее. Следователно, двете качества – сила и красота всякога могат да се придобият. Докато се придобият, докато заставите истината да влезе във вашия ум, знаете ли, какво се иска от вас? Умът ви трябва да бъде без недостатък. Истината е крайно взискателна. Като дойде истината в дома ви и намери най-малкия недостатък, тя си излиза, без да каже дума. Ти плачеш, страдаш, без да знаеш защо. Всъщност, причината е там, че истината дошла и си заминала. В това време дойде един ангел при тебе и ти

казва: Не плачи, потърси грешката си. Имаш една грешка, която трябва да изправиш. Ти започваш отново да чистиш, да нареждаш къщата. Истината дохожда втори път, обиколи къщата, намери друга погрешка и пак си излиза. Ти отново чистиш и нареждаш къщата си. Това ти струва векове и; като се зададе отново истината, сърцето ти трепва и казваш: Тя иде, пак ще намери неизправност. Но голяма е радостта, когато един ден истината дойде, прегледа къщата ти и я намери в изправност. Ти си помислиш: Какво ли ще ми каже истината? Тогава тя ще те погледне и ще каже: Ще остана в къщата ти. В целия дом ще настане радост и веселие, и ти ще придобиеш красотата. Да дойде Бог да живее в нас, това означава истинско, вътрешно познаване на Бога. Тогава всички можем да кажем, че Бог е наш Баща, че Неговият живот, Неговата Мъдрост, Истина и Любов са в нас. В нашия живот няма да има противоречия, и ние всякога ще бъдем готови да изпълним Неговата воля. Колебанията и съмненията могат да дойдат, но ние не отговаряме за тях.

„И Бога свой Отец казваше. " В прочетената глава Христос говори на евреите, но косвено, Той говори и на своите ученици. Любовта говори и на вас: Трябва да бъдете съвършени. Сега имате дефекти, но ако искате истината да дойде във вас, да ви направи красиви и свободни, няма да имате никакъв недостатък. Съвременните хора търсят свобода и човешки права, но само истината може да даде права на човека. Казвате, че обществото трябва да бъде изправно, да се приложат законите. – Ама ние трябва да живеем в любов. – Кой ще приложи любовта? – Да бъдем умни, добри учители.– Кой учител е умен и добър? Кой учител може да донесе светлина? – Има добри учители, с добри желания, но те сами нямат нужната светлина. – Да бъдем добри, любещи майки. – Коя майка не обича децата си? Но колко майки могат да предадат на децата си учението за любовта, да знаят, че има Бог в света, че Бог е Любов? Ще въздъхнеш и ще си кажеш: Трудно е да бъдеш -майка. – Наистина, трудно е да бъдеш истинска майка. Да упътиш някого в живота, това значи, да бъдеш майка. Ще го упътиш към Бога и ще му станеш майка. Да покажеш на човека правия път, това значи, да го научиш да люби Господа с всичкото си сърце. Той ще ти бъде син, а ти – негова майка. Той ще ти каже: Благодаря ти, че ме упъти към Бога, животът ми вече се осмисли. В този смисъл, всеки може да бъде майка и баща.

Христос казва: ,, Всеки, който изпълнява волята на Отца ми, е моя майка, мой баща и брат. " Този стих има широко разбиране. Майка е тази,

която носи любовта; баща е този, който носи мъдростта, а братът – истината. Трябва да разберете, че който изпълнява волята на Бога, той носи в себе си любовта, мъдростта и истината. Той е мой близък. Следователно, основата на нещата.е в близостта на душите. Само така хората ще се разбират добре. Често се оплаквате, че никой не ви обича. Любовта се явява при три условия: Бог да живее в нашите сърца, да бъде наш Баща. Мъдростта да живее в нашите умове, а Истината – в нашите души. Само при тези условия, можем да се обичаме без никаква съблазън, без никакви съмнения. И аз ще ви докажа, че вие не може да се съблазните в мене, но мога да ви накарам да се съблазните в мене. Например, дойда в дома ви окъсан, бос, гологлав. Вие сте богат човек, и като ме видите в това положение, ще се усъмните в мене и ще кажете: Защо ли е дошъл този окъсан и бос човек тук? Веднага ще затворите касата си и ще кажете на слугите си: Следете този човек, да видите, за какво е дошъл. Слугата се усмихва и ме гледа да не пипна нещо. И обратно, влизам в дома ви с тежка торба на гърба си, пълна със злато и казвам: Моля, вземете тази торба, тя ми тежи; турете я във вашата каса. Сега ще накарате ли слугите си да ме следят? Като внеса парите си във вашата каса, вие ще имате пълно доверие в мене. Всички в дома ви ще бъдат разположени към мене.

Днес се проповядва, че богатият трябва да приема .добре бедните в своя дом. Законът е верен, но той има и. друга страна: когато сиромахът влезе в дома ти, трябва да отвори кесията си, т. е. сърцето си, да тури парите си във вашата каса и да каже: Заминавам по работа, може да се върна след една година. Ползувайте се от парите ми, докато се върна. После ще ми ги върнете. Кой няма да приеме такъв беден в къщата си? Като го видят, отдалеч още му се радват. А сега, като дойде сиромахът, все записи носи. Изобщо, богатите хора са изложени на голямо изкушение. Един виден проповедник в Америка искал да прекара почивката си в един от видните курорти. През свободното си време, той проповядвал на курортистите. Цялото лято проповядвал, и хората се показали много разположени към него. Като се върнал от курорта, той очаквал писма и благодарност, понеже за проповедите не взимал никакво възнаграждение. Един ден той видял, че служителят на църквата иде при него и носи една книга. – Слава Богу, сетили се за мене! Обаче, служителят му подал една сметка, да плати наем за салона и за електричеството, което изразходвал във време на проповедите. Питам: Кой богат не е плащал така? Вие критикувате богатите, казвате, че са лоши хора, а хвалите бедните. – Защо?

– Защото Христос казал: „Блажени нишите духом." С тези думи, Христос искал да каже: Блажени са тези, на които умът е пълен с любов, с мъдрост и истина. Хората пък казват: Блажени са тези, които нямат любов, мъдрост и истина в умовете и сърцата си и очакват да ги напълни някой. – Това е криво разбиране.

Казано е още: „Блажени миротворците, защото те ще се нарекат Синове Божии ”.

„Блажени, които гладуват и жадуват за правдата, защото те ще се наситят. " Това са все окултни изречения. В неразбирането си, хората казват: Богатият няма да влезе в Царството Божие, но сиромахът ще влезе. Питам: Как ще влезе сиромахът в Царството Божие, ако сърцето му е пълно със завист? Сиромах си, но пипаш на едро, на едро крачиш. Влезеш в гората и обереш богатия, вземеш сто хиляди лева от него. Друг сиромах влезе в чуждия курник, задигне една кокошка – на дребно пипа. После той се извинява, че неговата погрешка е по-малка- от тази на първия. . Все едно, престъплението е налице, и двамата еднакво са сгрешили.

Истинският живот започва с работа върху себе си. Всеки трябва да работи върху себе си и може да работи. Пречката е в нежеланието да работите и казвате: Нека дойде един ангел да ни помогне, изведнъж да стане работата. Колко пъти е изпращал Бог по един ангел до вас, да ви помага. Ангелът отдавна е дошъл. Той ти казва: Имаш ключ, завърти го само! – Да завъртя, или не? Дали му е дошло времето? – Завърти ключа, нищо повече! Не чакай да дойде ангелът, той да завърти ключа. Това никога няма да бъде! Ти сам ще го завъртиш, и след като светне, тогава, и ангелът ще дойде, и Господ ще дойде. Не казвам, че всички не сте завъртели ключа. Онези, които не са го завъртели, да го завъртят. Които са го завъртели, ще светне пред тях, и гости ще им дойдат. Казвате: Още не са дошли гостите, закъснели са. – Не са закъснели, ще дойдат точно навреме. И, като дойдат, ще донесат своето велико благословение.

„И затова юдеите повече искаха да Го изтребят, защото не само съботата престъпваше, но и Бога за свой Отец казваше и правеше себе си равен на Бога. " Казват за Христа, че имал високо мнение за себе си. Обаче, в Писанието е казано, че като се намерил в рабски образ, Той се смирил. Сега ние се намираме в последната фаза на живота, когато любовта трябва да възкръсне в душата ни. Когато искаш да направиш нещо, запитай се: Ако Христос беше на моето място и искаше да направи нещо, как щеше да го направи? Значи, всяко нещо трябва да става в името на любовта. И

тогава, ако Христос го направи, и ти можеш да го направиш. Ако Той не го направи, и ти не трябва да го правиш. Христос да бъде мярка за всичко, което мислите да правите.

Ще ви приведа един пример за Христа, който и друг път съм предавал, Един страдащ търсил дълго време Христа, да му помогне нещо. Най-после той Го намерил, но Христос бил вече прикован на кръста. Като разбрал, за какво Го търси, Христос помолил да Го отковат за малко. Желанието Му било изпълнено: отковали ръката Му, за да помогне на страдащия, след което отново я заковали. Ако вие бяхте на мястото на Христа, щяхте да кажете на страдащия: Късно си дошъл. Ние виждаме Христос да казва: Откове те ръката ми. И после: Закове те я пак. Когато се отнася да направиш добро, ръката ти не може да бъде закована. Следователно, и да сме заковани, ние имаме вече пример, как да постъпим. В първата серия беседи съм ви дал пример, защо заковават хората: Заковават ги, за да не правят зло. Като те заковат, не можеш вече да мърдаш, но постепенно започваш да се владееш, след което изваждат гвоздеите. Ако започнеш да викаш, отново ще те турят на кръста. Христос стоеше на кръста тихо, спокойно. Това е характер, който заслужава похвала. Това беше силна операция, която Той понесе достойно. Когото заковат на кръста, непременно трябва да издържи. Освен това, Христос издържа на всички подигравки и хули на войниците. Казваха Му: Нали дойде да спасиш света? Той отговори: „Свърши се всичко. В бъдеще Бог ще се прослави, и ще прослави Сина си."

Казвам: От всички хора се иска послушание. Да бъдем послушни, да считаме Бога за свой Отец. Като ставаме сутрин от сън, сърцата ни да трепнат и да кажем: Бог е наш Отец. Като кажем това, ще се примирим с всички хора. Тогава ще видим, как ще ни приемат хората. Това значи, да бъдем извори, големи чешми. Кой няма да дойде при такава чешма? Този е пътят – да признаем Бога за свой Отец. Ако Христос нарича Бога свой Отец, и ние трябва да Го наречем свой Отец, не само на думи, но с живота си. Само така ще победим света. Тази победа, именно, ще внесе радост в душата ни.

„И Бога свой Отец казваше. " Следователно, когато приемем Бога за наш Баща, всички страдания, мъчнотии и противоречия в живота ще изчезнат. Докато тази мисъл не стане плът и кръв за нас, Духът няма да дойде. Духът – това е кръвта. Както кръвта внася живот в човека така Духът е субстанцията, която ще преобрази нашия живот – външно и

вътрешно. Бъдещата култура е на Духа. Сегашната култура е на плътта и противоречията. Културата на Духа ще донесе Божествените блага в света. Тогава Бог ще бъде наш Баща, а ние – Негови синове. Ние ще изпълним волята Му абсолютно, както Той иска. Тогава ще има братство, равенство и свобода. Вратите ще бъдат отворени и навсякъде ще срещате хора с мили лица и чисти, светли погледи. Това ще внесе радост във всички сърца, но дотогава има много време. Много страдания, много скърби, много сълзи ще се излеят. Много вода ще изтече, но ще дойде това време.

Христос казва: „Иде Божията Любов в света и показва пътя на избраните. " Това е абсолютната истина. Нищо не трябва да ви разколебава. Дойде някой да ви разколебава. Кажете му: Братко, има нещо по-високо в света. – Какво? – Божията Любов. – Има още по-високо нещо. – Какво? – Божията Мъдрост? – И от него по-високо има. – Какво? – Божията Истина. Всички други неща са второстепенни. Това трябва да занимава нашата душа. То ще донесе мир и радост в света. Когато се възцари Любовта на земята, тя ще донесе всички блага.

14. Беседа от Учителя, държана
на 1 ноември, 1925 г. В. Търново.